Legenda o Drizztovi VII

R. A. Salvatore

Forgotten Realms

Drowův odkaz I

Odkaz

Díky přátelům a čestným lidem, s nimiž jsem se setkal, vím, že nejsem osamělý hrdina s nepochopitelnými cíli. Vím, že až zemřu, to, co je důležité, přežije. To je můj odkaz. Díky božímu milosrdenství nejsem sám.

Drizzt Do'Urden

www.fantomprint.cz
ISBN 978-80-7398-021-4

R. A. Salvatore
v nakladatelství **FANTOM *Print***

Domovina
Vyhnanství
Útočiště
Magický krystal
Stříbrné prameny
Rubínový klenot
Odkaz
Bezhvězdná noc *

* Připravujeme

FORGOTTEN REALMS

LEGENDA
O **DRIZZTOVI**

VII

R. A. SALVATORE

Drowův odkaz I

ODKAZ

FANTOM Print
2008

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podoba se skutečnými osobami, ať žijícími, nebo ne, je čistě náhodná.

Kniha je chráněna autorským zákonem USA. Jakákoli reprodukce nebo neautorizované užití textu či kreseb je zakázáno bez písemného souhlasu Wizards of the Coast, Inc.

Loga FORGOTTEN REALMS a WIZARDS OF THE COAST jsou chráněnými obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

Všechny postavy Wizards of the Coast, jména i výrazně jim podobná jména jsou obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

U.S., CANADA, ASIA,
PACIFIC & LATIN AMERICA
Wizards of the Coast, Inc.
P:O: Box 707
Renton, WA 98057-0707
+1-800-324-6496

EUROPEAN HEADQUARTERS
Hasbro UK Ltd.
Caswell Way
Newport, Gwent NP9 0YH
GREAT BRITAIN

Navštivte www.wizards.com

Copyright © 1992 TSR, Inc.
Copyright © 2006 Wizards of the Coast, Inc.
Práva na české vydání vlastní **FANTOM *Print***
Cover art Todd Lockwood
Translation Kateřina Niklová

ISBN 978-80-7398-021-4

www.fantomprint.cz

PŘEDMLUVA

Nikdy jsem se s Bobem Salvatorem nesetkal, ale jsem jeho velký fanoušek, i když asi z jiných důvodů, než si myslíte. Ano, mám Drizzta rád stejně jako ostatní a vážím si Boba za to, kolik toho píše a jak kvalitní jeho díla jsou, ale má náklonnost a vděčnost je mnohem, mnohem hlubší.

Už od devíti let jsem posedlý fantasy literaturou a viděl jsem klasickou verzi *Hobita*. Toho samého roku jsem také shodou okolností dostal od pratety základní sadu Dungeons & Dragons, známou také jako „Červená krabice“. Příležitost přenést se i s přáteli do říše, která se velmi podobala Středozemí, změnila můj život. Během roku se ze mě stál Hráč.

O patnáct let později jsem potkal ženu, která se měla stát mojí manželkou. Přivedla s sebou dvě malé děti a já už se těšil na den, kdy budou dost staré na to, aby dokázaly ocenit fantasy literaturu a hry. Těšil jsem se, až jim ukážu Faerun nebo je vezmu na Krynn. Snil jsem o dni, kdy je naučím jemné odstíny tvorby postav, jako ostatní otcové učí syny hrát baseball. Díky mně se z nich stanou dokonalí nadhazovači nebo pálkaři… d20.

V roce 2004 jsem napsal několik sloupků pro časopis *Dungeon*, v nichž jsem vyprávěl o své snaze podělit se o lásku k fantasy a ke hrám s nevlastními dětmi, které se pomalu začaly žánru otevírat. Můj mladší nevlastní syn Nolan se stal vášnivým fanouškem Drizzta Do’Urdena a četl romány, které se později měly stát Legendou o Drizztovi, tak rychle, jak jen jsme je stačili v místním knihkupectví kupovat. Jeho starší bratr Ryan si přečetl můj *Dungeon Master’s Guide* a naučil se vést vlastní D&D tažení. Můj sen se stal skutečností – moji nevlastní kluci propadli stejné vášni jako já.

Ale potom naši domácnost zasáhla tragédie. Bez varování se z dětí stali *teenageři*. Dveře, které jsem celé roky pomalu otvíral, mi najednou přibouchli před nosem a já se stal z docela fajn nevlastního

táty protivným idiotem, který nic nechápe a je úplně *nemožný*. Ať jsem se s nimi snažil komunikovat, jak jsem chtěl, nedokázal jsem konkurovat takovým věcem, jako byly Xbox, PlayStation, *Aqua Teen Hunger* a internet. D&D bylo „trapné“, fantasy literatura pro „šprty“ a hry „nudné“. S hrůzou jsem si uvědomil, že mé děti museli vyměnit mimozemšťané. Kdy se tito vetřelci vrátí zpět na domovskou planetu? Vrátí se mi někdy moji laskaví, soucitní šprti v zácviku?

S manželkou jsme postupně zjistili, že jako rodiče musíme změnit přístup, a když jsme to udělali, některé ze dveří se pomalinku začaly znovu otevírat.

Jednou odpoledne jsem se cestou ze školy pokusil promluvit s Nolanem.

„Jak bylo ve škole?“ zeptal jsem se.

„Nuda.“

No, pokud mé vzpomínky na devátou třídu nelžou, pak to byl docela přesný popis. Zkusil jsem změnit téma. „Máš nějaké plány na víkend?“

„Nevím.“

Právě jsem se chystal to vzdát, když jsem si všiml, že mu na klíně mezi učebnicemi biologie a historie leží *Magický krystal*. Možná fantasy přece jen tak úplně nevzdal.

„O čem je ta kniha o Drizztovi?“ zeptal jsem se opatrně.

V jeho trucovité skořápce se objevila puklina. „Wile, ta knížka je fakt *úžasná!*“ Skořápka se úplně rozpadla a on začal mluvit tak rychle, že jsem zachytával jen každé třetí slovo. „Drizzt a Bruenor a… Wulfgar… Desetiměstí… meče… orci… draci… ta nejúžasnější bitva!“

Mluvil o Drizztovi a jeho společnících celou cestu domů, jako by to byli skuteční lidé, které znal ze školy.

Vyprávěl o bitvách, jako by je viděl na vlastní oči, a Magický krystal popsal tak přesně, jako by ho držel v rukách.

Tato cesta domů odstartovala prakticky každodenní rituál. Vyzvedl jsem děti ze školy a Nolan nám cestou vyprávěl, co Drizzt dělal, viděl a zažil. Skutečnost, že si toho Nolan dokázal tolik zapamatovat a jeho nadšení bylo tak nakažlivé, svědčí o Bobových

výtečných vypravěčských schopnostech. Bob vnesl radost do života mého nevlastního syna a tím pádem i do mého.

Jednou odpoledne, když skončil s vyprávěním, se mě Nolan zeptal, jestli by mohl v D&D dobrodružství hrát drowa. Srdce mi poskočilo, ale navenek jsem se tvářil naprosto klidně a nevzrušeně (naučil jsem se totiž komunikovat jejich způsobem a jazykem). Bylo naše pouto zpátky?

„Jasně," řekl jsem.

„Můžu hrát taky?" zeptal se Ryan ze zadního sedadla.

„Tebe to ještě pořád zajímá?"

Přiznal, že z velké části kvůli Nolanovu každodennímu vyprávění o světě Forgotten Realms. Ano, naše pouto *bylo* zpátky a za to vděčím Bobu Salvatorovi.

Při četbě této knihy zjistíte ještě jednu věc, kterou jsem díky Nolanovi a jeho povídání o Drizztových dobrodružstvích odhalil. Existují v ní centrální témata, k nimž máme všichni nějaký vztah, jako například čest, věrnost, síla ducha a cena přátelství. A přesně tyto hodnoty se šťastnou shodou okolností snažím předat nevlastním dětem.

Jsou obsaženy v příbězích, které jsou nadčasové, epické, vzrušující a zábavné. A podle toho, co o Bobu Salvatorovi vím, to žádná shoda okolností není.

Namaste.

Wil Wheaton
Autor *Do You Want Kids With That?*
1. října 2005

DRAMATIS PERSONAE

Alustriel
jedna z legendárních Sedmi sester, Vyvolená Mystry

Artemis Entreri
narozen v Memnonu, nájemný vrah děsivých schopností

Belwar Svárlivec
hlubinný gnóm

Biggrin
obr mimořádné síly

Briza Do'Urden
nejstarší ze sester Do'Urdenových a také nejkrutější

Bruenor Válečné kladivo
hrdina Mitrilové síně

Catti
Bruenorova adoptivní lidská dcera, velmi dobrá bojovnice

generál Dagna
věrný trpasličí vojenský velitel

Dinin Do'Urden
Drizztův svárlivý bratr

Drizzt Do'Urden
odpadlý menzoberranzanský drow, který našel domov a přátele na Povrchu

Guenhwyvar
Drizztova věrná společnice, velký černý panter

Jarlaxl
drowský vůdce žoldáků v Menzoberranzanu

Klapok
pech proměněný v hákovce

Masoj Hun'ett
drow, kterého zabil mladý Drizzt

Montolio Debruši
slepý hraničář, který naučil Drizzta žít na povrchu

Malchor Harpel
kouzelník, který dal Drizztovi scimitar Záblesk

Maya Do'Urden
Drizztova sestra

Matrona Baenre
krutá vůdkyně menzoberranzanského teokratického matriarchátu

Matrona Zlovůle Do'Urden
Drizztova matka, hlava rodu Do'Urden

Regis
půlčík a jeden z Drizztových nejlepších přátel

Zlolesk
strašlivý drak z hlubin Temných říší

Tibldorf Pwent
excentrický trpasličí válečník

Triela Baenre
lstivá drowská kněžka, dcera Matrony Baenre

Wulfgar
lidský barbar, který vyrostl mezi trpaslíky

Zaknafein
Drizztův otec a drowský bojový mistr

Dianě.
Chci se s tebou o to podělit.

PŘEDEHRA

Dinin se pokradmu plížil temnými uličkami drowského města Menzoberranzan. Už dvacet let byl odpadlík bez rodiny a jako zkušený bojovník moc dobře znal nebezpečí města a věděl, jak se jim vyhnout.

Když míjel opuštěné sídlo u dvě míle dlouhé západní stěny jeskyně, nemohl si pomoct, zastavil se a zadíval se na ně. Dva stalagmity podpíraly vyvrácený plot, který místo obklopoval, a dvoje vylomené dveře, jedny v přízemí, druhé na balkóně dvacet stop nad zemí, visely nakřivo na pokroucených, ožehnutých pantech. Kolikrát Dinin levitoval vzhůru k balkónu, aby vstoupil do soukromých komnat pánů domu, svého rodu Do'Urden?

Rod Do'Urden. To jméno bylo zakázáno v drowském městě vůbec pronést. Kdysi zaujímala Dininova rodina osmé místo na žebříčku asi šedesáti drowských rodin v Menzoberranzanu. Jeho matka zasedala ve vládnoucí radě. On sám byl mistr Bojové Magthere, Školy bojovníků ve slavné drowské Akademii.

Dinin stál před opuštěným sídlem a zdálo se mu, jako by od těch dob slávy uplynulo už tisíc let. Jeho rodina už neexistovala, sídlo leželo v troskách a Dinin byl nucen připojit se k Bregan D'aerthe, nechvalně známé žoldácké bandě, jen aby přežil.

„Jednou," zašeptal odpadlý drow tiše. Potřásl štíhlými rameny a zahalil se do pláště *piwafwi*, protože si vzpomněl, jak zranitelný

drow bez rodu je. Rychlý pohled na sloup Narbondel ve středu jeskyně mu prozradil, že je pozdě. Na začátku každého dne se menzoberranzanský Arcimág vydal k Narbondelu a vlil do něj žhavou energii, která se postupně vyšplhala vzhůru sloupem a opět sestoupila dolů. Pro citlivé drowské oči, které viděly v infračerveném spektru, fungoval nažhavený sloup jako obrovské svítící hodiny.

V tuto chvíli byl Narbondel skoro studený. Další den se blížil ke konci.

Dinin mířil na opačnou stranu města, do tajné jeskyně v Drápové trhlině, ve velké propasti, která vybíhala ze severozápadní stěny Menzoberranzanu. Tam na něj čekal v jedné ze svých mnoha skrýší Jarlaxl, vůdce Bregan D'aerthe.

Drowský bojovník se vydal středem města, okolo Narbondelu a víc než stovky dutých stalagmitů, které tvořily tucet oddělených rodinných sídel, jejichž úžasné sochy a chrliče zářily v mnohobarevném kouzelném ohni. Drowští vojáci, kteří hlídkovali na zdech domů a na mostech spojujících jednotlivé stalaktity, se zastavili a obezřetně se zadívali na osamělého cizince. Připravili si malé kuše nebo otrávená kopí a neuvolnili se, dokud je Dinin bezpečně neminul.

Tak už to v Menzoberranzanu chodilo: nebylo radno polevit v ostražitosti a nikomu se nedalo věřit.

Když Dinin dorazil k Drápové trhlině, opatrně se rozhlédl, sklouzl přes její okraj a pomocí vrozených schopností se pomalu snesl do propasti. O víc než sto stop níže na něj znovu zamířily šípy kuší, žoldáčtí strážci je však ihned sklonili, jen co poznali Dinina jako jednoho ze svých.

Jarlaxl na tebe čeká, oznámil jeden ze strážců složitou znakovou řečí temných elfů.

Dinin se neobtěžoval odpovědět. Obyčejným vojákům nedlužil žádné vysvětlení. Hrubě se protlačil kolem stráží a vstoupil do krátkého tunelu, který se brzy rozvětvoval do bludiště chodeb a komnat. O několik zatáček později se temný elf zastavil před třpytícími se dveřmi, tenkými a mléčně zbarvenými. Položil ruku na jejich povrch a rozehřál je tělesnou teplotou, což oči citlivé na teplo na jejich opačné straně pochopí jako zaklepání.

„Konečně,“ ozval se po chvíli Jarlaxlův hlas. „Pojď dovnitř, Dinine, můj *Khal’abbil*. Nechal jsi mě čekat dost dlouho.“

Dinin na okamžik zaváhal, protože ho slova a tón nevypočitatelného žoldáka zarazily. Jarlaxl ho nazval *Khal’abbil*, „důvěrným přítelem“. Říkal mu tak od nájezdu, který zničil rod Do’Urden (a ve kterém Jarlaxl sehrál důležitou úlohu). V jeho hlase nezaznívala žádná zjevná uštěpačnost. Nezdálo se, že by bylo cokoli v nepořádku. Ale proč ho tedy Jarlaxl odvolal z tak důležitého úkolu, jakým bylo špehování rodu Vandree, Sedmnáctého rodu Menzoberranzanu? přemýšlel Dinin. Dininovi trvalo skoro rok, než si získal důvěru stráží rodu Vandree, který se v poslední době ocitl v ohrožení, a nevysvětlitelné zmizení jeho pozici velmi ohrozí.

Existuje jen jeden způsob, jak to zjistit, rozhodl se odpadlý voják. Zadržel dech a vstoupil do mléčné bariéry. Měl pocit, jako by procházel silnou vodní stěnou, zůstal ale suchý a po několika dlouhých krocích mimosférickou hranicí mezi dvěma sférami bytí si probojoval cestu magickými dveřmi, které se jen zdály být sotva palec silné, do Jarlaxlovy malé komnaty.

Místnost příjemně prosvětlovala rudá zář, což Dininovi umožnilo přejít z infračerveného vidění do normálního světelného spektra. Když změna proběhla, zamrkal, potom zamrkal znovu jako pokaždé, když Jarlaxla uviděl.

Vůdce žoldáků seděl za kamenným stolem v exoticky polstrovaném křesle podepřeném jedinou pružnou nohou, která mu umožňovala zhoupnout se vzad. Jarlaxl se v něm jako obvykle pohodlně rozvaloval, zakláněl se a štíhlé ruce měl založené za vyholenou hlavou (u drowů velmi neobvyklá móda!).

Jarlaxl zvedl jednu nohu ve vysoké černé botě, a jak se zdálo, jen pro pobavení ji s hlasitým žuchnutím položil na desku stolu, druhou uhodil do kamene stejně silně, ale neozvalo se nic.

Dinin si všiml, že si dnes žoldák zakryl rubínově rudou klapkou pravé oko.

Vedle stolu se třásl malý humanoidní tvor, který Dininovi měřícímu pět a půl stopy dosahoval sotva do pasu, a to včetně malých bílých růžků na zešikmeném čele.

„Jeden z koboldů rodu Oblodra," vysvětlil Jarlaxl věcně. „Zdá se, že ten ubohý tvor zabloudil dovnitř, ale už nemůže najít cestu ven."

Vysvětlení připadalo Dininovi přijatelné. Sídlo rodu Oblodra, Třetího rodu Menzoberranzanu, se nacházelo na konci Drápové trhliny. Rod si prý držel tisíce koboldů, které mučil jen tak pro zábavu, nebo je využíval jako pěšáky v případě války.

„Chceš odejít?" zeptal se Jarlaxl tvora hrdelním, prostým jazykem.

Kobold dychtivě a hloupě pokýval hlavou.

Jarlaxl ukázal na neprůsvitné dveře a tvor k nim vyrazil. Neměl však dost síly, aby bariérou pronikl, a tak se od ní odrazil a přistál Dininovi u nohou. Kobold na vůdce žoldáků nenávistně zavrčel. Hlupák.

Jarlaxl švihl několikrát rukou, a to tak rychle, že Dinin nedokázal pohyby ani spočítat. Drowský bojovník se instinktivně napjal, ale věděl, že se nesmí pohnout. Jarlaxl nikdy neminul cíl.

Když pohlédl dolů, z koboldova mrtvého těla trčelo pět dýk a tvořilo na jeho malé šupinaté hrudi dokonalou hvězdu.

Jarlaxl jen pokrčil rameny, když na něj Dinin zmateně pohlédl. „Nemohl jsem dovolit, aby se vrátil domů," namítl, „ne potom, co zjistil, že se náš úkryt nachází tak blízko sídla rodu Oblodra."

Dinin se zasmál společně s Jarlaxlem. Sehnul se, aby vytrhl dýky z mrtvoly, ale Jarlaxl mu připomněl, že není potřeba.

„Vrátí se zpátky samy od sebe," vysvětlil žoldák, vyhrnul si rukáv haleny a odhalil magickou pochvu na zápěstí. „Posaď se," vybídl přítele a ukázal na prostou židli na opačné straně stolu. „Musíme si promluvit o spoustě věcí."

„Proč jsi mě zavolal zpátky?" zeptal se Dinin bez obalu poté, co si sedl. „Konečně se mi podařilo proniknout mezi Vandree."

„Ach, *Khal'abbil*," odvětil Jarlaxl. „Vždy rovnou k věci. To na tobě tolik obdivuji."

„*Uln'hyrr*," odsekl Dinin, což drowsky znamenalo „lháři".

Opět se zasmáli, ale Jarlaxlův smích trval jen krátce. Shodil nohy ze stolu, zhoupl se vpřed, sepjal ruce ozdobené královskými poklady

– Dinin často přemýšlel, kolik prstenů je magických – na kamenném stole před sebou a nasadil vážný výraz.

„Zahájíme útok na Vandree?“ zeptal se Dinin, kterého napadlo, že celou záhadu vyřešil.

„Zapomeň na Vandree,“ odpověděl Jarlaxl. „Jejich záležitosti teď nejsou důležité.“

Dinin se opřel loktem o stůl a složil špičatou bradu do štíhlé ruky. Nejsou důležité! přemýšlel. Toužil vyskočit a tajnůstkářského vůdce uškrtit. Strávil celý rok…

Myšlenky na Vandree se Dininovi vykouřily z hlavy. Zadíval se upřeně do Jarlaxlovy klidné tváře, pátral po odpovědích a pak pochopil.

„Moje sestra,“ řekl a Jarlaxl kývl, ještě než Dinin domluvil. „Co provedla?“

Jarlaxl se napřímil, pohlédl do strany a ostře hvízdl. Na znamení se kus kamene odsunul stranou a odhalil výklenek. Do místnosti vplula Vierna Do’Urden, Dininova jediná živá příbuzná. Byla skvostnější a nádhernější, než si Dinin pamatoval z dob před pádem rodu.

Vytřeštil oči, když si uvědomil, co má Vierna na sobě: svůj vlastní háv! Šaty nejvyšší Llothiny kněžky ozdobené pavoukem a zbraní, znakem rodu Do’Urden!

Dinin netušil, odkud je Vierna vzala, protože on sám je už víc než deset let neviděl.

„Riskujete…“ chystal se ji varovat, ale Viernin zběsilý výraz a rudé oči, které svítily jako dva plameny ve stínech vysokých ebenových lícních kostí, ho umlčely.

„Lloth mě znovu obdařila přízní,“ prohlásila Vierna.

Dinin pohlédl na Jarlaxla, který jen pokrčil rameny a mlčky si přesunul klapku na levé oko.

„Pavoučí královna mi ukázala cestu,“ pokračovala Vierna a její obvykle tak melodický hlas ochraptěl nepopiratelným vzrušením.

Dinin si byl jist, že propadla šílenství. Vierna se vždy chovala klidně a shovívavě, dokonce i po náhlém pádu rodu Do’Urden. Ale během posledních několika let jednala stále nevyzpytatelněji, trávila mnoho hodin o samotě a zoufale se modlila k nemilosrdné bohyni.

„Povíte nám o cestě, kterou vám Lloth ukázala?“ zeptal se Jarlaxl po dlouhé chvíli ticha. Zjevně na něj neudělala nijak zvlášť velký dojem.

„Drizzt.“ Vierna vyplivla jméno jejich prokletého bratra jako jed.

Dinin zvedl bradu z dlaně a moudře si jí zakryl ústa, aby potlačil odseknutí. Vierna možná byla blázen, ale byla rovněž nejvyšší kněžka, kterou nebylo radno rozzlobit.

„Drizzt?“ zeptal se Jarlaxl klidně. „Váš bratr?“

„Není to můj bratr!“ vykřikla Vierna a rozběhla se ke stolu, jako by chtěla Jarlaxla udeřit. Dininovi neunikl žoldákův drobný pohyb, kterým přesunul ruku tak, aby byl kdykoli připraven mrštit dýkou.

„Zradil rod Do’Urden!“ zuřila Vierna. „Zradil všechny drowy!“ Její zamračení se zničehonic proměnilo v zákeřný, lstivý úsměv. „Když Drizzta obětuji, znovu získám Llothinu přízeň, znovu…“ Vierna se rychle odmlčela, protože si zjevně přála ponechat zbytek plánu pro sebe.

„Mluvíte jako Matrona Zlovůle,“ odvážil se Dinin říct. „Ona také uspořádala na našeho brat… na zrádce lov.“

„Vzpomínáte si na Matronu Zlovůli?“ posmíval se Jarlaxl. Její jméno působilo na vzrušenou Viernu jako uklidňující prostředek. Vierninu matku a Matronu rodu Do’Urden zničilo to, že nedokázala zrádného Drizzta zajmout a zabít.

Vierna se uklidnila, ale potom ji přepadl záchvat uštěpačného smíchu, který trval několik minut.

„Vidíš, proč jsem tě zavolal zpátky?“ poznamenal Jarlaxl a na kněžku nebral ohled.

„Chceš, abych ji zabil, než způsobí problémy?“ zeptal se Dinin stejně věcně.

Vierna se okamžitě přestala smát a upřela vytřeštěný pohled na drzého bratra. „*Wishya*!“ vykřikla a vlna magické energie zvedla Dinina ze židle a odhodila ho na stěnu.

„Poklekni!“ poručila. Když se Dinin vzpamatoval, padl na kolena a tupě pohlédl na Jarlaxla.

Ani žoldák nedokázal skrýt překvapení. Jednalo se o prosté kouzlo, které nemělo zkušeného bojovníka, jakým byl Dinin, tak snadno přemoci.

„Mám na své straně Lloth,“ vysvětlila Vierna a napřímila se. „Pokud se mi postavíte, obrátí se proti vám. Lloth mi dodává sílu, takže se mým kouzlům a kletbám nedokážete ubránit.“

„Když jsme o Drizztovi slyšeli naposledy, byl na povrchu,“ řekl Jarlaxl, aby zchladil Viernin sílící vztek. „A podle posledních zpráv tam žije stále.“

Vierna kývla a po celou dobu se podivně usmívala. Její perlově bílé zuby na pozadí lesklé ebenové kůže jen zářily. „Žije,“ souhlasila, „ale Lloth mi ukázala cestu k němu, cestu ke slávě.“

Jarlaxl a Dinin si opět vyměnili zmatené pohledy. Podle jejich názoru zněla Viernina slova šíleně. Samotná Vierna byla šílená.

Ale Dinin navzdory své vůli a zdravému rozumu dál klečel.

ČÁST PRVNÍ

PODNĚTNÝ STRACH

Od chvíle, kdy jsem opustil domovinu, uběhly už skoro tři desetiletí. Pro drowa je to jen okamžik, ale mně se zdá, jako by se to stalo v minulém životě. Vše, po čem jsem toužil nebo po čem jsem si myslel, že toužím, když jsem temnou jeskyni Menzoberranzanu opouštěl, byl skutečný domov, přátelské, mírumilovné místo, kde bych mohl pověsit scimitary na zeď nad teplý krb a podělit se s věrnými společníky o příběhy.

To vše jsem našel po Bruenorově boku ve slavných síních jeho mládí. Daří se nám dobře. Žijeme v míru. Zbraně nosím jen na pětidenní cestě z Mitrilové síně do Stříbroluní.

Mýlil jsem se?

Nepochybuji o svém rozhodnutí opustit zvrácený Menzoberranzan ani ho nelituji, ale nyní, když žiji v (nekonečném) klidu a míru, si začínám myslet, že mé touhy během toho kritického období pramenily z nevyhnutelných tužeb nezkušenosti. Nikdy jsem nepoznal klidnou existenci, po které jsem tolik toužil.

Nemohu popřít, že můj život je lepší, tisíckrát lepší než cokoli, co jsem poznal v Temných říších. A přesto si nedokážu vzpomenout, kdy jsem naposledy cítil úzkost, podnětný strach z nadcházející bitvy, mrazení, které dokáže vyvolat jen nepřítel nebo výzva.

Ach, bylo tu několik okamžiků – jako třeba před rokem, když jsme s Wulfgarem a Guenwhyvar čistili dolní tunely Mitrilové síně – ale mrazení strachu se z mých vzpomínek už dávno vytratilo.

Jsme bytostmi činu? Tvrdíme, že toužíme po přijatých normách, přestože nás životem dokáže skutečně prodchnout jen výzva a dobrodružství?

Musím přiznat, alespoň sám sobě, že to nevím.

Ale existuje jedna věc, kterou nemohu popřít, jedna pravda, která mi nevyhnutelně pomůže odpovědět na všechny tyto otázky a díky níž jsem ve výhodě. Prozatím si po boku Bruenora a jeho lidu, Wulfgara, Catti a Guenhwyvar, drahé Guenhwyvar, sám určuji osud.

Jsem teď v mnohem větším bezpečí než kdykoli dřív za šedesát let svého života. Budoucnost ještě nikdy nevypadala lépe. Trvalý mír a bezpečí. Ale přesto se cítím smrtelný. Poprvé se ohlížím po tom, co bylo, namísto abych hleděl vpřed. Jinak to nedokážu vysvětlit. Mám pocit, jako bych umíral, a obávám se, že příběhy, o které jsem se toužil podělit s přáteli, nás brzy omrzí a nic nového už je nenahradí.

Ale znovu si připomínám, že je to má volba.

Drizzt Do'Urden

1

PŘÍCHOD JARA

Drizzt Do'Urden pomalu kráčel po stezce na nejjižnějším výběžku hor zvaných Páteř světa. Nebe nad ním se rozjasňovalo. Zahlédl, jak daleko na jihu, na opačném konci Velkých blat, nahrazuje poslední světla nějakého vzdáleného města, pravděpodobně Nesmé, zář nadcházejícího úsvitu. Drizzt obešel další zatáčku a uviděl hluboko pod sebou městečko Kamenici. Barbaři, Wulfgarův klan ze vzdálené Planiny ledového větru, se právě pouštěli do práce a snažili se dát znovu do pořádku zdejší ruiny.

Drizzt sledoval, jak postavy, které se z takové vzdálenosti zdály maličké, pobíhají sem a tam a vzpomněl si, že ještě před nedávnem se Wulfgar a jeho lid toulali zmrzlou tundrou tisíc mil na severozápadě na opačné straně velkého pohoří.

Jaro, doba kupeckých karavan, se rychle blížilo a zdatní muži a ženy z Kamenice, kteří prodávali výrobky trpaslíků z Mitrilové síně, poznají víc bohatství a pohodlí, než kdy považovali za možné. Přišli na Wulfgarovo zavolání, statečně bojovali po boku trpaslíků v prastarých síních a brzy sklidí plody své práce a navždy opustí zoufalý tulácký život, stejně jako opustili neutuchající a nemilosrdné vichry Planiny ledového větru.

„Urazili jsme tak dlouhou cestu," pronesl Drizzt do prázdnoty studeného rána a zasmál se nad dvojznačností svých slov. Právě se totiž vrátil ze Stříbroluní, z nádherného města daleko na východě.

Usouzený drowský hraničář si nikdy nemyslel, že ho tam přijmou. Když sotva před dvěma lety doprovázel Bruenora při pátrání po Mitrilové síni, odmítli Drizzta do nádherně zdobených bran města vpustit.

„Urazils sto mil za jedinej desetiden," ozvalo se za ním znenadání.

Drizzt instinktivně položil štíhlé černé ruce na jílce scimitarů, ale když jeho mysl dohonila reflexy, uvolnil se. Poznal totiž melodický hlas se silným trpasličím přízvukem. O chvilku později vystoupila zpoza skalnatého výběžku Catti, adoptivní lidská dcera Bruenora Válečného kladiva. Hustá kaštanová hříva jí poletovala v horském větru a tmavě modré oči se v ranním světle třpytily jako mokré drahokamy.

Drizzt nedokázal potlačit úsměv, když uviděl, jak vesele mladá dívka kráčí. Její radost ze života nedokázaly potlačit ani zuřivé bitvy, kterými za ta léta prošla. A nedokázal popřít ani to, že kdykoli Catti, která ho znala lépe než kdokoli jiný na světě, zahlédl, zalila ho vlna tepla. Catti Drizzta pochopila a přijala ho pro jeho srdce a bez ohledu na barvu kůže, a to už při prvním setkání ve skalnatém, větrem ošlehaném údolí skoro před deseti lety, když byla o polovinu mladší než teď.

Temný elf chvíli počkal, protože očekával, že ji bude kolem výběžku následovat Wulfgar, její budoucí manžel.

„Vydala jsi se dost daleko bez doprovodu," poznamenal Drizzt, když se barbar neobjevil.

Catti si založila paže na hrudi, přenesla váhu na jednu nohu a netrpělivě podupávala druhou. „Začínáš mluvit spíše jako můj táta než přítel," odvětila. „Drizzta Do'Urdena horami taky nikdo nedoprovází."

„Pravda," přiznal drowský hraničář uctivě a vůbec ne uštěpačně. Pokárání mladé ženy Drizztovi významně připomnělo, že se Catti umí o sebe postarat. Byla ozbrojená krátkým trpasličím mečem a pod kožešinovým pláštěm měla oblečenou skvělou zbroj, stejně skvělou, jako byla ta, kterou dal Bruenor Drizztovi! Přes rameno si Catti lehce přehodila Taulmaril Hledač srdcí, Anarielin magický luk. Drizzt se ještě se žádnou mocnější zbraní nesetkal, ale i bez ní byla Catti

zkušenou bojovnicí, protože vyrostla mezi statnými trpaslíky. Vychoval ji samotný Bruenor, který byl houževnatější než horská skála.

„Pozoruješ východ slunce často?“ zeptala se Catti, když si všimla, že Drizzt stojí obrácený k východu.

Drizzt se posadil na plochou skálu a vybídl Catti, aby si sedla k němu. „Od příchodu na povrch sleduji východ slunce každý den,“ vysvětlil a přehodil si silný plášť barvy lesní zeleně dozadu přes ramena. „I když mě z něj tehdy dost bolely oči. Asi to byla připomínka toho, odkud pocházím. Teď ale ke své úlevě zjišťuji, že dokážu jas snést.“

„A to je dobře,“ odvětila Catti. Zadívala se drowovi upřeně do podivuhodných očí a přinutila ho hledět na svůj úsměv, který byl stejně nevinný jako před mnoha lety na návětrném svahu na Planině ledového větru.

Úsměv jeho první přítelkyně.

„To, podle mýho, znamená, že patříš na slunce, Drizzte Do’Urdene,“ pokračovala Catti, „jako každej jinej tvor.“

Drizzt se znovu zadíval do záře úsvitu a neodpověděl. Catti také zmlkla a dlouho spolu jen tak seděli a pozorovali probouzející se svět.

„Přišla jsem za tebou,“ řekla Catti náhle. Drizzt se na ni zvědavě zadíval, protože nechápal.

„Teda,“ snažila se mladá žena vysvětlit, „slyšeli jsme, že ses vrátil do Kamenice a za pár dnů vyrazíš dál do Mitrilový síně. Od té doby sem chodím každej den.“

Catti pokývala rozvážně hlavou a zadívala se na východní obzor, což Drizztovi prozradilo, že něco není v pořádku.

„Neodpustím ti, jestli zapomeneš na moji svatbu,“ řekla Catti tiše. Když domluvila, kousla se do rtu a popotáhla. Drizzt si toho všiml, přestože se snažila předstírat, že za to může chlad.

Drizzt objal krásnou ženu kolem silných ramen. „Opravdu si myslíš, že i kdyby mezi mnou a obřadní síní stáli všichni trollové Velkých blat, nezúčastnil bych se obřadu?“

Catti se k němu otočila, zadívala se mu do očí a zazubila se, protože znala odpověď. Pevně Drizzta objala, potom vyskočila na nohy a postavila i jeho.

Drizzt se snažil dát najevo stejnou úlevu nebo Catti alespoň přesvědčit o tom, že ji cítí. Catti moc dobře věděla, že by si její a Wulfgarovu svatbu, svatbu dvou nejdražších přátel, nenechal ujít. Tak proč plakala? přemýšlel vnímavý hraničář. Rozhodně za to nemohl chlad. Proč cítila potřebu ho vyhledat jen několik hodin cesty od Mitrilové síně?

Nezeptal se, ale dělalo mu to starosti. Kdykoli totiž zvlhly Cattiny oči slzami, velmi to Drizztu Do'Urdenovi vadilo.

~ ~ ~

Jarlaxl kráčel tunelem vně Menzoberranzanu a boty mu na kameni hlasitě klapaly. Většina drowů se chovala mnohem opatrněji, když se ocitla o samotě v divočině Temných říší, mimo velké město, ale žoldák věděl, co se v tunelech ukrývá, věděl o každém tvorovi v okolí.

Informace byly Jarlaxlovou předností. Bregan D'aerthe, banda, kterou Jarlaxl založil a proslavil, měla rozvětvenější síť špehů než jakýkoli drowský rod. Jarlaxl věděl o všem, co se stalo nebo se teprve stane, a to jak ve městě, tak za jeho hranicemi. Vyzbrojen těmito znalostmi dokázal přežít jako odpadlík bez rodu stovky let. Lstivý žoldák pracoval v utajení už tak dlouho, že nikdo ve městě, možná až na První matronu matku Baenre, neznal jeho původ.

Třpytivé barvy magického pláště se přelévaly po jeho mrštné postavě. Vyholenou hlavu mu zakrýval širák ozdobený peřím *diatrymy*, velkého nelétavého ptáka Temných říší. U jednoho boku mu visel tenký meč, u druhého pak dlouhá dýka, což byly jeho jediné viditelné zbraně. Avšak ti, kdo mazaného Jarlaxla znali, věděli, že na těle ukrývá mnoho dalších čepelí, které může v případě potřeby bez problémů tasit.

Zvědavost přiměla Jarlaxla přidat do kroku. Jakmile si to ale uvědomil, přinutil se zpomalit a připomněl si, že chce na schůzku se šílenou Viernou dorazit s nepatrným zpožděním.

Šílená Vierna.

Jarlaxl se nad tím dlouze zamyslel, dokonce se zastavil, opřel se o stěnu tunelu a zavzpomínal na všechna prohlášení, která nejvyšší kněžka během posledních několika desetidnů pronesla. Z toho, co zpočátku vypadalo jen jako zoufalý střípek naděje zlomené šlechtičny s pramalou nadějí na úspěch, se rychle stával rozumný plán. Jarlaxl se rozhodl Vierně pomoci spíše proto, že v něm vzbuzovala pobavení a zvědavost, než že by skutečně věřil tomu, že se jim podaří zabít nebo alespoň najít dávno zmizelého Drizzta.

Ale něco Viernu očividně vedlo a Jarlaxl musel věřit tomu, že je to samotná Lloth, nebo alespoň jeden z mocných nohsledů Pavoučí královny. Viernina kněžská moc se, jak se zdálo, vrátila v plné síle. Dodala jim nejen cenné informace, nýbrž i dokonalého zvěda. Teď už věděli docela jistě, kde Drizzta Do'Urdena hledat, a Jarlaxl začínal věřit, že zabít zrádného drowa nebude zase až tak těžké.

Klapot bot ohlašoval žoldákův příchod už z dálky. Obešel poslední zatáčku v tunelu a vstoupil do široké komnaty s nízkým stropem. Byla tu Vierna i Dinin a Jarlaxlovi připadalo zvláštní (ve vypočítavé mysli si udělal další poznámku), že se Vierna chová v divočině uvolněněji než její bratr. Dinin strávil v tunelech mnoho let jako velitel hlídky, ale Vierna byla rozmazlená kněžka, která jen zřídkakdy opouštěla město.

Ale pokud skutečně věřila tomu, že má Llothino požehnání, pak se neměla čeho bát.

„Předal jsi náš dar tomu člověku?" zeptala se Vierna ihned naléhavě. Jarlaxlovi připadalo, že všechno ve Viernině životě je nyní naléhavé.

Nečekaná otázka, které nepředcházel žádný pozdrav ani výtka, že dorazil pozdě, vyvedla žoldáka na okamžik z míry. Pohlédl na Dinina, ale ten jen bezmocně pokrčil rameny. Ve Vierniných očích hořely hladové plameny, z Dininových vyčetl jen poražené odevzdání.

„Má náušnici u sebe," odvětil Jarlaxl.

Vierna vzala do ruky plochý disk, který zdobily stejné rytiny jako vzácnou náušnici. „Je studený," vysvětlila a promnula kovový povrch disku v ruce. „Náš špeh už je od Menzoberranzanu daleko."

„Hodně daleko a má u sebe vzácný dar,“ poznamenal Jarlaxl s mírnou uštěpačností.

„Bylo to nutné a pomůže to naší věci,“ vyštěkla Vierna.

„Pokud se ukáže, že člověk je opravdu tak cenným špehem, jak si myslíte,“ dodal Jarlaxl klidným hlasem.

„Pochybuješ o něm?“ Viernina slova se rozlehla tunelem. Dinina ještě víc zneklidnila a žoldák v nich slyšel jasnou hrozbu.

„Přivedla mi ho Lloth,“ pokračovala Vierna a ohrnula ret. „Lloth mi ukázala, jak získat zpět rodovou čest. Pochybuješ…“

„O naší bohyni nepochybuji nikdy,“ přerušil ji Jarlaxl. „Náušnice, vaše znamení, byla doručena podle rozkazu a muž vyrazil na cestu.“ Žoldák se uctivě a hluboce uklonil a mávl širákem.

Vierna se uklidnila. Zdálo se, že ji uspokojil. Rudé oči se jí dychtivě zableskly a po tváři se jí rozlil zlý úsměv. „A goblini?“ zeptala se hlasem zastřeným očekáváním.

„Brzy dorazí k chamtivým trpaslíkům,“ odvětil Jarlaxl, „bezpochyby k jejich zděšení. Doprovází je moji zvědové. Pokud se váš bratr bitvy, k níž nakonec jistě dojde, zúčastní, dozvíme se to.“ To Viernu očividně potěšilo a žoldák ukryl lstivý úsměv. Kněžka chtěla na úkor nešťastného goblinského kmene zjistit jen to, kde se bratr nachází, ale Jarlaxl měl v plánu mnohem víc. Goblini a trpaslíci se nenáviděli stejně urputně jako drowové a jejich bratranci z povrchu. Pokaždé, když na sebe narazili, došlo k šarvátce. A to byla pro Jarlaxla dobrá příležitost zjistit, jak to vypadá s obranou trpaslíků.

A odhalit její slabiny.

Vierna se soustředila jen na jeden cíl, na smrt zrádného bratra, ale Jarlaxl viděl mnohem dál. Průzkum tak blízko u povrchu a možná i cesta na samotný povrch byly velmi nákladné, ale mohly přinést dodatečný zisk.

Vierna si promnula ruce a zprudka se obrátila k bratrovi. Jarlaxl se téměř nahlas rozesmál, když uviděl, jak se Dinin marně pokouší tvářit stejně dychtivě jako jeho sestra.

Ale Vierna byla příliš posedlá, než aby si bratrova pramalého nadšení všimla. „Ví goblini, že nemají na vybranou?“ zeptala se

žoldáka, ale odpověděla si dřív, než mohl Jarlaxl otevřít ústa. „Samozřejmě že to ví!“

Jarlaxla náhle ovládlo nesmírné nutkání zkazit jí radost. „Co když goblini Drizzta zabijí?“ zeptal se nevinně.

Viernina tvář se podivně stáhla, a když se pokusila odpovědět, zakoktala se. „Ne!“ odvětila nakonec. „Víme, že v jeskyních žije víc než tisíc trpaslíků, možná dokonce dvakrát nebo třikrát tolik. Trpaslíci gobliny rozdrtí.“

„Ale utrpí také ztráty,“ namítl Jarlaxl.

„Drizzt nezemře,“ odpověděl znenadání Dinin. Jeho pochmurný tón nepřipouštěl námitek a žádný ze společníků také neprotestoval. „Drizzta žádný goblin nezabije. Žádná goblinská zbraň se nedostane ani do jeho blízkosti.“

Vierna se pochvalně usmála, což prozrazovalo, že neslyší hrůzu, která se za Dininovými slovy ukrývala. Z nich tří se Drizztovi ve skutečné bitvě postavil jen Dinin.

„Tunely vedoucí zpátky do města jsou čisté?“ zeptala se Vierna, a když Jarlaxl kývl, rychle odešla. Na prázdné tlachání neměla čas.

„Chceš, aby už bylo po všem,“ poznamenal žoldák, když s Dininem osaměli.

„Neznáš mého bratra,“ odvětil Dinin vyrovnaně a instinktivně přesunul ruku k jílci úžasného drowského meče, jako by ho pouhá zmínka o Drizztovi zahnala do úzkých. „Nikdy jsi s ním nebojoval.“

„Bojíš se, *Khal'abbil*?“ Otázka zasáhla Dininovu čest a zněla spíš jako posměšek.

Ale bojovník tvrzení nepopřel.

„Měl by ses bát i své sestry,“ varoval ho Jarlaxl a myslel to vážně. Dinin se zatvářil znechuceně.

„Mluví s ní Pavoučí královna nebo některá z jejích pomocnic,“ dodal Jarlaxl a hovořil nejen s otřeseným společníkem, nýbrž také sám se sebou. Na první pohled se Viernina posedlost zdála zoufalá a nebezpečná, ale Jarlaxl se pohyboval chaosem Menzoberranzanu už dost dlouho na to, aby věděl, že mnoho jiných mocných postav, a to včetně Matrony Baenre, s podobnými zdánlivě přemrštěnými plány uspělo.

Téměř všechny důležité postavy v Menzoberranzanu, a to i Matrony zasedající ve vládnoucí radě, získaly moc díky činům, které se zdály zoufalé, proplížily se ostnatými dráty chaosu a našly si cestu ke slávě.

Uspěje na tak nebezpečném poli i Vierna?

2

SPOLU

Brzy odpoledne stejného dne vstoupil Drizzt východní branou, pod níž hluboko v údolí tekla řeka Surbrin, do Mitrilové síně. Catti se vrátila domů před ním, aby ho mohla celá „překvapená“ přivítat. Trpasličí strážci uvítali drowského hraničáře, jako by byl jedním z nich. Drizzt nemohl popřít, že ho jejich radostné přivítání potěšilo, i když se dalo očekávat. Bruenorův lid ho přijal mezi sebe ještě v době, kdy žili na Planině ledového větru.

Drizzt nepotřeboval v křivolakých chodbách Mitrilové síně žádného průvodce a také žádného nechtěl. Raději se horní částí jeskynního komplexu procházel sám se svými pocity a vzpomínkami. Vstoupil na nový most v Garumnově rokli. Krásná kamenná stavba se klenula přes hlubokou a stovky stop širokou propast. Na tomto místě Drizzt navždy ztratil Bruenora, nebo si to alespoň myslel. Viděl totiž, jak se trpaslík řítí na hřbetě hořícího draka ve spirále do temných hlubin.

Když vzpomínka dospěla ke konci, nedokázal potlačit úsměv. Mocného Bruenora Válečné kladivo obyčejný drak nezabije!

Když se Drizzt přiblížil k opačné straně široké rokle, všiml si, že nové strážní věže, jejichž stavba započala sotva před deseti dny, jsou již dokončené. Pilní trpaslíci se pustili do díla se skutečnou vervou. Ale přestože měli spoustu práce, každý z nich zvedl hlavu, aby Drizzta pozdravil.

Drizzt zamířil do hlavních chodeb jižně od mostu, které ho vyvedly z obrovské jeskyně ven. Nechal se vést dalším bušením kladiv. Kousek za komnatou a malou předsíní se totiž nacházel široký tunel s vysokým stropem, prakticky další jeskyně, v níž nejlepší řemeslníci Mitrilové síně usilovně tesali do skály podobiznu Bruenora Válečného kladiva. Měl zaujmout příslušné místo vedle soch sedmi královských předků.

„Hezký, co, drowe?“ ozvalo se. Drizzt se otočil k malému podsaditému trpaslíkovi se zastřiženým žlutým plnovousem, který mu sotva dosahoval po širokou hruď.

„Zdravím tě, Valoune,“ pozdravil ho Drizzt. Bruenor trpaslíka nedávno jmenoval svatým klerikem Síně, což bylo skutečně vážené postavení.

„Je to dobrý?“ zeptal se Valoun a ukázal na dvacet stop vysokou sochu současného krále Mitrilové síně.

„Bruenor by měl být alespoň sto stop vysoký,“ odvětil Drizzt a dobrosrdečný Valoun se otřásl smíchy. Ozvěna trpaslíkova smíchu doprovázela Drizzta klikatými chodbami ještě dlouho.

Brzy dorazil do horních pater síně nad úžasným Podzemním městem. V této oblasti žili Catti a Wulfgar a často také Bruenor, když se připravoval na jaro a kupeckou sezónu. Většina z dvou a půl tisíce trpaslíků ale žila mnohem hlouběji, v dolech a v Podzemním městě. Tady stáli na stráži jen velitelé a nejzkušenější vojáci. Dokonce ani Drizzt, který byl v Bruenorově domě vždy vítán, nesměl ke králi vstoupit bez ohlášení a bez doprovodu.

Do Bruenorovy audienční komnaty, která se nacházela v horních patrech síně, zavedl Drizzta statný trpaslík se širokými rameny, kyselým výrazem a dlouhým hnědým vousem, který si zastrkával za široký, drahokamy posázený opasek. Generál Dagna býval pobočníkem krále Harbroma v Citadele Adbar, která byla nejmocnější trpasličí pevností na severu. Nevrlý trpaslík velel jednotkám, které přispěchaly, aby Bruenorovi pomohly dobýt zpět jeho starý domov. Po válce většina adbarských trpaslíků odešla, ale Dagna a dva tisíce bojovníků po osvobození Mitrilové síně zůstali a přísahali věrnost klanu Válečného kladiva. Bruenor tak získal silné vojsko, které dokázalo ubránit poklady trpasličí pevnosti.

Dagna se stal Bruenorovým poradcem a vojenským velitelem. Drizzta neměl nijak v lásce, ale nebyl natolik pošetilý, aby ho urazil tím, že by mu přidělil za doprovod nižšího důstojníka.

Jak se blížili k otevřenému vchodu do audienční síně, Drizzt slyšel, jak Bruenor bručí. „Řek sem ti, že se vrátí. Elf by si přece nenechal ujít tvoji svatbu!“

„Vidím, že už mě očekávají,“ poznamenal Drizzt.

„Lidi z Kamenice nám voznámili, že ses vrátil,“ odvětil mrzutý generál, aniž by na Drizzta pohlédl. „Došlo nám, že se brzo ukážeš.“

Drizzt moc dobře věděl, že generál – trpaslík mezi trpaslíky, jak mu říkali ostatní – se o něj ani o nikoho jiného, kdo nebyl trpaslík, a to včetně Wulfgara a Catti, nezajímá. Temný elf se ale přesto usmál. Byl na podobné předsudky zvyklý a věděl, že Dagna je Bruenorovým důležitým spojencem.

„Zdravím,“ řekl Drizzt přátelům, když vstoupil do komnaty. Bruenor seděl na kamenném trůně a Wulfgar s Catti mu seděli po boku.

„Takže jsi zpátky,“ prohodila Catti s předstíraným nezájmem. Drizzt se uculil nad tajemstvím, které spolu sdíleli. Catti o jejich schůzce kousek od východní brány očividně nikomu neřekla.

„Nepočítali jsme s tím,“ dodal Wulfgar, obrovitý muž se silnými provazci svalů, dlouhými blond vlasy a očima modrýma jako severské nebe. „Doufám, že u stolu zůstalo ještě nějaké volné místo.“

Drizzt se usmál a omluvně se uklonil. Věděl, že si pokárání zaslouží. V poslední době byl často pryč, někdy i celé desetidny.

„Pcha!“ odfrkl si rudovousý Bruenor. „Řek sem, že se vrátí! A tentokrát zůstane!!“

Drizzt zavrtěl hlavou. Věděl, že brzy opět odejde a bude dál pátrat po… něčem.

„Honíš snad toho zabijáka, elfe?“ zeptal se Bruenor.

Nikdy, pomyslel si Drizzt ihned. Trpaslík hovořil o Artemisi Entrerim, Drizztovu nejzavilejším nepříteli, o bezcitném zabijákovi, který to s čepelí uměl stejně dobře jako drowský hraničář a byl odhodlaný – posedlý! – Drizzta porazit. Entreri a Drizzt se střetli v Kalimportu, ve městě daleko na jihu. Drizzt tehdy byl shodou náhod k vítězství blíž, ale okolnosti soupeře rozdělily. Drizzt se s

nedokončeným soubojem vypořádal a osvobodil se od posedlosti, která se velice podobala Entreriho.

Drizzt v zabijákovi viděl sebe a pochopil, co by se z něj stalo, kdyby zůstal v Menzoberranzanu. Nedokázal takovou představu vystát, toužil ji zničit. Ale Catti, drahá a komplikovaná Catti, ukázala Drizztovi pravdu o něm samotném i o Entrerim. Drizzt by byl nesmírně šťastný, kdyby už Entreriho nikdy nespatřil.

„Nijak se s ním netoužím znovu setkat," odvětil Drizzt. Pohlédl na Catti, která tam dál netečně seděla. Lstivě na Drizzta mrkla, aby mu dala najevo, že chápe a souhlasí.

„Na světě je spousta věcí, které ve stínech nenajdeš," pokračoval Drizzt. „Mnoho zvuků je příjemnějších než řinčení oceli a mnoho pachů voňavějších než zápach smrti."

„To mi povídej!" odfrkl si Bruenor a seskočil z trůnu. „Elf určitě plánuje další svatbu, co?"

Drizzt na poznámku nezareagoval.

Do komnaty vrazil další trpaslík a vytáhl Dagna ven ze dveří. Rozčilený generál byl vzápětí zpátky.

„Co je?" zabručel Bruenor.

„Další host," vysvětlil Dagna. Ještě ani nedomluvil a do místnosti vhopkal půlčík s kulatým břichem.

„Regisi!" vykřikla překvapená Catti a spolu s Wulfgarem si pospíšili půlčíka uvítat. Pětice přátel se neočekávaně opět sešla.

„Kručibřich!" zařval Bruenor přezdívku, kterou věčně hladovému půlčíkovi dal. „Co u Devíti pekel…"

Drizzt byl také zvědavý. Překvapilo ho, že na půlčíka cestou do Mitrilové síně nenarazil. Přátelé zanechali Regise na jihu v Kalimportu vzdáleném víc než tisíc mil. Postavil se tam do čela cechu zlodějů, který společníci při půlčíkově záchraně téměř rozdrtili.

„Opravdu sis myslel, že bych si tohle nechal ujít?" zafuněl Regis, jako by ho urazilo, že o něm Bruenor vůbec pochyboval. „Svatbu dvou nejdražších přátel?"

Catti ho pevně objala. Zdálo se, že se mu to nesmírně líbí.

Bruenor pohlédl zvědavě na Drizzta, pak zavrtěl hlavou, neboť si uvědomil, že ani drow nechápe, co se děje. „Jaks to věděl?“ zeptal se trpaslík půlčíka.

„Podceňujete svoji proslulost, králi Bruenore,“ řekl Regis a elegantně se uklonil, přičemž mu bříško sklouzlo přes tenký opasek.

Drizzt si všiml, že také zacinkal. Když se Regis uklonil, zvonily na něm stovky šperků a tucet naditých měšců. Regis vždy miloval krásné věci, ale Drizzt ho nikdy neviděl tak vyšňořeného. Oblečený byl do drahokamy pošitého kabátce a zdobilo ho víc šperků, než kolik kdy Drizzt viděl na jednom místě, a to včetně magického hypnotizujícího rubínového přívěsku.

„Jak dlouho zůstaneš?“ zeptala se Catti.

„Nikam nespěchám,“ odvětil Regis. „Můžu dostat pokoj?“ zeptal se Bruenora. „Chtěl bych si odložit věci a odpočinout si po dlouhé cestě.“

„Postarám se o to,“ ujistila ho Catti a Bruenor s Drizztem si vyměnili další pohled. Oba napadla stejná věc. Bylo nevídané, aby mistr cechu zrádných, lstivých zlodějů opustil svoji pozici na delší dobu.

„A pro tvý sluhy?“ zeptal se Bruenor významně.

„Ach,“ vykoktal Regis. „Já… přijel sám. Jižané nemají rádi chlad severského jara, víš?“

„No tak di,“ rozkázal Bruenor. „Teď sem na řadě já, abych vykrmil tvý břicho.“

Trojice přátel opustila komnatu a Drizzt se posadil vedle trpasličího krále.

„V Kalimportu vo mně slyšelo jenom pár lidí, elfe,“ poznamenal Bruenor, když s Drizztem osaměli. „A na jih vod Dlouhýho Sedla vo svatbě nikdo neví.“

Bruenorův mazaný výraz napovídal, že si zkušený trpaslík myslí totéž co Drizzt. „A prcek s sebou přines velký poklady, co?“ nadhodil trpasličí král.

„Utíká,“ odpověděl Drizzt.

„Zase se dostal do průšvihu,“ odfrkl si Bruenor, „nebo sem vousatej gnóm!“

~ ~ ~

„Pět jídel denně,“ zamumlal Bruenor Drizztovi po desetidnu, který drow s půlčíkem strávili v Mitrilové síni. „A porce, jaký by takovej prcek ani neměl spořádat!“

Drizzt vždy žasl nad Regisovou chutí k jídlu, proto nevěděl, co Bruenorovi říct. Sledovali, jak se Regis na opačné straně síně dychtivě nacpává.

„Dobře, že votvíráme nový tunely,“ bručel Bruenor. „Budu potřebovat velký zásoby mitrilu, pokaď chci tohodle uživit.“

Zdálo se, jako by Bruenorova poznámka o nových chodbách byla znamením, protože v tu chvíli vstoupil do hodovní síně generál Dagna. Jídlo hnědovouséhо trpaslíka zjevně nezajímalo, protože mávnutím odmítl obsluhu a rovnou zamířil přes místnost k Drizztovi a Bruenorovi.

„To byl krátkej vejlet,“ poznamenal Bruenor, když si trpaslíka všiml. Dagna to ráno vyrazil s jednotkou na průzkum nových chodeb v nejhlubší části dolu na západ od Podzemního města.

„Problémy, nebo poklady?“ zeptal se Drizzt rétoricky a Bruenor jen pokrčil rameny, protože v duchu vždy počítal a také doufal v obojí.

„Králi,“ pozdravil ho Dagna, když se zastavil před Bruenorem a okatě nebral temného elfa na vědomí. Krátce se uklonil, ale jeho kamenný výraz neprozrazoval, kterou částí své otázky trefil Drizzt hřebík na hlavičku.

„Mitril?“ zeptal se Bruenor s nadějí.

Přímá otázka Dagnu zjevně překvapila. „Ano,“ odpověděl nakonec. „Tunel za zapečetěnejma dveřma ved do úplně novýho komplexu. Vypadá to, že je plnej kovu. Legenda vo vašem čichu na poklady se bude šířit dál, králi.“ Znovu se uklonil a tentokrát ještě hlouběji.

„Věděl sem to,“ zašeptal Bruenor Drizztovi. „Jednou sem tamtudy šel, eště než mi narost vous. Zabil sem…“

„Ale vobjevili sme i problémy,“ přerušil ho Dagna a dál se tvářil bezvýrazně.

Bruenor čekal a čekal, ale nevrlý trpaslík se neměl k vysvětlování. „Problémy?“ zeptal se nakonec, když si uvědomil, že se Dagna odmlčel, aby dodal svým slovům na dramatičnosti, a že by tam tvrdohlavý generál stál třeba celý den, kdyby ho Bruenor nepobídl, ať mluví dál.

„Gobliny,“ řekl Dagna zlověstně.

Bruenor si odfrkl. „Myslel sem, že si řek, že máme problémy.“

„Velkej kmen,“ pokračoval Dagna. „Mohly by jich bejt stovky.“

Bruenor pohlédl na Drizzta a podle jiskry v drowových levandulových očích poznal, že zprávy přítele nerozrušily o nic víc než jeho.

„Stovky goblinů, elfe,“ řekl Bruenor lstivě. „Co si vo tom myslíš?“

Drizzt neodpověděl, jen se dál culil a nechal za sebe promlouvat jiskru ve svém oku. Od chvíle, kdy dobyli Mitrilovou síň se nic zvláštního nestalo. Tunely řinčely jen krompáče a lopaty horníků nebo kladiva řemeslníků a cesty mezi Mitrilovou síní a Stříbroluním byly pro zkušeného Drizzta jen zřídkakdy nebezpečné nebo dobrodružné. Proto drowa tyto zprávy velmi zaujaly. Jako hraničář zasvětil život obraně dobrých národů a ze všech zlých národů na světě mu vyzáblí, páchnoucí goblini připadali nejodpornější.

Bruenor zavedl dvojici k Regisovu stolu, přestože všechny ostatní ve velké síni byly prázdné. „Večeře skončila,“ zafuněl rudovousý trpasličí král a smetl půlčíkovy talíře ze stolu, takže přistály se zařinčením na zemi.

„Najdi Wulfgara,“ zavrčel Bruenor, když se půlčík zatvářil nejistě. „A ať seš zpátky, než napočítám do padesátky. Dýl, a dostaneš poloviční porce.“

Regis okamžitě vyběhl ze dveří.

Bruenor kývl na Dagna. Generál vytáhl z kapsy kus uhlí, načrtl na desku stolu hrubou mapu nové oblasti a ukázal Bruenorovi, kde narazili na stopy goblinů a kde se asi podle průzkumu nachází hlavní pelech. Trpaslíky zajímaly především upravené tunely s rovnými podlahami a otesanými stěnami.

„Sou dobrý pro pasti na hloupý gobliny,“ vysvětlil Bruenor Drizztovi a lstivě na něj mrkl.

„Věděl jsi, že tam goblini jsou,“ obvinil ho Drizzt, když si uvědomil, že Bruenor má větší radost z nepřítele než z pokladů a zprávy ho vůbec nepřekvapily.

„Myslel sem si to,“ připustil Bruenor. „Jednou sem je tam dole zahlíd, ale dyž se vobjevil drak, můj táta a jeho vojáci se nikdy nedostali k tomu, aby se tý havěti zbavili. Ale to už je hodně, hodně dávno, elfe,“ trpaslík si pohladil rusý plnovous, aby dodal svým slovům na váze, „a nemoh sem si bejt jistej, že tam dole furt sou.“

„Jsme v ohrožení?“ ozval se za nimi zvučný baryton. Sedm stop vysoký barbar se přiblížil ke stolu a sklonil se nad Dagnovým nákresem.

„Jenom goblini,“ odvětil Bruenor.

„Válka!“ zařval Wulfgar a plácl Aegisovým tesákem, mocným válečným kladivem, které pro něj Bruenor vykoval, do otevřené dlaně.

„Sranda,“ opravil ho Bruenor. S Drizztem na sebe kývli a zasmáli se.

„Vy dva se fakt nemůžete dočkat, až zas budete moct něco zabít,“ ozvala se Catti, která stála za Regisem.

„To se můžeš vsadit,“ odsekl Bruenor.

„Objevili ste ňáký gobliny, kteří nikoho neobtěžujou, a už plánujete, jak je povraždíte,“ pokračovala Catti tváří v tváři otcově uštěpačnosti.

„Ženská!“ zařval Wulfgar.

Drizztův pobavený úsměv se v okamžení vytratil. Užasle se zadíval na barbarův káravý výraz.

„Buď rád, že mě máš,“ odvětila Catti lehce a bez váhání. Nenechala se rozptýlit a pokračovala v důležitějším rozhovoru s Bruenorem. „Jak víš, že goblini chcou bojovat?“ zeptala se krále. „Nebo tě to nezajímá?“

„V tunelech je mitril,“ odvětil Bruenor, jako by to vše vysvětlovalo.

„A to znamená, že patří goblinům?“ zeptala se Catti nevinně. „Po právu?“

„Ne na dlouho,“ ozval se Dagna, ale Bruenor neměl na dceřiny překvapující a zároveň usvědčující otázky žádnou kousavou odpověď.

„Všem vám jde jenom o boj,“ pokračovala Catti a vědoucně pohlédla na každého ze čtveřice. „Víc než o poklady. Toužíte po vzrušení. Šli byste po goblinech, i kdyby v tunelech byl jenom obyčejnej kámen!“

„Já ne,“ ozval se Regis, ale nikdo mu nevěnoval zvláštní pozornost.

„Jsou to goblini,“ řekl jí Drizzt. „Copak tvůj otec nezemřel při goblinském nájezdu?“

„Jo,“ souhlasila Catti. „A pokaď ten kmen najdu, celej ho vybiju. Ale co mají společnýho s těmahle goblinama o tisíc mil dál?“

„Goblini sou goblini!“ zavrčel Bruenor.

„Jo?“ odvětila Catti a založila si paže na hrudi. „A drowové jsou drowové?“

„O čem to mluvíš?“ obořil se Wulfgar podmračeně na budoucí manželku.

„Kdybyste v tunelech našli drowa,“ řekla Catti Bruenorovi a zcela Wulfgara ignorovala, i když se k ní přihnal a nyní se nad ní tyčil, „taky byste plánovali jak ho oddělat?“

Bruenor střelil neklidným pohledem po Drizztovi, ale ten se opět usmíval, protože pochopil, kam Catti míří a do jaké pasti tvrdohlavého krále chytila.

„Kdybys to udělal a ten drow byl Drizzt Do’Urden, kdo by teďka seděl vedle tebe a trpělivě poslouchal tvý hrdý žvásty?“ dokončila mladá žena.

„Aspoň bych tě zabil rychle,“ zabručel Bruenor, jeho nadutost ale splaskla jako bublina.

Drizzt se upřímně rozesmál. „Budeme vyjednávat,“ řekl nakonec. „Naše mladá přítelkyně promluvila moudře. Musíme dát goblinům alespoň šanci vysvětlit, jaké mají záměry.“ Odmlčel se a hloubavě se na Catti zadíval. Levandulové oči mu dál jiskřily, protože věděl, co může od goblinů očekávat. „Než je zabijeme.“

„Rychle,“ dodal Bruenor.

„Nic o tom neví!“ podrážděně zabrblal Wulfgar. Kolem stolu se znovu rozhostilo napětí.

Drizzt ho umlčel chladným pohledem, nejvýhrůžnějším, jaký kdy barbarovi věnoval. Catti pohlédla bolestivě z jednoho na druhého, pak poklepala Regise po rameni a opustila s ním síň.

„Budem mluvit s bandou goblinů?“ zeptal se Dagna nevěřícně.

„Drž hubu,“ obořil se na něj Bruenor, uhodil rukama o desku stolu a znovu se zadíval na mapu. Teprve po chvíli si uvědomil, že Drizzt s Wulfgarem na sebe dál zírají. Bruenor poznal, že Drizzt je zmatený, ale v barbarovi nic podobného nevycítil. Bylo zjevné, že Wulfgar na celý incident jen tak nezapomene.

~ ~ ~

Drizzt se opřel o stěnu v chodbě před Cattiným pokojem. Rozhodl se za mladou ženou zajít, aby zjistil, proč vypadala tak ustaraně, proč tolik naléhala, když hovořili o goblinském kmeni. Catti vždy pohlížela na věci z jedinečného úhlu, ale Drizzt vycítil, že ji tentokrát hnalo něco jiného, že to nebyli goblini, co ji tak rozrušilo.

Jak tam tak stál a opíral se o stěnu, začal chápat.

„Nejdeš s námi!“ prohlásil Wulfgar hlasitě. „I když se tomu snažíš zabránit, dojde k boji. Jsou to goblini. Nebudou s trpaslíky vyjednávat.“

„V bitvě mě budete potřebovat,“ odsekla Catti.

„Nikam nepůjdeš.“

Drizzt potřásl hlavou nad konečnou platností Wulfgarových slov. Wulfgar takto nikdy dřív nemluvil. Ale potom si Drizzt vzpomněl na to, jak tvrdohlavý a hrdý hrubý mladý barbar býval, když se s ním seznámil. Mluvil tehdy skoro stejně hloupě jako nyní.

Drizzt na barbara počkal v jeho pokoji. Klidně se opíral o stěnu, zápěstí měl položená na jílcích magických scimitarů a plášť v barvě lesní zeleni odhozený na záda.

„Poslal pro mě Bruenor?“ zeptal se Wulfgar, protože ho Drizztova přítomnost zmátla.

Drizzt zavřel dveře. „Nejsem tady kvůli Bruenorovi,“ vysvětlil klidně.

Wulfgar pokrčil rameny. Stále nechápal. „Pak tě tedy vítám," řekl, i když jeho slova zněla poněkud napjatě. „Jsi pryč příliš často. Bruenorovi chybí tvoje společnost…"

„Jsem tu kvůli Catti," přerušil ho Drizzt.

Barbar přimhouřil ledově modré oči, napřímil ramena a zatnul čelisti. „Vím, že se s tebou setkala," řekl, „tam venku, než jsi přišel do síně."

Po Drizztově tváři přelétl zmatený výraz, když zaslechl nepřátelství ve Wulfgarově hlase. Proč Wulfgara zajímalo, jestli se s ním Catti setkala, nebo ne? Co se to, u Devíti pekel, s jeho velkým přítelem dělo?

„Pověděl mi o tom Regis," vysvětlil Wulfgar, který špatně pochopil Drizztův zmatek. Barbar se tvářil povýšeně, jako by věřil, že mu informace poskytla nějakou výhodu.

Drizzt zavrtěl hlavou a odhodil si hustou bílou hřívu štíhlými prsty z tváře. „Nejsem tady kvůli naší schůzce na stezce," řekl, „ani kvůli tomu, o čem jsme mluvili." Drizzt přešel s rukama stále pohodlně opřenýma o jílce zbraní přes širokou místnost a zastavil se před barbarovou velkou postelí.

„Ale ať už mi Catti poví cokoli," musel dodat, „tobě do toho nic není."

Wulfgar ani nemrkl, ale Drizzt poznal, že musel vynaložit hodně sil, aby se na něj přes lůžko nevrhl. Drizzt, který si myslel, že Wulfgara dobře zná, tomu sotva dokázal uvěřit.

„Jak se opovažuješ?" zavrčel Wulfgar skrz zatnuté zuby. „Je moje…"

„Jak se opovažuji?" odsekl Drizzt. „Mluvíš o Catti, jako by byla tvůj majetek. Slyšel jsem, jak jsi jí řekl, rozkázal, že nesmí bojovat s gobliny."

„Zacházíš příliš daleko," varoval ho Wulfgar.

„A ty se naparuješ jako opilý ork," opáčil Drizzt. Zdálo se mu, že přirovnání až podivně odpovídá.

Wulfgar nadmul hruď a zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. Jediným krokem překonal vzdálenost od lůžka ke stěně, na které viselo nádherné válečné kladivo.

„Kdysi jsi byl můj učitel," řekl Wulfgar klidně.

„A pořád jsem tvůj přítel,“ odvětil Drizzt.

Wulfgar se k němu vztekle obrátil. „Mluvíš se mnou jako s dítětem. Dávej si pozor, Drizzte Do’Urdene, už nejsi můj učitel.“

Drizzt téměř zavrávoral. Aniž by od něj totiž Wulfgar odtrhl vzteklý pohled, sejmul mocné válečné kladivo ze stěny.

„Teď jsi učitelem ty?“ zeptal se temný elf.

Wulfgar pomalu kývl, pak překvapeně mrkl, když se Drizztovi objevily v rukou scimitary. Záblesk, magická čepel, kterou dal Drizztovi Malchor Harpel, měkce modře zářil.

„Vzpomínáš si na naše první setkání?“ zeptal se temný elf. Moudře obešel konec postele, protože Wulfgar měl delší dosah a lůžko by mu tedy poskytlo výhodu. „Vzpomínáš si na to, co jsme se spolu naučili, když jsme z Kelvinovy mohyly hleděli na tundru a ohně tvého lidu?“

Wulfgar se pomalu otáčel, aby měl nebezpečného drowa neustále před sebou. Svíral zbraň tak silně, až mu zbělely klouby.

„Vzpomínáš si na verbégy?“ zeptal se Drizzt a vzpomínka mu vykouzlila na tváři úsměv. „Bojovali jsme bok po boku a zvítězili nad celým brlohem obrů.

A na draka Ledový dech?“ pokračoval Drizzt a držel před sebou čepel, kterou sebral z drakovy sluje.

„Vzpomínám,“ odvětil Wulfgar tiše a klidně a Drizzt se chystal vrátit zbraně zpět do pochev, protože si myslel, že mladíka zklidnil.

„Mluvíš o dávné minulosti!“ zařval barbar náhle a vrhl se vpřed s rychlostí a hbitostí, kterou by u tak velkého muže nikdo neočekával. Ohnal se Drizztovi po tváři, a přestože překvapený drow ucukl, utržil zásah do ramene.

Hraničář se úderu poddal, překulil se a vyskočil zpátky na nohy ve vzdáleném koutě komnaty. Scimitary měl opět v rukou.

„Je čas na další lekci,“ prohlásil a levandulové oči mu zahořely vnitřním ohněm, který barbar moc dobře znal.

Wulfgar se však nenechal zastrašit. Předvedl několik klamných úderů, pak udeřil Aegisovým tesákem dolů tak silně, že by drowovi rozdrtil lebku.

„Je to už tak dlouho, co jsi naposledy bojoval?“ zeptal se Drizzt. Napadlo ho, že celá věc je jen nějaká podivná hra, že snad jde o

nějaký barbarský rituál mužnosti. Zvedl scimitary, zkřížil je a lehce zachytil padající kladivo. Pod silou úderu se mu málem podlomila kolena.

Wulfgar se rozehnal ke druhé ráně.

„Pořád myslíš jen na útok," pokáral ho Drizzt a plochou stranou čepelí udeřil Wulfgara jednou, dvakrát do tváře.

Barbar o krok ustoupil a hřbetem ruky si otřel z obličeje krev. Stále nezamrkal.

„Omlouvám se," řekl Drizzt, když uviděl krev. „Nechtěl jsem tě…"

Wulfgar se na něj vrhl, divoce se ohnal a vykřikl jméno boha války Tempa.

Drizzt před první ranou ustoupil – odštípla velký kus skály ze stěny vedle něj – pak udělal krok vpřed směrem k válečnému kladivu a sevřel ho pod paží.

Wulfgar podržel kladivo v jedné ruce a druhou popadl Drizzta za přední část tuniky, lehce ho zvedl ze země a přirazil ke stěně. Svaly na barbarově holé paži se napjaly.

Drizzt nemohl uvěřit tomu, jak silný obrovský muž je! Měl pocit, že ho snad skálou protlačí do sousední komnaty – alespoň tedy doufal, že se vedle nějaká komnata nachází! Vykopl. Wulfgar ucukl, protože si myslel, že ho chce Drizzt nakopnout do obličeje. Drow však zahákl nohu za loket barbarovy napnuté paže, zapřel se a uhodil Wulfgara do vnější strany zápěstí. Barbarova paže povolila a Drizzt se tak dostal pryč od stěny. Potom praštil Wulfgara jílcem scimitaru do nosu a pustil jeho válečné kladivo.

Wulfgar nelidsky zavrčel. Zvedl kladivo k úderu, ale Drizzt mezitím dopadl na zem. Převrátil se na záda, zapřel se nohama o stěnu, odrazil se a proklouzl Wulfgarovi mezi doširoka rozkročenýma nohama. Drizzt zasáhl Wulfgara nohou do rozkroku, a když se dostal za něj, kopl ho zezadu do kolen.

Wulfgarovi se podlomila kolena a jedním zasáhl zeď.

Drizzt využil setrvačnosti a znovu se přetočil. Vyskočil na nohy, popadl vrávorajícího Wulfgara zezadu za vlasy, ostře trhl a povalil ho jako strom.

Wulfgar zasténal, překulil se a pokusil se vstát, ale Drizzt ho udeřil jílci scimitarů do čelisti.

Wulfgar se zasmál a pomalu vstal. Drizzt ucouvl.

„Nejsi můj učitel," zopakoval, ale krvavé sliny, které mu vytékaly z koutku úst, jeho tvrzení značně zpochybňovaly.

„O co jde?" obořil se na něj Drizzt. „Mluv!" Wulfgar po něm hodil Aegisovým tesákem.

Drizzt se vrhl na zem a jen o vlásek unikl smrtící ráně. Trhl sebou. Kladivo zasáhlo zeď a bezpochyby do ní udělalo velkou díru.

Než se ale barbar k temnému elfovi stačil přiblížit, byl už opět na nohou. Drizzt proklouzl pod Wulfgarovými pažemi, obrátil se a nakopl ho do hrudi. Wulfgar zařval a otočil se, jen aby utržil další úder jílcem scimitaru do tváře. Tentokrát mu krev z rány doslova prýštila.

Ale Wulfgar byl stejně tvrdohlavý jako trpaslík, proto se po Drizztovi znovu ohnal.

„Tvůj vztek tě porazí," poznamenal Drizzt a lehce se vyhnul úderu. Nedokázal uvěřit tomu, že někdo tak dobře vycvičený v bojovém umění – a skutečně to bylo umění – jako Wulfgar se do takové míry přestal ovládat.

Wulfgar zavrčel a znovu zaútočil, ale ucukl, protože tentokrát mu Drizzt do cesty postavil Záblesk, přesněji řečeno Zábleskovu jako břitva ostrou čepel. Wulfgar však zastavil úder příliš pozdě a nyní si svíral zakrvácenou ruku.

„Vím, že se ti kladivo vrátí do ruky," řekl Drizzt a Wulfgar se zatvářil téměř překvapeně, jako by na magickou vlastnost zbraně zapomněl. „Chceš mít prsty, kterými bys ho chytil?"

V tu chvíli se Aegisův tesák vrátil k barbarovi.

Drizzta směšný výstup šokoval a unavil, proto schoval scimitary zpět do pochev. Zůstal stát sotva čtyři stopy od barbara, na dosah, a rozpřáhl bezbranné paže.

Wulfgar se dlouho nepohnul, pak zavřel oči. Drizztovi se zdálo, že svádí nějakou vnitřní bitvu.

Usmál se, otevřel oči a sklonil kladivo k podlaze.

„Příteli," řekl Drizztovi. „Učiteli. Dobře, že ses vrátil." Wulfgar se natáhl po Drizztově rameni.

Znenadání však sevřel ruku v pěst a ohnal se Drizztovi po obličeji.

Drizzt se obrátil, popadl Wulfgara za paži, přidal vlastní sílu k Wulfgarově setrvačnosti a pustil. Wulfgar však stačil drowa popadnout a strhl ho na zem s sebou. Když se zvedli a opřeli se bok po boku o stěnu, ze srdce se rozesmáli.

Poprvé od schůzky v hodovní síni se Drizztovi zdálo, že má starého spolubojovníka zpátky.

Drizzt krátce poté odešel a o Catti už se nezmínil. Musel si napřed promyslet, co se vlastně v pokoji stalo. Rozuměl zmatku, který v barbarovi mladá žena vzbuzovala. Wulfgar vyrostl v kmeni, kterému vládli muži. Ženy poslouchaly rozkazy svých pánů a hovořily jen tehdy, když byly osloveny. Zdálo se, že teď, když se blížila svatba, se Wulfgar jen těžko zbavuje návyků z dětství.

To pomyšlení Drizzta velmi rozrušilo. Konečně chápal smutek, který v Catti tam venku na stezce vycítil.

A také věděl, že se Wulfgar chová velmi pošetile. Pokud se tvrdohlavý barbar pokusí zadusit Cattin oheň, sebere jí vše, co ho k ní přitahovalo, co miloval – co na mladé ženě miloval i Drizzt.

Drizzt ale takovou možnost ihned odmítl. Hleděl do jejích vědoucích modrých očí už desetiletí a viděl, jak vodí tvrdohlavého otce v povolných kruzích.

Ani Wulfgar, ani Drizzt, ani samotní bohové by nedokázali oheň v Cattiných očích uhasit.

3

VYJEDNÁVÁNÍ

Osmý král Mitrilové síně, který kráčel v čele čtyř přátel a dvou set trpasličích válečníků, se vypravil spíše do boje než na jednání. Bruenor si nasadil otlučenou přilbu, která už dávno ztratila jeden roh, a oblékl si krásnou mitrilovou zbroj, kterou tvořily svislé linie stříbřitého kovu, jež se táhly dolů po jeho statném trupu a třpytily se ve světle pochodní. Štít mu zdobil zlatý zpěněný džbánek, znak klanu Válečného kladiva, a bojová sekera, kterou zabil už tisíce nepřátel (z nichž velkou část tvořili goblini!), mu visela připravená a na dosah v poutku u opasku.

Wulfgar si navlékl koženou zbroj s vlčí hlavou na mohutné hrudi, kráčel přímo za trpaslíkem a bojové kladivo Aegisův tesák mu spočívalo v ohbí lokte. Catti měla přes rameno přehozený Taulmaril, a přestože šla vedle něj, promluvili spolu jen zřídkakdy a napětí mezi nimi bylo patrné.

Drizzt kráčel po Bruenorově pravici a Regis měl co dělat, aby mu stačil. Guenhwyvar, mrštný, hrdý panter, jehož svaly se s každým krokem vlnily, se pohybovala napravo od nich a pokaždé, když se nízká a nerovná chodba rozšířila, zmizela ve stínech. Mnoho trpaslíků, kteří pětici přátel následovali, neslo pochodně, jejichž mihotavé světlo vrhalo netvorům podobné stíny, které nutily přátele k ostražitosti – ne že by je ve společnosti Drizzta a Guenhwyvar

mohlo něco překvapit. Černá společnice temného elfa moc dobře věděla, jak je vést.

A nikdo by ani neměl zájem takové vojsko přepadnout. Všichni byli vyzbrojeni do bitvy, měli na sobě velké, mohutné přilby, zbroj a dokonalé zbraně. Trpaslíci se ozbrojili kladivy nebo sekyrami, které mohli po nepříteli hodit, a také dalšími zbraněmi pro případ, že by se nepřítel dostal blíž.

Čtyři trpaslíci asi ve středu průvodu podpírali na statných ramenou velký dřevěný trám. Vojáci okolo pak nesli kulaté, ploché kameny s dírou ve středu. Ostatní z této části průvodu si pak mezi sebou rozdělili těžká lana, dlouhé tyče se zářezy, řetězy a kusy měkkého kovu, ze kterých, jak Bruenor netrpasličím společníkům vysvětlil, postaví „goblinskou hračku“. Drizzt upřel pohled na těžké kusy a dokázal si představit, jakou legraci si goblini s vynálezem užijí.

Na křižovatce, kde z hlavní chodby vybíhal doprava velký tunel, našli hromadu obrovských kostí, na jejímž vrcholku spočívaly dvě lebky tak velké, že by se v nich dokázal ukrýt půlčík.

„Etini,“ vysvětlil Bruenor, protože to byl on, kdo jako bezvousý chlapec netvory zabil.

Na další křižovatce se sešli s generálem Dagnem a jeho vojskem, které čítalo tři stovky bitvou zocelených trpaslíků.

„Schůzka je dohodnutá,“ vysvětlil Dagna. „Goblini sou ve velký komnatě asi tisíc stop vodsaď.“

„Budete nás krejt?“ zeptal se Bruenor.

„Jo, ale goblini vás taky sledujou,“ řekl velitel. „Sou jich tam dobrý čtyři stovky. Poslal sem Valouna a jeho tři stovky, aby jeskyni velkým obloukem vobešli a vodřízli jim únikovej východ.“

Bruenor kývl. Přinejhorším budou počty vyrovnané a Bruenor by s klidem nasadil jednoho trpaslíka proti pěti goblinským švábům.

„Vezmu si stovku a půjdu rovnou dovnitř,“ vysvětlil trpasličí král. „Dalších sto půjde vpravo s hračkou, levá strana je vaše. Nezklamte mě, dyž vás budu potřebovat!“

Dagnovo zasmání prozradilo nadřazenou sebejistotu, ale pak se zatvářil vážně. „Musíte s nima jednat vy?“ zeptal se Bruenora. „Já goblinům nevěřím.“

„Jasně že maj něco za lubem, jinak sem vousatej gnóm,“ odvětil Bruenor, „ale tydle goblini neviděli trpaslíka několik stovek let, pokud se nepletu, a určitě nás podceněj.“

Potřásli si pevně rukama a Dagna odchvátal. Dusot těžkých bot tří stovek vojáků se rozléhal chodbami jako dunění sbírající se bouře.

„Trpaslíci se nikdy neuměli pohybovat nepozorovaně,“ poznamenal Drizzt suše.

Regis se dlouze zadíval za odcházejícími jednotkami, pak se otočil a zahleděl se na vojáky nesoucí trám, kamenné disky a další věci.

„Esli na to nemáš žaludek…“ začal Bruenor, který si vyložil půlčíkův zájem jako strach.

„Jsem tady, ne?“ odsekl Regis neobvykle ostře, až hrubě, což přátele přimělo, aby na něj zvědavě pohlédli. Ale pak si Regis vlastním výjimečným způsobem upravil opasek pod břichem, napřímil ramena a odvrátil se.

Ostatní se zasmáli, ale Drizzt na něj dál zvědavě hleděl. Regis byl opravdu „tady“, ale drow netušil, proč s nimi vlastně šel. Regis nenáviděl bitvy stejně jako zmeškaná jídla.

O několik minut později vstoupila stovka vojáků s králem do určené komnaty. Prošli velkým obloukovým vchodem na vyvýšený kus skály několik stop od obrovské hlavní části jeskyně, kde čekalo goblinské vojsko. Drizzt si se zájmem všiml, že vyvýšená část jeskyně postrádá stalagmitové hroudy, kterých byla komnata jinak plná. Z nevysokého stropu nad Drizztovou hlavou viselo mnoho stalaktitů. Jak to, že kapající voda nevytvořila hroudy i na zemi?

Drizzt a Guenhwyvar ustoupili do strany z dosahu pochodní, které drow s mimořádným nočním viděním nepotřeboval. Dvojice vklouzla do stínů nízko visících stalaktitů a zmizela.

A stejně tak Regis, který Drizzta v těsné blízkosti následoval.

„Vzdali se vyvýšený pozice eště dřív, než sme začli,“ pošeptal Bruenor Wulfgarovi a Catti. „Jeden by si myslel, že i goblini budou chytřejší!“ To přimělo trpaslíka zaváhat. Zadíval se na okraje zvýšené části jeskyně a všiml si, že kámen někdo opracoval tak, aby zapadl do této části jeskyně. Bruenor přimhouřil podezřívavě oči a zadíval se směrem, kterým zmizel Drizzt.

„Fajn, že budem při jednání tady nahoře,“ prohlásil Bruenor hlasitě.

Drizzt pochopil.

„Celá tahle část je jedna velká past,“ poznamenal Regis těsně za drowem.

Drizzt téměř vyletěl z kůže. Užasl nad tím, že se Regisovi podařilo dostat tak blízko. Přemýšlel, jaký magický předmět umožnil půlčíkovi tak tichý pohyb. Drizzt se zadíval do stejných míst jako Regis, na okraj plošiny a sloup, který ji zčásti podpíral. Byl to štíhlý stalagmit, který někdo nedávno usekl.

„Stačí jedna dobře cílená rána a celé to spadne,“ prohlásil Regis.

„Zůstaň tady,“ řekl Drizzt, který s názorem mazaného půlčíka plně souhlasil. Možná si goblini dali práci a bojiště předem připravili. Drizzt postoupil vpřed, aby ho trpaslíci viděli, dal Bruenorovi několik znamení, kterými naznačil, že celou věž prozkoumá, a odplížil se. Guenhwyvar se držela poblíž a pohybovala se souběžně s ním.

V tu dobu už do komnaty vstoupil i zbytek trpaslíků. Bruenor je opatrně držel zpátky a rozestavil je podél stěny jeskyně, od jednoho konce půlkruhové plošiny k druhému.

Bruenor s Wulfgarem a Catti po boku postoupil vpřed a zadíval se na zástup páchnoucích goblinů. Podle mnoha párů rudě svítících očí, které na něj upřeně hleděly, jich v tmavé části jeskyně musela být dobrá stovka, ne-li dvě.

„Přišli sme si promluvit,“ zavolal Bruenor hrdelním goblinským jazykem, „jak bylo dohodnuto.“

„Mluvte,“ odpověděl jeden z goblinů a překvapivě použil obecnou řeč. „Co nabídnou trpaslíci Gar-yakovi a jeho tisícům?“

„Tisícům?“ poznamenal Wulfgar.

„Goblini počítaj akorát na prstech,“ připomněla Catti.

„Připravte se,“ zašeptal Bruenor. „Tidle sou natěšený na boj. Cítím to.“

Wulfgar střelil po Catti povýšeným pohledem, ale mohl si dětinské chování ušetřit, protože mu nevěnovala pražádnou pozornost.

~ ~ ~

Drizzt se plížil stíny a kolem balvanů, až dorazil k okraji vyvýšené plošiny. Jak s Regisem předpokládali, přední část podpíralo několik zkrácených stalagmitových sloupů a samotná plošina nebyla pevná, nýbrž ji tvořil opracovaný a podepřený kus kamene. Goblini měli zjevně v plánu sloupy podtrhnout, aby se trpaslíci zřítili dolů. Do první řady sloupů byly zatlučené velké železné klíny a stačilo několik úderů kladivem, aby stalagmity zcela přeťaly.

Pod kamenem se však neukrýval goblin. Past měl zaklapnout dvouhlavý obr etin. I když ležel na zemi, byl skoro stejně vysoký jako Drizzt a drow hádal, že kdyby se etin postavil, tyčil by se do výše alespoň dvanácti stop. Holé paže měl silné jako drowova hruď a v každé ruce držel hřeby pobitý kyj. Jeho dvě obrovské hlavy na sebe hleděly a zjevně spolu vedly rozhovor.

Drizzt netušil, jestli chtějí goblini skutečně vyjednávat a kamennou plošinu plánují strhnout jen v případě, že by trpaslíci zaútočili, nebo ne, ale po objevu nebezpečného obra nemínil riskovat. Ukryl se za nejvzdálenějším sloupem, vklouzl pod okraj plošiny a zmizel ve tmě za čekajícím obrem.

Přes ležícího obra se na Drizzta zadívaly zelené kočičí oči. Drow poznal, že Guenhwyvar se rovněž tiše přesunula na místo.

~ ~ ~

V davu goblinů se rozzářila pochodeň a asi čtyři stopy vysocí tvorové se žlutou kůží se přišourali blíž.

„No,“ zabručel Bruenor, kterého už schůzka začala unavovat. „Kerej z vás psů je Gar-yak?“

„Gar-yak vzadu s ostatníma,“ odpověděl nejvyšší ze skupinky a ohlédl se přes povislé rameno po davu.

„To znamená, že určitě budem mít potíže,“ zamumlala Catti a nenápadně si sundala z ramene velký luk. „Když je vůdce pěkně vzadu, goblini chtěj bojovat.“

„Děte a řekněte Gar-yakovi, že vás nemusíme zabít,“ řekl Bruenor pevným hlasem. „Jmenuju se Bruenor Válečný kladivo…“

„Válečný kladivo?“ Goblin si odplivl. Zjevně jméno poznal. „Král trpaslík?“

Bruenor nepohnul rty, ale přesto společníkům pošeptal: „Připravte se.“ Catti položila ruku na toulec u boku.

Bruenor kývl.

„Král!“ zaječel goblin, ohlédl se po zástupu netvorů a vzrušeně ukázal na Bruenora. Obezřetní trpaslíci poznali rozkaz k útoku dřív než hloupí goblini.

V následujícím okamžiku se komnatou rozlehl trpasličí bojový pokřik.

~ ~ ~

Drizzt porozuměl výzvě rychleji než tupý etin. Netvor se ohnal kyjem, ale pak vyjekl bolestí a překvapením, když se mu do zápěstí zakousl šestisetlibrový panter a z druhé strany se mu do podpaží zapíchl ostrý scimitar.

Netvor otočil podivně synchronním pohybem hlavy od sebe, takže se jedna zadívala na Drizzta, druhá na Guenhwyvar.

Než si etin mohl uvědomit, co se děje, Drizzt mu sekl druhým scimitarem po vypouklých očích. Obr se pokusil obrátit a nebezpečného elfa popadnout, ale mrštný Drizzt mu proklouzl pod paží a tvrdě a rychle zaútočil na netvorovy zranitelné hlavy.

Na opačné straně zabořila Guenhwyvar zuby hluboko do obrova masa, zapřela se tlapami o skálu a pevně držela netvorova za paži.

~ ~ ~

„Drizzt ho dostal!“ řekl Bruenor, když se mu zem otřásla pod nohama. Prostá, i když ne zrovna inteligentní past selhala a goblini se tím pádem vzdali výhodného postavení naprosto zbytečně. Ale hloupí tvorové výskali a ječeli a stejně zaútočili. Házeli po nepříteli hrubé oštěpy, z nichž většina nezasáhla cíl.

Odpověď trpaslíků byla mnohem efektivnější. Protiútok vedla Catti a během okamžiku vypustila z Hledače srdcí magický stříbrný šíp, který jako by za sebou ve smrtícím letu táhl blesk. Do prvního goblina i do druhého těsně za ním udělal velkou kouřící díru a nakonec se zabodl do hrudi třetího. Všichni tři klesli na zem.

Stovka trpaslíků zařvala a napadla útočící goblinský dav sekyrami a válečnými kladivy.

Catti znovu a znovu střílela a pouhými třemi šípy zabila osm nepřátel. Tentokrát to byla ona, kdo se k Wulfgarovi obrátil s povýšeným výrazem ve tváři. Pokořený barbar se rychle odvrátil.

Země se divoce otřásla. Bruenor pod sebou uslyšel řev zraněného obra.

„Dolů!“ zakřičel Bruenor přes vřavu bitvy.

Bojechtiví trpaslíci další pobízení nepotřebovali, protože první goblini už byli jen kousek od plošiny Trpaslíci se vrhli dolů do goblinských řad jako živé střely, a ještě než přistáli na zemi, už bušili pěstmi, kopali nohama a sekali zbraněmi.

~ ~ ~

Jeden z podpůrných sloupů praskl, jak ho etin bezděčně zasáhl, když se ohnal kyjem po Drizztovi. Plošina se naklonila a hloupého tvora zavalila.

Drizzt dřepěl v bezpečné vzdálenosti od obra a nemohl uvěřit tomu, jak mizerný plán goblini – a etin – vymysleli. „Jak jsi se chtěl odsud dostat?“ zeptal se, i když mu etin nerozuměl.

Drizzt potřásl téměř lítostivě hlavou a vrhl se scimitary netvorovi na tvář a hrdlo. O okamžik později Guenhwyvar skočila na obrovu druhou hlavu a začala ji drásat drápy.

Během několika vteřin vyběhli hraničář a jeho kočičí společnice zpod nakloněné plošiny. Splnili úkol. Drizzt věděl, že se jeho jedinečné schopnosti dají využít lepším způsobem, proto se vyhnul hlavní bojové vřavě a zamířil ke stěně jeskyně.

Viděl, že do hlavní komnaty vede tucet tunelů, a skoro z každého vybíhali další a další nepřátelé. Větší starosti však Drizztovi dělali neočekávaní spojenci goblinů, etini. Ke svému překvapení si všiml,

že několik obrů zůstalo tiše a nehybně stát v úkrytu stalagmitů, kde čekali na správný okamžik, aby se zapojili do bitvy.

~ ~ ~

Catti stála ještě pořád na plošině a pálila do goblinské hordy jeden šíp za druhým. Jako první si všimla Drizzta, který vyšplhal do poloviny jednoho ze stalagmitů v levé části jeskyně a mával na ni a na Wulfgara.

Z bojujícího davu vyskočil goblin a na mladou ženu se vrhl, ale Wulfgar se postavil před ni a uhodil goblina velkým kladivem, až odlétl tucet stop přes okraj plošiny. Barbar se co nejrychleji otočil a připravil se k obraně, protože další goblin zaútočil oštěpem ze strany.

Goblinovi se téměř podařilo bodnout, ale najednou mu hlava vybuchla zásahem stříbrného šípu.

„Drizzt nás potřebuje," vysvětlila Catti a vedla barbara doleva po nakloněné plošině. Wulfgar utíkal podél okraje a bušil do nepřátel, kteří se snažili vyškrábat nahoru.

Když opustili hlavní bojiště, Drizzt pokynul Catti, ať drží pozici, a Wulfgara vybídl, ať se opatrně přiblíží.

„Našel obry," vysvětlil Regis, který se ukrýval dole, „tam za těmi pahrbky."

Drizzt seskočil do stínů za stalagmitem, ale ihned se opět vrhl v obranných saltech ven. V patách měl totiž etina, který ho chtěl rozdrtit dvěma kyji.

Obr se s trhnutím narovnal, protože ho do hrudi zasáhl Cattin šíp a spálil špinavou zvířecí kůži, do níž byl oblečený.

Druhý šíp ho připravil o rovnováhu a Wulfgarovo kladivo, jehož hod doprovodil mohutným zařváním „Tempe!", srazilo netvora na zem.

Když z úkrytu vyrazil druhý etin, Guenhwyvar na něj z pahrbku skočila, zuřivě ho škrábala mocnými drápy a oslepila netvorovy hlavy na tak dlouho, aby se Drizzt mohl dostatečně přiblížit a pustit se se scimitary do práce.

Zpoza stalagmitu vyběhl další obr, ale Catti na něj byla připravená. Šíp za šípem se mu zabodávaly do hrudi a otáčely ho, až nakonec klesl mrtvý k zemi.

Wulfgar se vrhl vpřed a znovu zachytil své magické kladivo. Než stačil barbar k Drizztovi dorazit, drow už se obra zbavil a dalším útočícím netvorům se přátelé postavili bok po boku.

„Jako za starých časů," poznamenal Drizzt.

Oba sebou trhli, protože mezi nimi prolétl Cattin šíp, zarazil se nejbližšímu obrovi do břicha, ale na okamžik je oslepil.

„Chtěla ti tím něco dokázat, víš?" prohlásil Drizzt. Nepočkal na odpověď, nýbrž se vrhl do kotoulu na zem před Wulfgara.

Barbar pochopil, že se Drizzt snaží odvést nepřítelovu pozornost. Mávl Aegisovým tesákem nad kutálející se postavou a zasáhl etina, který se k Drizztovi sehnul, válečným kladivem rovnou do hlavy. Druhá hlava i nadále žila, ale chvíli jí trvalo, než převzala kontrolu nad celým tělem.

I zlomek vteřiny však byl v souboji s Drizztem Do'Urdenem příliš dlouhý. Mrštný drow vyskočil, snadno se vyhnul nešikovnému máchnutí a sekl oběma scimitary napříč, takže zanechal na obrově hrdle dvě souběžné rány.

Etin upustil kyje a chytil se za smrtelnou ránu.

Šíp ho srazil k zemi.

Za pahorkem se ukrývali ještě dva etinové, ale jejich čtyři hlavy toho ze souboje viděly až příliš. Uprchli bočním tunelem. A vběhli přímo do náruče Dagnovi a posilám.

Jeden zraněný etin zavrávoral zpět do hlavní jeskyně a s každým potácivým krokem ho do zad udeřil tucet hozených kladiv. Než se Drizzt, Wulfgar, a dokonce i Catti s lukem stačili k obrovi přiblížit, vyrazila z tunelu záplava trpaslíků, skočila na netvora, strhla ho k zemi a s bojechtivou krvežíznivostí do něj začala tlouct a sekat.

Drizzt pohlédl na Wulfgara a pokrčil rameny.

„Neboj, příteli," odvětil barbar s úsměvem. „Čeká nás ještě spousta dalších nepřátel!" Opět zařval bohovo jméno, obrátil se a vyrazil k hlavnímu bojišti. Snažil se přitom ve svíjejícím se moři propletených goblinů a trpaslíků rozpoznat Bruenorovu přilbu s jedním rohem.

Drizzt ho nenásledoval, protože dával přednost souboji jeden na jednoho než divoké šarvátce. Přivolal k sobě Guenhwyvar, proplížil se kolem stěny jeskyně a opustil hlavní komnatu.

Po několika krocích ho varovné zavrčení věrného pantera varovalo, že Regis je mu v patách.

~ ~ ~

Bruenorův odhad bojových dovedností trpaslíků se v průběhu bitvy ukázal být správný. V boji s ozbrojenými trpaslíky goblini brzy zjistili, že jejich hrubé meče a ubohé kyje se dobře vykovaným zbraním nepřátel nemohou vyrovnat. Bruenorovi vojáci byli také lépe vycvičení, udržovali těsnou formaci a zachovávali si chladnou hlavu, což v naprostém chaosu a mezi výkřiky umírajících nebylo nic snadného.

Goblini prchali po tuctech, ale většina narážela na Dagna a jeho bojovníky, kteří už se nemohli dočkat, až se do nich pustí.

Ve všem tom zmatku si Catti musela vybírat cíle opatrně, obzvláště když si nemohla být jista, že tělo vyzáblého goblina let šípu zastaví. Mladá žena se proto povětšinou soustředila na ty gobliny, kteří opustili vřavu a vběhli do otevřeného prostoru mezi hlavním bojištěm a Dagnovou linií.

Přestože trvala na vyjednávání, přestože Bruenora a ostatní obvinila z bojechtivosti, nedokázala potlačit vzrušené mrazení, adrenalin, který se jí rozproudil žilami pokaždé, když vzala do ruky Taulmarila Hledače srdcí.

Také Wulfgarovy oči se leskly touhou po vzrušujícím boji o přežití. Byl vychován mezi bojovníky a už v dětství ho ovládla krvežíznivost a vztek, které zkrotili až Bruenor s Drizztem, když ho naučili, že i takzvaní nepřátelé mají svoji hodnotu, a ukázali mu, kolik neštěstí kmenové války přinesly.

Ale tentokrát necítil žádnou vinu, ne v boji proti zlým goblinům. Od mrtvých etinů k hlavnímu bojišti doprovázela Wulfgara srdečná píseň věnovaná Tempovi. Wulfgar nenašel žádný volný cíl, po kterém by mohl hodit kladivo, ale to mu nevadilo, protože o chvíli

později se od bojujícího davu odtrhla skupina goblinů a vyrazila jeho směrem.

Tři goblini v čele si ani neuvědomili, že na ně barbar čeká. Wulfgar je smetl Aegisovým tesákem a dva rovnou zabil. Goblini vzadu se překvapeně zapotáceli, ale hnali se dál a obtékali barbara jako řeka kámen.

Další goblinská hlava vybuchla pod mocným úderem Aegisova tesáku. Wulfgar si máchl kladivem jednou rukou před hrudí, aby zastavil seknutí meče, levým hákem pak rozdrtil útočníkovi čelist a vymrštil ho do vzduchu.

Barbar ucítil píchnutí v boku a ucukl dřív, než se meč mohl zabodnout hlouběji. Volnou rukou sáhl dozadu, popadl útočníka za hlavu a zvedl svíjejícího se tvora ze země. Ten v ruce pořád svíral meč a Wulfgar si uvědomil, jak je zranitelný. Jeho jedinou obranou byla brutální divokost, a tak začal goblinem třást tak prudce, že se nedokázal vzpamatovat a bodnout.

Wulfgar se otočil a mávl kladivem, aby zahnal zpátky co nejvíce protivníků. Pomohla mu přitom setrvačnost. Útočící goblin se pokusil ustoupit a zvedl paži v ubohé obraně. Válečné kladivo mu však hubený úd rozdrtilo a srazilo mu hlavu na stranu tak silně, že když přistál na zádech na zemi, dopadl přitom zároveň i na tvář.

Tvrdohlavý, hloupý goblin, kterého Wulfgar držel ve vzduchu, škrábl barbara mečem do obrovského bicepsu. Wulfgar jím smýkl dolů, zmáčkl a zakroutil, až s uspokojením uslyšel zapraskat kosti. Koutkem oka zahlédl další útočící dav, a tak po něm mrtvolu hodil. Goblini se rozprchli.

„Tempe!“ zařval barbar. Popadl válečné kladivo oběma rukama, vrhl se do největšího chumlu goblinů a opakovaně se zbraní oháněl. Ti goblini, kteří nedokázali zuřivému útoku uniknout a nedostali se ze smrtícího dosahu, utržili drtivou ránu.

Wulfgar se obrátil k nepřátelům, které cítil za zády. Goblini skutečně přešli do útoku, ale když se k nim mocný bojovník otočil a oni zahlédli divoký pohled v jeho očích a vztekle zkroucenou tvář, dali se na útěk. Wulfgar hodil po jednom z nich kladivem a rozdrtil ho. Potom se znovu obrátil a napadl další skupinu protivníků.

Ti se také rozprchli a vůbec je nezajímalo, že divoký muž je neozbrojen.

Wulfgar popadl jednoho z nich za loket, otočil ho k sobě, chytil ho za obličej a praštil s ním o zem. Aegisův tesák se mu objevil v ruce a jeho vztek ještě zesílil.

~ ~ ~

Bruenor se musel zapřít nohama, aby mohl věrnou sekyru vyškubnout z hrudi poslední oběti. Když ji vytrhl, z rány vystříkla krev a trpaslíka zalila. Bruenora to nezajímalo, protože si byl jist, že goblini jsou zlá stvoření a on svými divokými útoky pomáhá světu.

Trpasličí král se bezstarostně usmíval a klestil si cestu davem, až objevil další cíl. Goblin zaútočil jako první, ale jeho kyj se při úderu do Bruenorova pevného štítu rozpadl. Hloupý goblin se nevěřícně zadíval na zlomenou zbraň, pak vzhlédl k trpaslíkovi. A právě včas, aby uviděl sekyru, která se mu v následujícím okamžiku zaťala mezi oči.

Kolem trpaslíka prolétl záblesk a tolik ho vyděsil, že ho připravil o všechno potěšení. Uvědomil si však, že to byla Catti, a uviděl její oběť připíchnutou ke skále chvějícím se stříbrným šípem.

„Fakt dobrej luk," zamručel trpaslík a ohlédl se po dceři. V tu chvíli si všiml goblina, který se škrábal nahoru na plošinu.

„Tak to ne!" vykřikl trpaslík, rozběhl se k plochému kameni a překulil se na něj. Vztyčil se nad tvorem a připravil se na střet, když ho další záblesk přiměl uskočit.

Goblin zůstal stát a zadíval se dolů, jako by očekával, že uvidí ze své hrudi trčet šíp. Ale našel jen díru vedoucí rovnou do plic.

Goblin strčil do otvoru prst ve směšné snaze zastavit krvácení, potom padl k zemi mrtvý.

Bruenor si založil ruce v bok a tvrdě se na dceru zadíval. „Hej, děvče," pokáral ji. „Připravuješ mě vo všechnu srandu!"

Catti se chystala opět natáhnout tětivu, ale znenadání se uvolnila.

Bruenora její reakce zarazila, o chvíli později ale pochopil. Zezadu ho totiž do hlavy udeřil goblinský kyj.

„Toho jsem ti nechala,“ řekla Catti a pokrčila rameny, což bylo tváří v tvář Bruenorovu zamračenému, temnému pohledu jen chabé gesto.

Bruenor neposlouchal. Zvedl štít, aby odrazil následující předvídatelný útok, pak se zprudka otočil a ťal sekyrou. Goblin zatáhl břicho a uskočil na špičky.

„Málo,“ řekl mu trpaslík a zdvořile použil goblinštinu. Ukázalo se, že měl pravdu. V následujícím okamžiku vyhřezly goblinovi vnitřnosti. Vyděšený tvor se na něj nevěřícně zadíval.

„Neměls mě bacit, dyž sem se nedíval.“ Lepší omluvy se od Bruenora Válečného kladiva dočkat nemohl. Dalším mávnutím sekyry uťal trpaslík goblinovi hlavu.

Když Bruenor s Catti vyčistili plošinu, obrátili se k bitvě. Catti zvedla luk, ale neměla důvod dál střílet. Většina goblinů vzala nohy na ramena, jeskyni ale obklíčily Dagnovy jednotky, takže neměla kam utéct.

Bruenor seskočil dolů, vydal rozkaz k pronásledování nepřítele a trpaslíci se kolem goblinské hordy sevřeli jako obrovské, cvakající čelisti.

4

TRPASLIČÍ HRAČKA

Drizzt vklouzl do tichého průchodu a lomoz bitvy nechal za sebou. Drow se nebál, protože věděl, že jeho stín, Guenhwyvar, je nedaleko. Větší starosti mu dělal Regis, který se mu tvrdošíjně držel v patách. Půlčík se naštěstí pohyboval stejně tiše jako drow a plížil se stíny, takže se nezdálo, že by mohl svojí přítomností Drizzta ohrozit.

Jen potřeba zůstat zticha bránila Drizztovi v tom, aby se půlčíka zeptal, co tu dělá. Kdyby totiž narazili na gobliny, Drizzt netušil, jak by se Regis ubránil, když neuměl bojovat.

Černý panter vpředu se zastavil a ohlédl se po Drizztovi. Kočka, která byla tmavší než temnota, vklouzla otvorem do boční jeskyně. K Drizztovi z ní doléhaly vrčivé hlasy goblinů.

Ohlédl se po Regisovi, po rudých tečkách, které prozrazovaly, kde se nachází půlčíkovy na teplo citlivé oči schopné infračerveného vidění. Půlčíci sice ve tmě viděli, ale zdaleka ne tak dobře jako drowové nebo goblini. Drizzt zvedl ruku a přikázal Regisovi, ať zůstane v chodbě. Sám vklouzl do jeskyně.

Goblini, kterých bylo alespoň šest, se shlukli ve středu malé komory a motali se kolem mnoha přírodních sloupů, jež se spíše podobaly zubům.

Vpravo u stěny vycítil Drizzt pohyb. Poznal, že je to Guenhwyvar. Trpělivě čekala, až zaútočí.

Drizzt si znovu uvědomil, jak úžasný spolubojovník panter je. Guenhwyvar vždy nechala Drizzta, aby určil, jakým směrem se bitva vydá, a sama pak našla nejlepší způsob, jak mu pomoct.

Drowský hraničář se schoval za nejbližší stalagmit, odplížil se za následující a překulil se ještě za další a každým pohybem se blížil ke kořisti. Teď už rozeznal devět goblinů, kteří se zjevně snažili rozhodnout, co dál.

Nepostavili žádné stráže, netušili, že se blíží nebezpečí.

Jeden se odsunul stranou, aby se zády opřel o stalagmit. Od ostatních ho oddělovalo sotva pět stop. Scimitar mu pronikl břichem do plic dřív, než stačil vykřiknout.

Zbývalo jich osm.

Drizzt složil tělo na zem, zaujal jeho místo a opřel se zády o kámen.

O chvíli později na něj jeden z goblinů zavolal, protože ho považoval za mrtvého společníka. Drizzt zabručel v odpověď. Goblin natáhl ruku, poplácal ho po rameni a drow nedokázal potlačit úsměv.

Goblin ho plácl jednou, podruhé už pomaleji a pak mu začal prohmatávat silný plášť, protože si zjevně všiml Drizztovy vyšší postavy.

Se zvědavým výrazem na ošklivé tváři vyhlédl goblin zpoza pahrbku.

Zůstalo jich už jen sedm. Drizzt skočil mezi nepřátele a bleskurychle sekl scimitary, takže v jediném okamžení zabil dva nejbližší gobliny.

Zbývajících pět zavřísklo a začalo pobíhat kolem. Goblini naráželi do stalagmitů a do sebe navzájem a padali k zemi.

Jeden z nich se vydal rovnou k Drizztovi, nesrozumitelně mumlal a ruce měl doširoka rozpažené jakoby v přátelském gestu. Zlý tvor si teprve po chvíli uvědomil, že temný elf nemá o přátelství zájem, a začal zběsile ustupovat. Drizztovy scimitary sekly dolů a vyryly goblinovi do hrudi krvavé X.

Guenhwyvar se prohnala kolem drowa a zaútočila na goblina, který prchal do zadní části jeskyně. Jediným mávnutím panterovy mocné tlapy zůstali už jen tři.

Dva z goblinů se nakonec vzpamatovali natolik, že tasili zbraně a zaútočili na Drizzta koordinovaně. Jeden se zeširoka rozmáchl kyjem, ale Drizzt ho srazil stranou dřív, než se k němu vůbec stačil přiblížit.

Scimitar, kterým úder zastavil, sekl třikrát zprava a třikrát zleva a zasadil tak šokovanému protivníkovi šest smrtelných ran. Goblin na něj užasle pohlédl a padl k zemi mrtvý.

A po celou dobu Drizzt druhým scimitarem lehce odrážel zoufalé útoky druhého goblina.

Když se k němu drow otočil čelem, nepřítel poznal, že je ztracen. Hodil po Drizztovi mečem, opět jen s malým účinkem, a vrhl se za nejbližší kamenný sloup.

Poslední ze zmatených tvorů proběhl za drowem, čímž Drizzta překvapil a umožnil tak druhému goblinovi utéct. Drizzt proklel goblinovo zjevné štěstí. Nechtěl, aby kterýkoli unikl, ale tito dva měli buďto štěstí, anebo dost rozumu na to, aby se rozprchli opačnými směry. O zlomek vteřiny později uslyšel ale drow za sloupem hlasité prasknutí a goblin, který po něm hodil mečem, se vypotácel zpoza sloupu s rozdrcenou lebkou.

Regis vykoukl ven s malým palcátem v ruce a pokrčil rameny.

Drizzt se na půlčíka na okamžik zmateně zadíval, pak se obrátil a rozběhl se za posledním goblinem, který se rychle proplétal mezi stalagmity k otvoru v zadní části jeskyně.

Mrštnější drow ho ale rychle doháněl. Všiml si, že podél něj běží Guenhwyvar, jejíž tlama zářila krví čerstvě zabité kořisti. S každým dlouhým skokem se blížila ke goblinovi. V tu chvíli si Drizzt mohl být jistý, že tvor neunikne.

V ústí tunelu se goblin s trhnutím zastavil. Drizzt uskočil do strany a také Guenhwyvar se vrhla za sloup, protože kolem goblinova těla vybuchly praskající jiskry a plameny. Tvor sebou trhal a vřískal, z těla mu odletovaly kusy oděvu i masa.

Výbuchy neustávaly a udržovaly goblinovo tělo ve vzpřímeném postoji ještě dlouho po jeho smrti. Nakonec ale ustaly, tvor padl k zemi a z několika tuctů spálenin mu stoupaly tenké proužky kouře.

Drizzt s Guenhwyvar se ani nepohnuli, protože si nebyli jistí, jaký nový netvor se to objevil.

Komnatu náhle prozářilo magické světlo.

Drizzt se ze všech sil snažil zaostřit. Sevřel pevněji jílce zbraní.

„Je po nich?“ ozval se známý trpasličí hlas. Otevřel oči právě včas, aby zahlédl, jak do jeskyně vstoupil klerik Valoun. Jednu ruku měl schovanou ve velkém vaku u opasku, ve druhé držel štít.

Objevilo se za ním několik vojáků a jeden zamumlal: „Zatraceně dobrý kouzlo, kněži.“

Valoun přistoupil blíž, aby si zničené tělo lépe prohlédl, pak kývl na souhlas. Drizzt vyklouzl zpoza pahorku.

Překvapený klerik švihl rukou a hodil po drowovi hrst malých předmětů. Oblázků? Guenhwyvar zavrčela a Drizzt uskočil do strany. Místo, kde stál a kde oblázky narazily na kámen, rozžhavily další malé výbuchy.

„Drizzte!“ vykřikl Valoun, když si uvědomil svoji chybu. „Drizzte!“ Pospíšil si k drowovi, který zíral na sežehnutou zem.

„Seš v pořádku, drahej Drizzte?“ křičel Valoun.

„Zatraceně dobrý kouzlo, kněži,“ odvětil Drizzt a co nejlépe přitom napodobil trpasličí hlas. Obdivně se zazubil.

Valoun ho silně poplácal po zádech a málem ho přitom povalil na zem. „Taky se mi líbí,“ řekl a ukázal Drizztovi vak plný bouchavých oblázků. „Chceš ňáký?“

„Já chci,“ odvětil Regis a vystoupil zpoza stalagmitu. Dostal se k východu blíž než drow.

Drizzt zamrkal levandulovýma očima a užasl nad půlčíkovými dovednostmi.

~ ~ ~

Další goblinské vojsko čítající víc než sto bojovníků bylo rozmístěno v tunelech napravo od hlavní jeskyně. Mělo napadnout trpaslíky ze strany, jakmile se rozpoutá bitva. Ale když past selhala a Bruenor zaútočil (pomáhaly mu přitom strašlivé stříbrné šípy), etini byli poraženi na hlavu a dorazily trpasličí posily v čele s Dagnem, dokonce i hloupí goblini pochopili, že by bylo moudřejší otočit se a vzít nohy na ramena.

„Trpaslíci,“ vykřikl jeden z goblinů, kteří běželi úplně vpředu. Volání se rozlehlo hordou a hrůza goblinů se proměnila v hlad, protože uvěřili, že narazili jen na malou tlupu vousatých tvorů, možná na zvědy.

Ať už tomu bylo jakkoli, tito trpaslíci zjevně netoužili bojovat, protože na nic nečekali a dali se na útěk. Hon začal.

Po několika zatáčkách se prchající trpaslíci a goblini dostali do blízkosti širokého, hladce opracovaného a pochodněmi osvětleného tunelu, který před mnoha sty lety vyhloubili trpaslíci z Mitrilové síně.

A poprvé od těch dávných dob do něj trpaslíci znovu vstoupili. A čekali.

Silné trpasličí ruce nasadily kamenné disky jeden po druhém na dřevěný trám, až celá konstrukce vypadala jako jeden pevný válec. Byl vysoký jako trpaslíci, skoro stejně široký jako opracovaný tunel a vážil hodně přes tunu. Konstrukci doplňovaly chytře rozmístěné čepy, kovový plát, do nějž byly vyklepané ostré vruby, a dvě rukojeti se zářezy, které se táhly od stran válce dozadu, takže trpaslíci mohli táhnout i tlačit.

Celou past doplňoval kus látky s namalovanými postavami, které vzhledem připomínaly útočící trpaslíky a měly přilákat gobliny tak blízko, až bude pozdě na ústup.

„Sou tady,“ oznámil jeden ze zvědů, když se vrátil k hlavnímu voji. „Za několik minut voběhnou zatáčku.“

„Sou návnady připravený?“ zeptal se trpaslík, který hračce i osazenstvu velel.

Druhý trpaslík kývl. Tahači se postavili k rukojetím a pevně vložili ruce do zářezů. Čtyři vojáci se postavili před konstrukci a připravili se na divoký běh a zbytek stohlavého vojska se seřadil za tahači.

„Výklenky sou vodsaď sto stop,“ připomněl velitel vojákům v čele. „Musíte se do nich trefit! Až tudle věc rozjedem, už ji nezastavíme!“

Na opačném konci dlouhé chodby se ozvaly výkřiky předstíraného strachu prchajících trpaslíků, které pronásledovali výskající goblini.

Velitel trpaslíků zavrtěl vousatou hlavou. Bylo tak snadné vlákat gobliny do pasti. Stačilo je přesvědčit, že mají navrch, a dali se zatáhnout kamkoli.

Vojáci v čele začali pomalu klusat. Tahači za nimi nasadili volný krok a armáda se plahočila za pomalu se otáčejícím válcem.

Rozlehly se další výkřiky, mezi nimiž jasně zaznělo zvolání: „Teď!“

Vojáci v čele zařvali a rozběhli se. Obrovská hračka jim byla v patách, jak mocné trpasličí nohy uvedly ďábelský válec do chodu. Trpaslíci překřičeli dunění vrčivou písní:

Tunel je moc ouzkej,
tunel je moc nízkej,
radši zmizte, goblini,
protože my dem!

Útok duněl jako řítící se lavina podbarvená goblinskými výkřiky. Vojáci, kteří představovali návnadu, mávali na blížící se přátele, zastavili se vedle výklenků a začali na goblinské pronásledovatele chrlit nadávky.

Velitel trpaslíků se pochmurně usmál, protože věděl, že hračka mine výklenky, jediné bezpečné místo před válcem, zlomek vteřiny předtím, než k nim dorazí goblinská horda.

Přesně jak trpaslíci plánovali.

Goblini se neměli kam obrátit a byli přesvědčeni, že narazili na obyčejnou trpasličí hlídku, proto jejich dlouhé zástupy zavýskly bojový pokřik a pokračovaly v útoku.

Prchající vojáci se připojili k návnadě. Spolu se vrhli do výklenků a hračka produněla kolem. Maskovací látka gobliny v předních řadách zmátla, proto v úžasu zpomalili.

Goblinský bojový pokřik nahradil vyděšený jekot. Nejbližší goblini po poskakující podobizně trpaslíka odvážně sekli, strhli látku dolů a odhalili katastrofu zlomek okamžiku předtím, než je rozmáčkla.

Obávaní trpaslíci nazývali hračku „drtička“ a goblinská kaše, kterou po sobě drtící válec zanechával, jen potvrzovala, že název je oprávněný.

„Zpívejte, trpaslíci!“ rozkázal velitel. Vojáci se pustili do zpěvu, který přehlušil i vytí goblinů.

Každý skok goblinská je hlava,
z goblinů zbude čistá šťáva.
Zdrhejte, a k tomu hračku tlačte,
na kaši gobliny tím drťte.

Brutální nástroj poskakoval a otřásal se. Tahači zakopávali o hromádky goblinských ostatků, ale pokud nějaký trpaslík odpadl, další tucet s radostí zaujal jeho místo a zběsile se vrhl do práce.

Armáda za konstrukcí se začala roztahovat, jak se trpaslíci zastavovali, aby usmrtili gobliny, kteří se ještě stále hýbali. Hlavní voj se ale držel těsně za drtičkou, protože čím dále chodbou postupovali, tím častěji míjeli boční tunely. Pronikaly do nich určené skupiny trpasličích vojáků a zabíjely všechny živé gobliny v okolí.

„Ostrá zatáčka!“ zařval velitel a od ocelí pobitých kol na koncích válce začaly létat jiskry, jak škrábaly o stěny tunelu. Trpaslíci počítali s tím, že tady valící se nestvůru zastaví.

Ale drtička se nezastavila a chodba za zatáčkou končila. Tucet goblinů se tam škrábalo po nepoddajné skále a snažilo se někudy uniknout.

„Pusťte ji!“ zakřičel velitel. Trpaslíci uposlechli a padali divoce jeden přes druhého, jak sami nedokázali zůstat stát.

Drtička narazila na skálu a následný výbuch otřásl podložím. Pro jásající trpaslíky nebylo těžké uhodnout, co se stalo s nešťastnými tvory, kteří zůstali uvězněni pod hračkou.

„Dobrá práce!“ pochválil velitel vojáky, když nahlédl zpět do chodby, která byla plná rozdrcených goblinů. Trpaslíci dál bojovali, ale nyní byli ve velké přesile, protože víc než polovina goblinů byla rozmačkána.

„Dobrá práce!“ zopakoval velitel srdečně. Trpaslíci, kteří gobliny z celého srdce nenáviděli, si to skutečně mysleli.

~ ~ ~

V hlavní jeskyni se Bruenor s Dagnem vítězoslavně a mokře objali a „podělili se o krev nepřátel“, jak tomu brutální trpaslíci říkali. Několik trpaslíků bylo zabito a mnoho dalších zraněno, ale žádný z velitelů nedoufal, že výprava bude slavit takový úspěch.

„Co si vo tom myslíš, děvče?“ zeptal se Bruenor Catti, když se k němu připojila. Luk měla pohodlně přehozený přes rameno.

„Udělali jsme, co bylo nutný,“ odvětila žena. „A goblini nás zradili, jak jsme očekávali. Ale stejně si myslím svý. Bylo dobré, že jsme s nima zkusili vyjednávat.“

Dagna si odplivl, ale moudřejší Bruenor pokýval souhlasně hlavou.

„Tempe!“ zařval Wulfgar vítězoslavně, a když je uviděl, rozběhl se s kladivem vysoko nad hlavou k nim.

„Ale stejně si myslím, že z toho všichni máte až moc velkou radost,“ poznamenala Catti. Zjevně nechtěla s Wulfgarem mluvit, protože se odvrátila a vydala se pomoct zraněným.

„Pcha!“ odfrkl si Bruenor. „Ty sama sis taky pěkně zastřílela!“

Catti si odhodila kaštanové vlasy z tváře a neotočila se. Nechtěla, aby Bruenor viděl její úsměv.

Oddíl, který měl na starost drtičku, vstoupil do hlavní jeskyně asi o půl hodiny později a oznámil, že pravé křídlo goblinské armády bylo zničeno. O několik minut později je následovali Drizzt, Regis a Guenhwyvar a drow Bruenorovi řekl, že Valoun a jeho jednotky čistí chodby nalevo a za zadním vojem.

„Takys jich pár voddělal?“ zeptal se trpaslík. „Myslím až po etinech.“

Drizzt kývl. „Ano,“ odvětil. „Guenhwyvar taky… i Regis.“ Drizzt s trpaslíkem se zvědavě otočili k půlčíkovi, který v ruce uvolněně svíral zakrvácený palcát. Když si Regis všiml jejich pohledů, ukryl zbraň za zády, jako by se styděl.

„Ani sem nečekal, že pudeš s náma, Kručibřichu,“ řekl Bruenor. „Myslel sem, že zůstaneš doma a budeš se nacpávat, zatímco my vostatní budem bojovat.“

Regis pokrčil rameny. „Napadlo mě, že nejbezpečnější místo na světě je po Drizztově boku,“ vysvětlil.

Bruenor neměl proti takové logice co namítnout. „Za pár desetidnů mužem začít dolovat,“ řekl hraničáři. „Až to tady průzkumníci projdou a ujistěj se, že je to tu bezpečný.“

Ale Drizzt už ho v tu chvíli skoro neposlouchal. Zajímala ho spíše skutečnost, že Catti s Wulfgarem procházejí mezi zraněnými, ale sobě navzájem se očividně vyhýbají.

„Je to klukova vina,“ řekl Bruenor, když si všiml, kam se dívá.

„Myslí si, že ženy nemají bojovat,“ odvětil Drizzt.

„Pcha!“ odfrkl si rudovousý trpaslík. „Je to naše nejlepší bojovnice. A kromě toho, šlo s náma do boje pět tuctů trpaslic, a dvě dokonce zabili.“

Drizzt se na trpasličího krále překvapeně zadíval. Potřásl bezmocně bílou hřívou a vydal se za Catti. Ale pak se zastavil, ohlédl se a znovu zavrtěl hlavou.

„Vopravdu, pět tuctů,“ zopakoval Bruenor, když si všiml přítelova nedůvěřivého výrazu. „Trpaslice, fakt.“

„Příteli,“ odpověděl Drizzt a znovu vykročil, „já je vůbec nepoznal.“

~ ~ ~

Valounovy jednotky se připojily k ostatním o dvě hodiny později a ohlásily, že zadní část tunelů je vyčištěná. Výprava byla u konce a Bruenor s veliteli byli přesvědčeni, že žádný nepřítel nepřežil.

Nikdo z trpaslíků si nevšiml štíhlých, tmavých postav – temných elfů, Jarlaxlových špehů – které se vznášely mezi stalaktity v oblastech nejtěžších bojů a pozorně sledovaly pohyby a bojové techniky trpaslíků.

Goblini byli rozprášeni, ale problémy Bruenora Válečného kladiva teprve začaly.

5

VY, MALOVĚRNÍ

Dinin sledoval každý Viernin pohyb. Díval se, jak připravuje obřad, který měl uctít Pavoučí královnu. Drowové se nacházeli v malé kapli, kterou Jarlaxl zajistil pro Viernu v sídle jednoho z nižších menzoberranzanských rodů. Dinin zůstával temné bohyni věrný a ochotně souhlasil, že toho dne doprovodí Viernu na modlitby, popravdě však považoval celou věc za nesmyslnou frašku a sestru za výsměch tomu, čím bývala dřív.

„Neměl bys tolik pochybovat," poznamenala Vierna. Dál se věnovala obřadu a po Dininovi se ani neohlédla.

Když si však Dinin znechuceně povzdychl, zprudka se otočila a přimhouřila vztekle žhnoucí rudé oči.

„K čemu to je?" zeptal se Dinin a odvážně se postavil její zlobě. Dinin stále tvrdohlavě věřil, že se Vierně nepodařilo získat zpět Llothinu přízeň, přesto však byla sestra větší, silnější a vyzbrojená magií kněžky. Zaskřípal ale zuby, obrnil se a neustoupil, protože se obával, že Viernina sílící posedlost opět zničí všechny okolo.

Vierna neodpověděla, nýbrž vytáhla ze záhybů kněžského hávu zvláštní bič. Rukojeť byla z obyčejného černého adamantinu, ale pět provazců tvořili živí, svíjející se hadi. Dinin vytřeštil oči. Pochopil, co bič představuje.

„Tyto biče mohou používat jen Llothiny nejvyšší kněžky," připomněla Vierna a láskyplně poplácala hadí hlavy.

„Ztratili jsme přízeň…“ začal Dinin protestovat, ale tváří v tvář Viernině důkazu to byla ubohá námitka.

Vierna se na něj zadívala a ošklivě se zasmála, potom se sehnula, políbila jednu z hlav a téměř zapředla.

„Tak proč jdeme po Drizztovi?“ zeptal se Dinin. „Získala jste zpět Llothinu přízeň. Proč chcete všechno riskovat, jen abyste se pokusila zabít našeho zrádného bratra?“

„Jen díky tomu jsem získala přízeň zpět!“ zavřískla Vierna. Udělala krok vpřed a Dinin moudře ucouvl. Vzpomněl si na dětství v sídle rodu Do’Urden, kdy ho Bríza, nejstarší a nejkrutější sestra, podobnými hadími biči ráda mučila.

Vierna se však ihned uklidnila a ohlédla se po tmavém oltáři, který zdobili živí i vytesaní pavouci. „Náš rod padl kvůli slabosti Matrony Zlovůle,“ vysvětlila. „Zlovůle nedokázala splnit ten nejdůležitější úkol, jaký jí kdy Lloth dala.“

„Nezabila Drizzta,“ uhádl Dinin.

„Ano,“ řekla Vierna prostě a ohlédla se přes rameno po bratrovi. „Nezabila zrádného, odporného Drizzta. Slíbila jsem Lloth, že jí daruji jeho srdce, že napravím pochybení naší rodiny, abychom… abych získala zpět její přízeň.“

„Ale k čemu?“ Dinin se musel zeptat. S opovržením se rozhlédl po prosté kapli. „Naše sídlo už neexistuje. Jméno Do’Urden nesmí být ve městě vůbec vysloveno. Co získáme, když nám Lloth znovu projeví přízeň? Znovu se stanete nejvyšší kněžkou, a to mě velice těší, ale nebudete mít žádný rod, kterému byste mohla vládnout.“

„Budu!“ odsekla Vierna a v očích se jí zablesklo. „Ty a já jsme šlechtici, kteří přežili pád rodu. Máme právo vznést Obvinění.“

Dinin vytřeštil oči. Vierna měla teoreticky pravdu. Obvinění bylo privilegiem šlechtických dětí, které přežily vyhlazení svého rodu. Měly právo obvinit útočníky a vydat viníka do rukou drowské spravedlnosti. Ale Menzoberranzan byl postaven na intrikách a chaosu a spravedlnost tu byla velmi selektivní.

„Obvinění?“ vykoktal Dinin. V ústech mu tak vyschlo, že sotva dokázal promluvit. „Copak jste zapomněla, který rod nás zničil?“

„Tím to bude ještě sladší,“ zapředla tvrdohlavá sestra.

„Baenre!“ vykřikl Dinin. „Rod Baenre, První rod Menzoberranzanu! Nemůžete se postavit Baenre. Žádný rod ani aliance rodů se mu nepostaví a Matrona Baenre ovládá Akademii. Kde seberete jednotky, které trest vykonají? A co Bregan D’aerthe?“ připomněl Dinin. „Žoldáci, kteří nás přijali mezi sebe, pomáhali zničit náš rod.“ Dinin rychle zmlkl, protože si uvědomil, co právě řekl. Nepřestával žasnout nad paradoxem, nad krutou ironií drowské společnosti.

„Jsi muž, a proto nechápeš Llothinu krásu,“ odvětila Vierna. „Naše bohyně žije z chaosu a celou situaci považuje za nesmírně sladkou právě kvůli její zuřivé ironii.“

„Město nepůjde do války s rodem Baenre,“ prohlásil Dinin bez jakýchkoli pochybností.

„K tomu nikdy nedojde!“ vyštěkla Vierna a rudé oči jí znovu zažhnuly. „Matrona Baenre je stará, bratře. Její doba už dávno pominula. Až Drizzt zemře, jak Pavoučí královna rozkázala, bude mi poskytnuta audience v sídle Baenre, kde… přednesu obvinění.“

„A námi pak nakrmí goblinské otroky,“ odvětil Dinin suše.

„Vlastní dcery Matronu Baenre sesadí, aby rod získal zpět přízeň Pavoučí královny,“ pokračovala Vierna vzrušeně a pochybujícího bratra zcela ignorovala. „A aby toho dosáhly, předají vládu mně.“

Viernino prohlášení bylo tak absurdní, že se Dinin nezmohl na slovo.

„Přemýšlej, bratře,“ řekla Vierna. „Představ si, jak stojíš po mém boku v čele Prvního rodu Menzoberranzanu!“

„To vám slíbila Lloth?“

„Prostřednictvím Triely,“ odvětila Vierna, „nejstarší dcery Matrony Baenre, která je sama Matronou mistrou Akademie.“

Dinin začínal chápat. Triela byla mnohem mocnější než Vierna, a pokud se toužila zbavit matky, která už byla skutečně velmi stará, jistě by její místo zaujala raději sama nebo na trůn alespoň dosadila jednu ze svých schopných sester. Dinin seděl na lavici, paže měl založené na hrudi a pomalu kroutil hlavou. Jeho pochybnosti byly víc než zřejmé.

„Ve svém průvodu nevěřící nepotřebuji,“ varovala Vierna.

„V průvodu?“ odvětil Dinin.

„Bregan D’aerthe je pouhý nástroj, který mi byl propůjčen, abych potěšila bohyni,“ vysvětlila Vierna bez zaváhání.

„Jste šílená,“ prohlásil Dinin dřív, než se stačil zarazit. Ulevilo se mu, protože se na něj Vierna nevrhla.

„Budeš svých svatokrádežných slov litovat, až předáme zrádného Drizzta Lloth,“ slíbila kněžka.

„Nikdy se vám nepodaří se k našemu bratrovi přiblížit,“ odpověděl ostře Dinin, který si stále bolestivě jasně vzpomínal na předchozí katastrofální střetnutí s Drizztem. „A já s vámi na povrch nepůjdu – ne proti tomu démonovi. Je silný, Vierno, silnější, než tušíte.“

„Ticho!“ Rozkaz zatížila magie a Dinin zjistil, že se mu další námitky zadrhly v hrdle.

„Silnější?“ vysmála se mu Vierna o chvíli později. „Co ty víš o síle, neschopný muži?“ Po tváři se jí rozlil hořký úsměv a Dinin se zavrtěl. „Pojď se mnou, nevěřící Dinine,“ přikázala Vierna. Vykročila k bočním dveřím kapličky, ale Dinin se nepohnul.

„Pojď!“ poručila Vierna a Dinin cítil, jak se jeho nohy pohnuly. Věrně následoval šílenou sestru ven z jediného stalagmitu sídla nižšího rodu a z Menzoberranzanu.

~ ~ ~

Jakmile Do’Urdenové zmizeli z dohledu, zakryl Jarlaxl malé věštící zrcadlo závěsem. Obraz kapličky zmizel. Napadlo ho, že by si měl co nejdřív promluvit s Dininem a varovat tvrdošíjného bojovníka před následky, kterým by mohl čelit. Jarlaxl měl Dinina upřímně rád a věděl, že se řítí do záhuby.

„Dobře jste ji navnadila,“ řekl žoldák kněžce, která stála vedle něj, a lstivě na ni mrkl levým okem, které si pro dnešek nechal nezakryté.

Žena byla menší než Jarlaxl, ale vyzařovala z ní nezpochybnitelná síla. Opovržlivě na žoldáka zavrčela.

„Má drahá Trielo,“ zabroukal Jarlaxl.

„Drž jazyk za zuby,“ varovala ho Triela Baenre, „jinak ti ho vyrvu.“ Jarlaxl pokrčil rameny a moudře přesunul rozhovor zpět k důležitějším záležitostem. „Vierna vám uvěřila,“ poznamenal.

„Vierna je zoufalá,“ odvětila Triela Baenre.

„Šla by po Drizztovi, i kdybyste jí slíbila jen to, že ji přijmete do rodiny,“ namítl žoldák, „ale navykládat jí, že nahradí Matronu Baenre…“

„Čím větší je cena, tím větší bude Viernina motivace,“ odvětila Triela klidně. „Matce velmi záleží na tom, aby Lloth dostala Drizzta do rukou. Ať si pošetilá kněžka Do’Urden myslí, co chce.“

„Souhlasím,“ řekl Jarlaxl a kývl. „Připravil rod Baenre doprovod?“

„Třicet válečníků potají doprovodí bojovníky Bregan D’aerthe,“ odvětil Triela. „Jsou to jenom muži,“ dodala uštěpačně, „a postradatelní.“ První dcera rodu Baenre naklonila zvědavě hlavu na stranu a zahleděla se na lstivého žoldáka.

„Doprovodíš Viernu osobně?“ zeptala se Triela. „Abys obě skupiny sladil?“

Jarlaxl sepnul štíhlé ruce. „Jsem součástí téhle věci,“ odvětil pevně.

„K mé nelibosti,“ zavrčela dcera Baenre. Zamumlala jediné slovo a v záblesku zmizela.

„Tvoje matka mě miluje, drahá Trielo,“ pronesl Jarlaxl do prázdnoty, jako by Matrona mistra Akademie stála i nadále vedle něj. „Tohle bych si nenechal ujít,“ pokračoval žoldák a přemýšlel nahlas. Podle Jarlaxlova odhadu mu mohl hon na Drizzta jen prospět. Možná přijde o pár vojáků, ale ti se vždy dali nahradit. Pokud se jim skutečně podaří Drizzta obětovat, budou mít radost Lloth i Matrona Baenre a Jarlaxl už najde způsob, jak získat odměnu za své služby. Na hlavu Drizzta Do’Urdena, zrádného odpadlíka, byla koneckonců vypsána tučná odměna.

Jarlaxl se prohnaně zasmál. Celá záležitosti byla vskutku nádherná. Kdyby se Drizztovi přece jen podařilo nějak uniknout, zaplatí za to Vierna, žoldák bude žít dál a celá věc se ho vůbec nedotkne.

Existovala ještě jiná možnost, kterou nezaujatý Jarlaxl, jenž se ve způsobech drowů velmi dobře vyznal, vytušil. Šance byly skutečně mizivé, ale pokud by k tomu opravdu došlo, opět by z výsledku těžil, a to díky dobrým vztahům s Viernou. Triela slíbila Vierně neuvěřitelnou odměnu, protože to Lloth jí a její matce přikázala. Co by se stalo, kdyby se Vierně podařilo splnit její část dohody? přemýšlel žoldák. Jaké měla Lloth plány s rodem Baenre?

Vierna Do'Urden musela být šílená, když uvěřila Trieliným prázdným slibům, ale Jarlaxl věděl, že mnoho nejmocnějších menzoberranzanských drowů, a to včetně Matrony Baenre, se kdysi zdálo být podobně šílených.

~ ~ ~

Později toho dne se Vierna protlačila mléčně bílými dveřmi do Jarlaxlových soukromých komnat. Její šílený výraz prozrazoval nedočkavost.

Jarlaxl zaslechl v chodbě hluk, ale Vierna se dál vědoucně usmívala. Žoldák se opřel v pohodlném křesle, klepal o sebe prsty a snažil se přijít na to, jaké překvapení si pro něj kněžka Do'Urden připravila tentokrát.

„Budeme potřebovat ještě jednoho vojáka, aby byla naše výprava úplná," rozkázala Vierna.

„To se dá zařídit," odvětil Jarlaxl, který začínal chápat. „Ale proč? Dinin s námi nepůjde?"

Ve Vierniných očích se zablesklo. „Půjde," řekla. „Ale jeho role se změnila."

Jarlaxl sebou netrhl, dál seděl a klepal o sebe prsty.

„Dinin nevěřil v Llothin osud," vysvětlila Vierna a uvolněně se posadila na okraj Jarlaxlova stolu. „Nechtěl mě v této kritické chvíli podpořit. Byl to rozkaz Pavoučí královny!" Seskočila ze stolu a přistoupila k matným dveřím. V obličeji se jí zničehonic objevil zuřivý výraz.

Jarlaxl se nepohnul, jen si protáhl prsty na ruce, kterou házel nože. Viernina tiráda pokračovala. Kněžka pochodovala sem a tam

po malé místnosti, modlila se k Lloth, proklínala každého, kdo před bohyní nepadne na kolena, i oba bratry, Drizzta a Dinina.

Najednou se však uklidnila a nepříjemně se usmála. „Lloth vyžaduje věrnost," řekla obviňujícím tónem.

„Samozřejmě," odpověděl neotřesitelný žoldák.

„Trest vykonává kněžka."

„Samozřejmě."

Vierniny oči se zaleskly. Jarlaxl se tiše napjal, protože se obával, že na něj šílená kněžka z nějakého důvodu zaútočí. Místo toho přistoupila ke dveřím a zavolala na bratra.

Jarlaxl uviděl za matnými dveřmi tmavou siluetu. Neprůhledný materiál dveří se prohnul a napjal, jak se Dinin z opačné strany tlačil dovnitř.

Do místnosti vklouzla jedna obrovská pavoučí noha, pak druhá a třetí. Následoval je zmutovaný trup. Dininovo nahé, odulé tělo bylo od pasu dolů proměněno v obrovitého černého pavouka. Jeho kdysi tak pohledná tvář vypadala mrtvá, oteklá a bezvýrazná. V očích mu nezůstal žádný život.

Žoldák se musel ze všech sil snažit, aby nezačal lapat po dechu. Sundal si širák a přejel si rukou po holé, zpocené hlavě.

Znetvořený Dinin vstoupil do místnosti a poslušně se postavil za Viernu, která se usmála žoldákovu očividnému neklidu.

„Výprava je nesmírně důležitá," vysvětlila Vierna. „Lloth nebude tolerovat neposlušnost."

Jarlaxlovy pochybnosti o tom, zda za Vierninou výpravou skutečně stojí Pavoučí královna, se rozplynuly.

Vierna uvalila na neposlušného Dinina nejkrutější trest drowské společnosti, který může vykonat jen nejvyšší kněžka, jež se těší Llothině přízni. Nahradila Dininovo ztepilé tělo groteskním, zmutovaným pavoučím, jeho divokou nezávislost zlovolným chováním, které mohla přizpůsobit každému svému vrtochu.

Proměnila Dinina v dridera.

ČÁST DRUHÁ

DOJMY

V drowštině neexistuje slovo pro lásku. Nejbližším pojmem je asi ssinssrigg, ale ten popisuje spíše tělesný chtíč a sobeckou chamtivost. Pojetí lásky sice v srdcích některých drowů existuje, ale pro skutečnou lásku, nesobeckou touhu, která často vyžaduje osobní oběti, není ve světě zavilého, nebezpečného soupeření místo.

Jediné oběti, které drowská kultura přináší, jsou dary Lloth a ty v žádném případě nejsou nesobecké, protože ten, kdo je daruje, doufá, že na oplátku obdrží něco lepšího.

Přesto mi nebyl koncept lásky neznámý, když jsem Temné říše opouštěl. Měl jsem rád Zaknafeina. Měl jsem rád Belwara a Klapoka. Ve skutečnosti to byla právě schopnost milovat a touha po lásce, co mě v konečném důsledku vypudilo z Menzoberranzanu.

Existuje v širém světě něco prchavějšího a nepolapitelnějšího? Mnozí tvorové různých národů lásku prostě nechápou a zatěžují její krásnou jednoduchost předsudky a nerealistickým očekáváním. Je ironií, že já, který jsem vyšel z temnoty necitelného Menzoberranzanu, chápu lásku lépe než mnozí z těch, kdo ji cítili nebo ji alespoň měli na dosah celý život.

Odpadlý drow prostě nepovažuje některé věci za samozřejmost.

Přátelé si ze mě kvůli několika výletům, jež jsem v poslední době vykonal do Stříbroluní, dobrosrdečně utahují. „Elf určitě plánuje další svatbu, co?“ smál se Bruenor často a poukazoval tak na můj vztah s Alustriel, Paní Stříbroluní. Přijímám jejich špičkování s lehkým srdcem, protože v něm cítím upřímné teplo a naději, kterou jsem nevyvrátil vysvětlením, že se mí drazí přátelé mýlí.

Vážím si Alustriel a laskavosti, kterou mi projevila. Oceňuji, že jako vládkyně v často nemilosrdném světě zariskovala a dovolila temnému elfovi, aby se svobodně procházel krásnými ulicemi jejího města. Alustriel mě přijala jako přítele, a to mi dovolilo vystavět mé touhy na skutečných přáních, a ne na očekávaných omezeních.

Ale miluji ji?

O nic víc než ona mě.

Ale přiznávám, že miluji představu, že bych mohl Alustriel milovat, a že by ona mohla milovat mne, že kdybychom k sobě byli přitahováni, barva mé kůže ani pověst mého národa by vznešenou Paní Stříbroluní neodradily.

Teď už vím, že se láska stala nejdůležitější součástí mého bytí, že přátelské pouto s Bruenorem, Wulfgarem a Regisem je nesmírně důležité pro mé přetrvávající štěstí.

Ale můj vztah ke Catti je hlubší.

Jak už jsem řekl, upřímná láska je nesobecká, ale má vlastní nesobeckost prošla toho jara těžkou zkouškou.

Obávám se o budoucnost Catti a Wulfgara, protože spolu musejí překonat mnoho překážek. Wulfgar ji miluje, o tom nepochybuji, ale zatěžuje svoji lásku majetnictvím, které hraničí s neúctou.

Měl by chápat Cattina ducha, měl by jasně vidět, co živí plameny v úžasně modrých očích. Právě jejího ducha Wulfgar miluje, ale bezpochyby ho zadusí předsudky zatíženým přesvědčením, že žena je majetkem svého manžela.

Můj barbarský přítel urazil od dětství, které strávil putováním tundrou, dalekou cestu. Ale pokud si chce udržet srdce Bruenorovy ohnivé dcery, její lásku, bude muset zajít ještě dál.

Existuje v širém světě něco prchavějšího a nepolapitelnějšího?

Drizzt Do'Urden

6

HLADKÁ ROVNÁ CESTA

„Nepřijmu výpravu z Nesmé!“ zavrčel Bruenor na barbarského vyslance z Kamenice. „Ale, králi trpaslíků…“ vykoktal velký rusovlasý muž bezmocně. „Ne!“ Bruenorův přísný hlas ho umlčel.

„Lučištníci z Nesme nám pomohli dobýt Mitrilovou síň,“ připomněl Drizzt, který stál po Bruenorově boku v audienční komnatě.

Bruenor se na kamenném trůně zprudka otočil. „Už si zapomněl, jak se k tobě ti psi z Nesmé chovali, když sme prvně procházeli jejich zemí?“ zeptal se drowa.

Drizzt zavrtěl hlavou. Vzpomínka vyvolala na jeho tváři úsměv. „Ne,“ odvětil, ale jeho klidný hlas a výraz prozradily, že i když nezapomněl, odpustil.

Nabručený trpaslík se zadíval na přítele s ebenovou kůží, který byl zjevně spokojený a smířený se světem, a jeho vztek se rychle rozplynul. „Myslíš, že bych je měl pozvat na svatbu?“

„Jsi teď král,“ odvětil Drizzt a zvedl ruce, jako by to vše vysvětlovalo. Podle Bruenorova výrazu tomu tak zjevně nebylo, proto stejně tvrdohlavý temný elf pokračoval. „Zodpovídáš za svůj lid, proto se musíš chovat diplomaticky,“ vysvětlil Drizzt. „Nesmé bude cenným obchodním partnerem a spojencem. A kromě toho, jak bychom nemohli odpustit obráncům města, které se často stává terčem útoků, že zareagovali na temného elfa takovým způsobem?“

„Pcha, seš moc měkkosrdcatej, elfe,“ zabručel Bruenor, „a mě si sáh s sebou!“ Zadíval se na obrovského barbara, který byl zjevně Wulfgarovým příbuzným, a kývl. „Tak jim teda pošlete můj pozdrav, ale budu potřebovat vědět, kolik se jich vobjeví!“

Barbar střelil po Drizztovi vděčným pohledem, uklonil se a odešel. Ani jeho odchod však neumlčel královo bručení.

„Tolik práce, elfe,“ stěžoval si trpaslík.

„Chceš, aby svatba tvé dcery byla tou nejúžasnější událostí, jakou tahle země kdy zažila,“ poznamenal Drizzt.

„Snažím se,“ souhlasil Bruenor. „Moje Catti si to fakt zaslouží. Celý roky se jí snažím dávat to nejlepší, ale…“ Bruenor zvedl ruce a ukázal na své statné tělo, které významně připomínalo, že s Catti nepatří ani ke stejnému národu.

Drizzt položil ruku na přítelovo silné rameno. „Žádný člověk by jí nedokázal dát víc,“ ujistil Bruenora.

Trpaslík popotáhl a Drizzt potlačil zasmání.

„Ale je to tolik práce!“ zařval Bruenor. Jeho přecitlivělost trvala podle očekávání velmi krátce. „Říkám, že královská dcera by měl mít správnou svatbu, ale nikdo mi nepomáhá udělat ji takovou, jaká má bejt!“

Drizzt věděl, z čeho Bruenorův přehnaný pocit marnosti pramení. Trpaslík očekával, že mu Regis, bývalý cechmistr zběhlý v etiketě, pomůže velkou oslavu naplánovat. Krátce poté, co půlčík dorazil, ujistil Bruenor Drizzta, že teď už půjde všechno jako po másle, protože „Kručibřich se vo všecko postará“.

Regis se opravdu ujal mnoha úkolů, ale neměl tak dobré výsledky, jak Bruenor očekával nebo požadoval. Drizzt netušil, jestli za to může Regisova nečekaná neschopnost, nebo Bruenorova pobláznění.

V tu chvíli vrazil do síně trpaslík a podal Bruenorovi dvacet různých svitků s návrhy na rozložení hodovní síně. V patách mu byl další trpaslík s náručí plnou jídelníčků.

Bruenor si povzdychl a bezmocně na Drizzta pohlédl.

„Zvládneš to,“ ujistil ho drow. „A Catti to bude považovat za nejúžasnější oslavu, jakou kdy kdo uspořádal.“ Drizzt chtěl

pokračovat, ale poslední slova ho přiměla zaváhat. Po tváři mu přelétl ustaraný výraz, který Bruenorovi neunikl.

„Děláš si vo mý děvče starosti," poznamenal všímavý trpaslík.

„Spíše o Wulfgara," přiznal Drizzt.

Bruenor se zachechtal. „Tři mí zedníci vopravujou stěnu v jeho ložnici," řekl. „Něco ho dost namíchlo."

Drizzt jen kývl. Nikomu neprozradil, že to on byl Wulfgarovým cílem, a kdyby barbar zvítězil, ve slepé zuřivosti by drowa zabil. „Je jenom nervózní," řekl Bruenor.

Drow opět kývl, i když si tím sám nebyl tak docela jistý. Wulfgar byl skutečně nervózní, ale bylo za tím ještě něco jiného. Drizzt však žádné lepší vysvětlení neměl a od rozmíšky v ložnici se Wulfgar k Drizztovi opět choval přátelsky, jako za starých dobrých časů.

„Po svatbě se zas zklidní," pokračoval Bruenor, Drizztovi se ale zdálo, že se snaží přesvědčit spíše sám sebe než ostatní. Drizzt mu rozuměl. Catti, osiřelá lidská dívka, byla dcerou Bruenorova srdce a duše. Byla jedinou slabinou trpaslíkova kamenného srdce, jediným zranitelným místem v králově zbroji.

Wulfgarovo nevypočitatelně, majetnické chování moudrému trpaslíkovi zjevně neuniklo, ale přestože mu barbarovo chování vadilo, Drizzt byl přesvědčen, že král nic nepodnikne. Ne, dokud ho Catti nepožádá o pomoc.

A Drizzt také věděl, že Catti, která byla stejně hrdá a tvrdohlavá jako otec, o pomoc nepožádá – Bruenora ani Drizzta.

„Kde ses schovával, ty malej šibale?" zařval Bruenor a vytrhl tak Drizzta ze zamyšlení. Uviděl, jak do síně vstoupil Regis a tváří se velmi rozčileně.

„Dal jsem si dneska teprve první jídlo!" zakřičel Regis v odpověď. Buclatá tvář se mu kysele stáhla a ruku si položil na kručící břicho.

„Na jídlo teďka není čas!" vyštěkl Bruenor. „Máme…"

„Spoustu práce," dokončil Regis hrubým trpasličím hlasem a zvedl baculatou ruku v zoufalé prosbě, aby toho Bruenor nechal.

Bruenor dupnul nohou v těžké botě a vyrazil k hromadě jídelníčků. „Dyž už musíš myslet na žranici…" začal Bruenor, sebral pergameny a zasypal jimi Regise. „Na hostině budou lidi i elfové,"

vysvětlil, zatímco Regis začal hromadu třídit. „Vyber něco, co jejich citlivý břicha snesnou!“

Regis pohlédl prosebně na Drizzta, ale ten jen pokrčil rameny, a tak půlčík sesbíral pergameny a odšoural se.

„Myslel sem, že v bude v plánování lepší,“ poznamenal Bruenor dost hlasitě, aby ho odcházející půlčík slyšel.

„Lepší než v boji s gobliny,“ odvětil Drizzt, když si vzpomněl na půlčíkovy podivuhodné bojové dovednosti.

Bruenor si pohladil rusý plnovous a zadíval se na dveře, kterými Regis odešel. „Dlouho s takovejma, jako sme my, cestoval,“ řekl trpaslík.

„Příliš dlouho,“ dodal Drizzt tiše, tak tiše, aby ho Bruenor nezaslechl, protože trpaslík si na rozdíl od Drizzta myslel, že půlčíkovo překvapivé chování je dobrá věc.

~ ~ ~

Krátce nato se Drizzt vydal splnit úkol, který mu zadal Bruenor. Ocitl se tak v blízkosti Valounový kaple a zjistil, že Bruenor není jediný, koho hektické přípravy na nadcházející svatbu rozčilují.

„Ani za veškerej mitril v Bruenorově říši!“ zakřičela Catti procítěně.

„Buď rozumná,“ kňoural Valoun. „Tvůj otec nežádá příliš.“

Drizzt vstoupil do kaple. Catti stála na podstavci s rukama rozhodně založenýma v bok. Valoun se nacházel hluboko pod ní a vzhlížel k ní s drahokamy posázenou zástěrou v rukách.

Catti pohlédla na Drizzta a krátce zavrtěla hlavou. „Chtěj, abych si oblíkla kovářskou zástěru!“ vykřikla. „Zatracenou kovářskou zástěru na svatbu!“

Drizzt si uvědomil, že by nebylo moudré se usmát. S vážným výrazem přistoupil k Valounoví a zástěru si od něj vzal.

„Je to tradice Válečnýho kladiva,“ zafuněl klerik.

„Každý trpaslík by byl hrdý, kdyby si ji mohl obléct,“ souhlasil Drizzt. „Ale musím ti připomenout, že Catti není trpaslice?“

„Mám tím dát najevo podřízenost,“ chrlila ze sebe žena s kaštanovými vlasy. „Trpaslice maj celej den jenom makat u výhně. Já nikdy neměla kovářský kladivo ani v ruce…“

Drizzt ji utišil napřaženou rukou a žalostným pohledem.

„Je Bruenorova dcera,“ poznamenal Valoun. „Musí poslechnout svýho otce.“

„Pravda,“ souhlasil Drizzt opět diplomaticky. „Ale pamatuj, že si nebere trpaslíka. Catti nikdy nepracovala v kováme…“

„Je to symbol,“ protestovala Catti.

„…a Wulfgar pracoval s kladivem jen během let, kdy sloužil Bruenorovi a neměl na vybranou,“ dokončil Drizzt plynule.

Valoun se zadíval na Catti, pak na zástěru a povzdychl si. „Najdem ňákej kompromis,“ připustil.

Drizzt na Catti mrkl a překvapilo ho, když si uvědomil, že jeho snaha jí náladu očividně nezlepšila.

„Poslal mě Bruenor,“ řekl drowský hraničář Valounovi. „Zmínil se o nějakém zkoušení svěcené vody pro obřad.“

„Ochutnávání,“ opravil ho Valoun a začal pobíhat sem a tam. „Ano, ano, pivo,“ řekl rozčileně. „Bruenor chce dneska vyřešit tu věc s pivem.“ Vzhlédl k Drizztovi. „Myslíme, že tmavé bude pro citlivý žaludky lidí ze Stříbroluní příliš.“

Valoun běhal po komnatě a nabíral do věder tekutinu z nádrží podél stěn. Catti střelila po Drizztovi nevěřícným pohledem a tiše pronesla: „Svěcená voda?“

Kněží většiny náboženství připravovali posvátnou vodu z exotických olejů. Po tolika letech strávených v Bruenorově společnosti by Drizzta nemělo překvapit, že trpasličí klerici používají chmel.

„Bruenor říkal, že jí máš s sebou vzít hodně,“ řekl Drizzt Valounovi. Nebylo to však nutné, protože nadšený klerik už naplnil vědry malý vozík.

„Dneska už sme hotoví,“ oznámil Valoun Catti. Trpaslík rychle zamířil ke dveřím a cenný náklad táhl za sebou. „Ale nemysli, že sme vo tom mluvili naposled!“ Catti znovu zavrčela, ale Valoun tak pospíchal, že si toho vůbec nevšiml.

Drizzt a Catti seděli nějaký čas mlčky bok po boku na podstavci. „Je ta zástěra opravdu tak strašná?“ zeptal se drow, když konečně sebral odvahu.

Catti zavrtěla hlavou. „Nejde o oblečení, ale o to, co představuje,“ vysvětlila. „Moje svatba je za dva desetidny. Myslím, že jsem byla na posledním dobrodružství a vybojovala poslední bitvu. Teď už mi zůstanou jenom boje s vlastním manželem.“

Strohé přiznání Drizzta velmi zasáhlo, ale zároveň ho osvobodilo od břemene touhy ponechat si obavy pro sebe.

„Goblini v celém Faerunu to rádi uslyší,“ prohlásil bodře, aby zlepšil mladé ženě temnou náladu. Catti se pousmála, ale její modré oči zůstávaly velmi smutné.

„Bojovala jsi stejně dobře jako ostatní,“ dodal Drizzt.

„Myslel sis snad, že nebudu?“ vyštěkla Catti v obraně a její hlas byl náhle stejně ostrý jako břity Drizztových magických scimitarů.

„To jsi pořád tak plná vzteku?“ opáčil Drizzt a jeho obvinění Catti ihned zklidnilo.

„Asi se jenom bojím,“ odvětila tiše.

Drizzt kývl. Chápal, že přítelkyně čelí stále naléhavějšímu dilematu. „Musím zpátky k Bruenorovi,“ vysvětlil a vstal. Nechal by to být, nemohl však ignorovat prosebný pohled, který mu Catti věnovala. Ihned se ale odvrátila a zadívala se přes husté kaštanové lokny přímo před sebe. Její malomyslnost zasáhla Drizzta ještě víc.

„Není na mně, abych ti řekl, co máš cítit,“ řekl Drizzt vyrovnaně. Mladá žena na něj nepohlédla. „Jsem tvůj přítel a tíží mě teď stejné břemeno, jaké tížilo tebe, když jsem v Kalimportu sešel z cesty. Ale řeknu ti jedno: Stezka před tebou se rozvětvuje, ale jen ty sama se můžeš rozhodnout, kterým směrem se vydáš. Kvůli nám všem, ale hlavně sama kvůli sobě, si svoji volbu dobře rozmysli.“ Sklonil se, odhrnul Catti vlasy z obličeje a něžněji políbil na tvář.

Poté kapli bez jediného ohlédnutí opustil.

~ ~ ~

Ve chvíli, kdy drow vstoupil do Bruenorovy audienční síně, polovina Valounova vozíku už byla prázdná. Bruenor, Valoun,

Dagna, Wulfgar, Regis a několik dalších trpaslíků se hlasitě dohadovali o tom, který džber „svěcené vody“ má nejjemnější, nejvybranější chuť – hádky ústily v další ochutnávání, které ústilo v další hádky.

„Todle!“ zařval Bruenor, když vyprázdnil džber a na vousu mu ulpěla pěna.

„To je dobré tak akorát pro gobliny!“ zakřičel Wulfgar opile. Ale jeho smích rychle utichl, když mu Bruenor narazil vědro na hlavu a tvrdě do něj uhodil.

„Mohl bych se mýlit,“ připustil Wulfgar, který se náhle ocitl na zemi. Jeho hlas se rozléhal zpod kovového džberu.

„Pověz mi, co si myslíš ty, drowe,“ zařval Bruenor, když si Drizzta všiml. V rukou držel dvě přetékající vědra.

Drizzt zvedl ruku a pozvání odmítl. „Já dávám přednost vodě z horského potoka před hustým pivem,“ vysvětlil.

Bruenor po něm vědra hodil. Drizzt hbitě uskočil, ale tmavě zlatá tekutina se rozlila po kamenné podlaze. Ostatní trpaslíci protestovali proti marnotratnému plýtvání dobrým pivem tak hlasitě, až Drizzt užasl, ale především ho překvapilo, že Bruenor poprvé nenašel odvahu se proti výtkám ohradit.

„Králi.“ Zavolání ode dveří hádku ukončilo. Do audienční síně vstoupil buclatý trpaslík v bojové zbroji a jeho vážný výraz přerušil veselí ochutnávačů.

„Z nových tunelů se nevrátilo sedm trpaslíků,“ vysvětlil.

„Prostě si dávaj na čas,“ odvětil Bruenor.

„Propásli večeři,“ namítl strážce.

„Problémy,“ prohlásili Valoun a Dagna jednohlasně a na tvářích se jim usadily vážné výrazy.

„Pcha!“ odfrkl si Bruenor a vrávoravě zamával rukou. „V tunelech už nejsou žádní goblini. Ti dole jenom hledaj mitril. Povídám vám, že našli dobrou žílu. To by zdrželo každýho trpaslíka i vod večeře.“

Valoun, Dagna, a dokonce i Regis pokývali hlavami na souhlas. Ale obezřetný drow, který věděl, jaké nebezpečí provází jakoukoli cestu tunely v Temných říších (a nejhlubší chodby Mitrilové síně k nim bezpochyby patřily), se nenechal tak snadno uchlácholit.

„Na co myslíš?“ zeptal se Bruenor Drizzta, když si všiml, jak je ustaraný.

Drizzt se dlouze zamyslel. „Asi máš pravdu.“

„Asi?“ Bruenor zafuněl. „Ale tebe sem nikdy nepřesvědčil. Tak jdi. To přece chceš, ne? Vezmi svoji kočku a di najít moje trpaslíky.“

Drizztův pokřivený úsměv napověděl, že přesně to měl v plánu udělat.

„Jsem Wulfgar, syn Beornegarův! Já půjdu!“ prohlásil Wulfgar, ale s vědrem na hlavě zněla jeho slova poněkud směšně. Bruenor do džberu znovu udeřil, aby ho umlčel.

„A elfe,“ zavolal král. Drizzt se k němu otočil. Bruenor se zlomyslně zazubil, pak se upřeně zadíval na Regise. „Vem si s sebou Kručibřicha,“ řekl král trpaslíků. „Tady mi stejně k ničemu není.“

Regisovy velké, kulaté oči se ještě rozšířily. Kyprými, měkkými prsty si prohrábl kudrnaté hnědé vlasy a neklidně se zatahal za náušnici. „Já?“ zeptal se mírně. „Jít dolů?“

„Byls tam už jednou,“ namítl Bruenor, ale hovořil spíše k ostatním trpaslíkům než k Regisovi. „Pokud se nepletu, zabils pár goblinů.“

„Mám příliš mnoho…“

„Padej, Kručibřichu,“ zavrčel Bruenor, naklonil se vpřed a málem se přitom převážil. „Poprvý vod chvíle, cos utek zpátky k nám – a my víme, žes utek – udělej, co říkám, a bez vodmlouvání!“

Bruenorův vážný, hrozivý tón všechny v místnosti překvapil, a to včetně Regise, který už nic dalšího nenamítl, vstal a poslušně zamířil k Drizztovi.

„Můžeme se zastavit u mě v pokoji?“ zeptal se Regis tiše. „Chtěl bych si vzít aspoň palcát a brašnu.“

Drizzt objal tři stopy vysokého společníka kolem skleslých ramen a obrátil ho. „Neboj se,“ řekl tiše, a aby svá slova zdůraznil, vložil do půlčíkových dychtivých rukou onyxovou sošku Guenhwyvar.

Regis poznal, že je v dobré společnosti.

7

TICHO VE TMĚ

Přestože stěny lemovaly hořící lampy a stezky byly vyčištěné a dobře označené, trvalo Drizztovi s Regisem skoro tři hodiny, než se z velkého komplexu Mitrilové síně dostali do nových tunelů. Prošli podivuhodným a složitě rozvrstveným Podzemním městem, kde se příbytky trpaslíků nalézaly na dvou stěnách obrovské jeskyně a jednotlivá patra se podobala obrovským schodům. Z příbytků byl výhled na střed jeskyně, kde se nacházela pracovní oblast, která se pilnými trpaslíky jen hemžila. Zde leželo centrum veškerého dění, tady žila a pracovala většina Bruenorova lidu. Neustále tu hučely obrovské výhně. Zvonění trpasličích kladiv nikdy neutichlo, a přestože se doly otevřely teprve před několika měsíci, tisíce výrobků, od mistrně vykovaných zbraní po krásné poháry, už naplnily mnoho vozíků, které u stěn čekaly na začátek kupecké sezóny.

Drizzt s Regisem vstoupili do jeskyně na východním konci nejvyššího patra, překročili klenutý most a po mnoha schodištích sešli dolů do nejnižší části města, odkud zamířili na západ do nejhlubších dolů Mitrilové síně. Na zdech tu tlumeně zářily lampy, kterých však bylo méně a visely dál od sebe. Čas od času narazili přátelé na trpasličí horníky, kteří ze stěn kutali vzácný stříbřitý mitril.

Potom pronikli do vnějších tunelů, kde už nenašli žádné lucerny ani trpaslíky. Drizzt si sundal brašnu, protože ho napadlo, že by mohl

zapálit pochodeň, ale pak si všiml, že půlčíkovy oči rudě září infračerveným viděním.

„Světlo pochodně je mi milejší," poznamenal Regis, když se drow chystal přehodit brašnu zpět přes rameno, aniž by zapálil světlo.

„Měli bychom pochodněmi šetřit," odvětil Drizzt. „Nevíme, jak dlouho se v nových tunelech zdržíme."

Regis pokrčil rameny. Drizzta pobavilo, že půlčík tasil malý, ale nepochybně účinný palcát, i když ještě neopustili bezpečnou část jeskynního komplexu.

Na chvíli si odpočinuli, pak se znovu vydali na cestu a ušli další dvě nebo tři míle. Regis si podle očekávání začal brzy stěžovat na bolavé nohy a zmlkl, až když někde před sebou zaslechli hlasy trpaslíků.

Po několika zatáčkách se dostali ke krátkému schodišti, které vedlo k poslední strážnici v oblasti. Čtyři trpaslíci tady hráli kostky (s každým hodem si bručeli pod vousy) a kamenným dveřím se železnou závorou, které uzavíraly vstup do nových tunelů, věnovali jen velmi málo pozornosti.

„Zdravím," řekl Drizzt a přerušil tak jejich hru.

„Máme tam dole pár svejch," odvětil podsaditý trpaslík s hnědým plnovousem, sotva si Drizzta všiml. „Král Bruenor vás poslal, abyste se po nich podívali?"

„Měli jsme to štěstí," poznamenal Regis.

Drizzt kývl. „Máme trpaslíkům připomenout, že není třeba s dolováním tolik pospíchat," řekl. Snažil se udržet lehký tón, aby strážce nevyplašil podezřením, že se v nové oblasti něco děje.

Dva trpaslíci se chopili zbraní a další dva se vydali ke dveřím, aby odstranili těžkou železnou závoru, která je uzamykala.

„Až se budete vracet, zabušte na dveře. Třikrát, pak dvakrát," vysvětlil hnědovousý trpaslík. „Bez znamení dveře nevotevřem!"

„Třikrát, potom dvakrát," souhlasil Drizzt.

Po odstranění závory se dveře se zasyčením otevřely dovnitř. Za nimi zela jen černá prázdnota tunelu.

„Klid, příteli," řekl Drizzt, když si všiml, jak se půlčíkovi zaleskly oči. Sotva před několika desetidny bojovali tady dole s

gobliny, ale přestože se této hrozby zbavili, tiché tunely nebyly o nic méně děsivé.

„Hněte sebou," zabručel hnědovousý trpaslík. Zjevně jen nerad nechával dveře dlouho otevřené.

Drizzt zapálil pochodeň a vstoupil do tmy. Regis ho v těsné blízkosti následoval. Trpaslíci za nimi ihned zabouchli dveře a Drizzt s Regisem slyšeli, jak železná závora zapadla se zazvoněním zpátky na místo.

Drizzt podal Regisovi pochodeň a tasil scimitary. Záblesk vydával tlumenou modrou zář. „Měli bychom celou věc co nejrychleji vyřídit," řekl drow. „Zavolej Guenhwyvar, ať nás vede."

Regis odložil palcát i pochodeň a vytáhl onyxovou sošku. Položil ji na zem, pak sebral své věci a vzhlédl k Drizztovi, který se už vzdálil několik kroků tunelem.

„Zavolej pantera," řekl Drizzt poněkud překvapeně, když se otočil. Půlčík totiž čekal na něj, což bylo s ohledem na blízký vztah Regise a velké kočky poněkud zvláštní. Guenhwyvar byla magická bytost, tvor Astrální sféry, který se objevil na zavolání majitele sošky. Bruenor se v přítomnosti kočky choval poněkud ostýchavě (kromě kouzelných zbraní neměli trpaslíci magii zrovna v lásce), ale Regis s Guenhwyvar byli dobří přátelé. Guenhwyvar půlčíkovi dokonce jednou zachránila život, když ho s sebou odnesla do Astrální sféry a dostala ho tak ven z hroutící se věže.

Teď však stál Regis nad figurkou s pochodní a palcátem v rukou a zdálo se, že neví, jak dál.

Drizzt se k malému příteli vrátil. „Co se děje?" zeptal se.

„Já… myslím, že bys měl Guenhwyvar zavolat ty," odpověděl půlčík. „Koneckonců je to tvoje kočka a tvůj hlas zná nejlépe."

„Guenhwyvar by přišla i na tvé zavolání," ujistil Drizzt Regise a poplácal ho po rameni. Ale protože nechtěl dál zdržovat ani se hádat, zavolal tiše panterovo jméno. O několik vteřin později vyvstala kolem sošky šedá mlha, která v tlumeném světle vypadala mnohem tmavěji, a pomalu nabyla podoby pantera. Měnila se a zhmotňovala, pak zmizela docela a na jejím místě se objevila svalnatá kočičí postava Guenhwyvar. Panter ihned přitiskl uši k hlavě a Regis

obezřetně o krok ustoupil. Drizzt chytil kočku za čelist a žertovněji zatřásl.

„Zmizelo několik trpaslíků," vysvětlil Drizzt kočce a Regis věděl, že Guenhwyvar rozumí každému slovu. „Najdi jejich pach, přítelkyně. Zaveď nás k nim."

Guenhwyvar se dlouze rozhlédla, pak se obrátila zpět k Regisovi a tiše zavrčela.

„Jdi," poručil Drizzt kočce. Guenhwyvar napjala svaly a lehce a dokonale tiše vyrazila do tmy za okruhem světla pochodně.

Drizzt s Regisem ji beze spěchu následovali, protože drow si byl jistý, že jim kočka neuteče. Regis se s každým krokem nervózně rozhlížel. Krátce poté minuli křižovatku s obrovskými kostmi etinů, prvních netvorů, které kdy Bruenor zabil, a když vstoupili do nízké jeskyně, kde obklíčili goblinskou hordu, Guenhwyvar se k nim opět připojila.

Po nedávné bitvě tu nezůstalo mnoho stop, jen krvavé skvrny a zmenšující se kupa goblinských těl ve středu jeskyně. Po hromadě se plazili desetistopí tvorové připomínající červy, dlouhými chapadly prohmatávali nafouklé mrtvoly a krmili se jimi.

„Drž se poblíž," řekl varovně Drizzt a nemusel to Regisovi dvakrát opakovat. „To jsou mrchodravci," vysvětlil drowský hraničář, „mrchožrouti Temných říší. Mají tu k dispozici spoustu žrádla, takže nás asi nechají na pokoji, ale jsou to nebezpeční protivníci. Jejich žahavá chapadla tě dokáží připravit o sílu v údech."

„Myslíš, že to se stalo i trpaslíkům?" zeptal se Regis a zamžoural v tlumeném světle, aby zjistil, jestli na hromadě neleží i těla, která by nepatřila goblinům.

Drizzt zavrtěl hlavou. „Trpaslíci mrchodravce dobře znají," řekl. „Vítají je, protože je zbavují zápachu goblinských mrtvol. Pochybuji ale, že by mrchodravci dostali sedm veteránů."

Drizzt se vydal dolů po nakloněné plošině, ale půlčík ho popadl za plášť a zastavil ho. „Tam dole je mrtvý etin," vysvětlil Regis. „Spousta masa."

Drizzt naklonil hlavu na stranu a zvědavě se na bystrého půlčíka zadíval. Možná Bruenor udělal dobře, když ho poslal s ním. Prošli po okraji kamenné plošiny a slezli dolů až na jejím konci. A opravdu, po

etinově těle se plazilo několik mrchodravců. Kdyby se Drizzt vydal původním směrem, dostal by se k nim nebezpečně blízko.

Během několika vteřin vstoupili opět do prázdných chodeb a Guenhwyvar se tiše vplížila do tmy, aby je vedla.

Pochodeň brzy vyhořela. Drizzt se natáhl pro další, ale Regis zavrtěl hlavou a připomněl Drizztovi, že by měli zdroji světla šetřit.

Kráčeli tichem a tmou a na cestu jim svítila jen tlumená zář Záblesku. Drowovi to připomnělo staré časy, kdy s kočičí společníci putoval Temnými říšemi a bystrými smysly pátral po nebezpečí, které se mohlo ukrývat poblíž.

~ ~ ~

„Disk se zahřál?“ zeptal se Jarlaxl, když si všiml, jak Vierna s nadšeným výrazem ve tváři štíhlými prsty mne kovový povrch disku. Seděla na driderovi, kterého si vybrala za oře. Dininova oteklá tvář byla bezvýrazná, ani nezamrkal.

„Můj bratr je nedaleko,“ odvětila kněžka. Zavřela oči, aby se mohla lépe soustředit.

Žoldák se opřel o stěnu a nahlédl do dlouhého tunelu plného rozmačkaných goblinských mrtvol. Kolem se plížily temné postavy, jeho tlupa zabijáků, a zaujímaly svá místa.

„Jak můžeme vědět, že tady Drizzt vůbec je?“ odvážil se žoldák zeptat, přestože nijak netoužil pokazit výbušné Vierně radost – obzvláště když kněžka seděla na velmi očividném následku svého vzteku.

„Je tady,“ odvětila Vierna klidně.

„A jste si jistá, že ho náš přítel nezabije, než ho najdeme?“ zeptal se žoldák.

„Můžeme mu věřit,“ odpověděla Vierna a její klidný tón nervózního vůdce žoldáků uklidnil. „Ujistila mě o tom sama Lloth.“

A tak končí každý náš rozhovor, pomyslel si Jarlaxl. Lidem všeobecně nijak nevěřil a lstivému muži, k němuž ho Vierna zavedla, už vůbec ne. Zadíval se zpátky do tunelu, kterým se opatrně plížila banda žoldáků.

Jarlaxl však věřil svým vojákům. Byla to ta nejlepší jednotka v celém světě temných elfů. Pokud se Drizzt Do'Urden zdejšími tunely skutečně toulal, zkušení bojovníci Bregan D'aerthe ho dostanou.

„Mám vyslat vojáky Baenre?" zeptal se žoldák Vierny.

Vierna se krátce zamyslela, pak zavrtěla hlavou. Její nerozhodnost Jarlaxlovi prozradila, že si není tak jista, kde se bratr nachází, jak tvrdila. „Ještě je chvíli zdrž," přikázala. „Až bratra najdeme, budou krýt náš ústup."

Jarlaxl s radostí poslechl. I kdyby Drizzt byl tady dole, jak Vierna věřila, netušili, kolik přátel ho doprovází. S padesáti drowskými vojáky si však žoldák nedělal starosti.

Přemýšlel ale, jak Triela Baenre přijme zprávu, že její vojáky, i když to byli jen muži, prostě obětovali.

~ ~ ~

„Tyhle tunely jsou nekonečné," stěžoval si Regis po dalších dvou hodinách cesty klikatými tunely, které goblini ještě rozšířili. Drizzt zastavil na večeři, a dokonce zažehl pochodeň. Přátelé nyní seděli na plochém kameni v malé přírodní jeskyni, obklopeni stalaktity a hromadami kamení, které tvarem připomínaly netvory.

Drizzt věděl, že se půlčíkova slova mohou ukázat být pravdivá. Byli hluboko, několik mil pod zemí, a chodby se bezcílně táhly dál, spojovaly velké a malé jeskyně a rozvětvovaly se do tuctů bočních průchodů. Regis už v minulosti trpasličí doly navštívil, ale nikdy nevstoupil do nižších tunelů, do hrozivých Temných říší, kde žili drowové a v nichž se Drizzt Do'Urden narodil.

Zatuchlý vzduch a představa tisíců tun skály nad hlavou přivedly temného elfa nevyhnutelně ke vzpomínkám na minulý život, na dny, kdy žil v Menzoberranzanu nebo se s Guenhwyvar toulal zdánlivě nekonečnými tunely torilského podzemního světa.

„Ztratíme se v nich stejně jako trpaslíci," bručel Regis a žvýkal suchar. Ukusoval malá sousta a pečlivě je přežvykoval, aby si vychutnal každý drobek.

Drizztův úsměv půlčíka zjevně neuklidnil, ale hraničář si byl jist, že ví, a především Guenhwyvar ví, kde přesně se nachází, že se

systematicky pohybují v kruhu kolem jeskyně, v níž došlo k hlavní bitvě s gobliny. Ukázal za Regise a ten se pootočil.

„Kdybychom se vydali tímhle tunelem a na první křižovatce zahnuli doprava, během několika minut bychom vstoupili do velké komnaty, kde Bruenor porazil gobliny," vysvětlil Drizzt. „Kousek odsud jsme narazili na Valouna."

„Zdá se to být mnohem dál, to je všechno," zamumlal Regis.

Drizzt to nechal být. Byl rád, že tu s ním Regis je, i když měl půlčík obzvláště špatnou náladu. Během desetidnů, které uplynuly od chvíle, kdy se Regis vrátil do Mitrilové síně, ho Drizzt nevídal zrovna často. Všichni ho vlastně vídali jen zřídkakdy, možná až na kuchaře v hodovní síni.

„Proč jsi se vrátil?" zeptal se Drizzt znenadání a Regisovi zaskočil kousek sucharu. Půlčík se na něj nevěřícně zadíval.

„Jsme rádi, že tě tady máme," pokračoval Drizzt, aby půlčík nepochopil neomalenou otázku špatně. „A všichni doufáme, že tu s námi ještě dlouho zůstaneš. Ale proč, příteli?"

„Svatba…" vykoktal Regis.

„To je sice dobrý důvod, ale pochybuji, že jediný," odvětil Drizzt s vědoucím úsměvem. „Když jsme se viděli naposledy, byl jsi cechmistr a celý Kalimport ti ležel u nohou."

Regis se odvrátil, prohrábl si kudrnaté hnědé vlasy, protočil několik prstenů na prstech a zatahal se za náušnici.

„Takový život si Regis, kterého jsem znal, vždycky přál," poznamenal Drizzt.

„Potom jsi možná Regisovi nikdy nerozuměl," odvětil půlčík.

„Možná," připustil Drizzt. „Ale jde tu o víc. Znám tě dost dobře na to, abych věděl, že bys udělal cokoli, aby ses vyhnul boji. Ale když došlo k bitvě s gobliny, zůstal jsi po mém boku."

„Existuje snad bezpečnější místo?"

„Nahoře v hodovních síních," odvětil drow bez zaváhání a mile se usmál. V jeho levandulových očích nebylo žádné nepřátelství, i když věděl, že mu Regis neříká pravdu. „Ať už jsi přišel z jakéhokoli důvodu, věz, že jsme všichni rádi, že jsi tady," řekl Drizzt upřímně. „A Bruenor možná nejvíce ze všech. Ale pokud jsi se dostal do potíží, pokud jsi v nějakém nebezpečí, bylo by moudřejší, kdybys

nám to otevřeně řekl, abychom tomu mohli čelit společně. Jsme tvoji přátelé a budeme ti stát po boku, ať už je nebezpečí jakkoli velké. Nebudeme ti nic klást za vinu. Ze zkušenosti ale vím, že je lepší nepřítele znát.“

„Přišel jsem o cech,“ přiznal Regis, „sotva dva desetidny potom, co jste opustili Kalimport.“

To drowa nijak nepřekvapilo.

„Artemis Entreri,“ řekl Regis pochmurně a zvedl buclatou tvář. Upřeně se na Drizzta zadíval a bedlivě sledoval každý jeho pohyb.

„Entreri ti sebral cech?“ zeptal se Drizzt.

Regis kývl. „Nedalo mu to tolik práce. Nasadil špehy mezi moje nejvěrnější společníky.“

„Něco podobného jsi měl očekávat,“ odvětil Drizzt a zasmál se.

Regis vytřeštil oči zjevným překvapením. „Připadá ti to humorné?“

„S Entrerim v čele na tom bude cech líp,“ odvětil Drizzt a ještě víc tím půlčíka udivil. „Zákeřné způsoby mizerného Kalimportu se k němu hodí víc.“

„Myslel jsem…“ začal Regis. „Tedy, nechceš jít a…“

„Zabít Entreriho?“ dokončil Drizzt a tiše se zasmál. „Můj boj s ním skončil,“ dodal, když Regis kývl.

„Entreri to možná vidí jinak,“ řekl Regis ponuře.

Drizzt pokrčil rameny a všiml si, že jeho uvolněné chování půlčíkovi dosti vadí. „Dokud Entreri zůstane na jihu, nezajímá mě.“ Drizzt věděl, že Regis neočekává, že by Entreri na jihu setrval. Možná proto Regis nechtěl zůstat během bitvy s gobliny v horních tunelech, pomyslel si Drizzt. Možná se Regis bál, že by Entreri mohl proniknout do Mitrilové síně. Pokud by zabiják narazil na Drizzta s Regisem, určitě by se napřed vrhl na drowa.

„Zranil jsi ho, víš?“ pokračoval Regis. „V souboji. On na něco takového nezapomene.“

Drizzt se náhle zatvářil vážně. Regis ucouvl, aby se dostal od plamenů v drowových levandulových očích co nejdále. „Myslíš, že tě sledoval na sever?“ zeptal se Drizzt přímo.

Regis procítěně zavrtěl hlavou. „Narafičil jsem to tak, aby to vypadalo, že mě zabili," vysvětlil. „A kromě toho Entreri ví, kde Mitrilová síň leží. Nemusel by mě sledovat, aby tě našel.

Ale nenajde," pokračoval Regis. „Podle toho, co jsem slyšel, ztratil cit v ruce a nevidí na jedno oko. Už by ti v boji nebyl roven."

„O bojové dovednosti přišel, když ztratil srdce," poznamenal Drizzt, ale hovořil spíše sám se sebou než s Regisem. Přestože se Drizzt choval uvolněně, nemohl dlouho trvající soupeření se smrtícím zabijákem pominout. Entreri byl v mnoha ohledech jeho dokonalým protikladem, byl amorální a bez vášně, ale v boji se ukázal být Drizztovi roven – téměř. Entreri totiž tvrdil, že skutečný válečník musí být bezcitný, dokonalý zabiják. Drizzt však věřil v přesný opak. Drow vyrostl mezi válečníky, kteří se řídili stejnými ideály jako zabiják, a proto z něj vášeň pro spravedlnost dělala lepšího bojovníka. Drizztův otec Zaknafein neměl v Menzoberranzanu sobě rovného, protože jeho meče bojovaly za spravedlnost a on z celého srdce věřil, že jeho bitvy jsou morálně ospravedlnitelné.

„Nepochybuj o tom, že tě bude navždy nenávidět," poznamenal Regis ponuře a vytrhl tak Drizzta ze soukromých úvah.

Drizzt si všiml jiskry v půlčíkově oku a považoval ji za projev nenávisti k Entrerimu. Očekává snad Regis, že se vydám do Kalimportu a dokončím souboj s Entrerim? přemýšlel Drizzt. Očekává, že se zabijáka zbavím a vrátím mu zpátky cech?

„Nenávidí mě, protože jsem mu ukázal, že jeho život je prázdná lež," prohlásil Drizzt pevně a poněkud chladně. Drow se ze žádného důvodu do Kalimportu nevrátí a nebude bojovat s Artemisem Entrerim. Kdyby to udělal, klesl by na zabijákovu morální úroveň, a toho se Drizzt, který vlastní nemorální lid opustil, bál víc než čehokoli jiného na světě.

Regis se odvrátil, protože zjevně pochopil, co mu chtěl Drizzt říct. Na tváři se mu objevil zklamaný výraz. Drow měl podle všeho uvěřit tomu, že Regis si skutečně přeje získat zpět drahocenný cech, a to především díky Drizztovým scimitarům. Drizzt však do půlčíkova tvrzení, že se Entreri nevydá na sever, nevkládal moc víry.

Pokud Regise sám zabiják nebo jeho špehové nehledají, proč se během bitvy s gobliny nehnul od Drizztova boku?

„Pojď,“ poručil drow, než ho mohl ovládnout sílící vztek. „Musíme urazit ještě mnoho mil, než se uložíme na noc. Brzy budeme muset poslat Guenhwyvar zpět do Astrální sféry a s panterem máme lepší šanci trpaslíky najít.“

Regis schoval zbytek jídla do malé brašny, uhasil pochodeň a vydal se za drowem. Drizzt se po něm často ohlížel a poněkud ho udivil, ale také zklamal vztek, který viděl v půlčíkových rudě zářících očích.

8

SRŠÍCÍ JISKRY

Po barbarových svalnatých pažích se řinul pot. Plápolající oheň ve výhni vrhal temné stíny na jeho bicepsy a silná předloktí a zdůrazňoval obrovské provazce svalů. S udivující lehkostí, jako by se oháněl nástrojem na zatloukání malých hřebíků, bušil Wulfgar znovu a znovu dvacetilibrovým kladivem do kusu kovu. Kolem létaly kousky žhavého železa a dopadaly na stěny, podlahu a silnou koženou zástěru, kterou měl na sobě, protože neopatrný barbar kov přehřál. Do Wulfgarových mohutných ramen se nahrnula krev, ale on nezamrkal ani se neunavil. Pracoval s vědomím, že musí ze srdce vyhnat démonské pocity. Ve vyčerpání nalezne útěchu.

Wulfgar nepracoval v kovárně už roky, od chvíle, kdy ho Bruenor propustil ze služby na Planině ledového větru. Zdálo se mu, jako by se to stalo na jiném místě, v jiném životě, před mnoha miliony lety.

Ale nyní železo potřeboval, potřeboval bezmyšlenkovité, instinktivní bušení, fyzickou námahu, která by utišila zmatené emoce, jež mu nedávaly spát. Rytmické bušení ho nutilo přemýšlet přímočařeji. Mezi jednotlivými údery si dovoloval jen jedinou ucelenou myšlenku.

Chtěl dnes vyřešit tolik věcí, a hlavně si připomenout, co ho k budoucí nevěstě původně přitahovalo. Ale myslí mu neustále

probleskoval stejný obrázek: Aegisův tesák letící těsně kolem Drizztovy hlavy.

Chtěl zabít nejdražšího přítele.

Rozehnal se s novou silou, kladivo dopadlo na kov a malou soukromou komnatou se znovu rozlétly jiskry. Co se to s ním, u Devíti pekel, dělo? Opět se divoce rozlétly jiskry.

Kolikrát mu Drizzt Do'Urden zachránil život? Jak prázdný by byl jeho svět bez přítele s ebenovou kůží? Zabručel a kladivo dopadlo.

Ale toho dne, kdy se drow vrátil, políbil před Mitrilovou síní Catti, Wulfgarovu Catti!

Wulfgar lapal po dechu, ale jeho paže dál divoce bušily a vháněly vztek do kovadliny. Oči měl zavřené stejně pevně, jako svíral kladivo. Svaly se mu napjaly námahou.

„Budeš ho házet za roh?" ozval se za ním hlas trpaslíka.

Wulfgar rychle otevřel oči a otočil se. Kolem pootevřených dveří se šoural jeden z Bruenorových přátel a chodbou se rozléhal jeho smích. Když barbar pohlédl dolů na své dílo, pochopil trpaslíkovo pobavení. Oštěp, který se snažil vykovat, byl nyní ve středu silně prohnutý, jak do přehřátého kovu příliš bušil.

Wulfgar odhodil zničený oštěp stranou a upustil kladivo na podlahu.

„Proč jsi mi to udělal?" zeptal se nahlas, i když byl Drizzt příliš daleko, než aby ho slyšel. V mysli stále viděl obrázek Drizzta a milované Catti v objetí, viděl jejich vášnivý polibek. Nešťastný Wulfgar se ho nedokázal zbavit, i když tu scénu nikdy na vlastní oči nespatřil.

Utřel si zpocené čelo rukou, zanechal na něm černou šmouhu od sazí a klesl na okraj kamenného stolu. Neočekával, že se věci tak zkomplikují, že se Catti bude chovat tak urážlivě. Vzpomněl si na to, jak svoji lásku poprvé zahlédl. Byla tehdy ještě skoro dítě a poskakovala tunely trpasličího komplexu na Planině ledového větru. Běhala bezstarostně, jako by jí nebezpečí kruté země, vzpomínky na nedávnou válku s Wulfgarovými lidmi, prostě spadly z ramen, odrazily se od nich jako bohaté kaštanové kudrny.

Wulfgarovi netrvalo dlouho, aby si uvědomil, že Catti svým bezstarostným tancem uchvátila jeho srdce. Nikdy se s ženou, jako byla ona, nesetkal. Jeho kmeni vládli muži a ženy byly prakticky otrokyněmi, které plnily jejich rozkazy, ať už byly jakkoli nesmyslné. Barbarské ženy nezpochybňovaly slova svých mužů, a hlavně je nezahanbovaly, jako to udělala Catti, když Wulfgar trval na tom, že je najednání s goblinskou hordou nedoprovodí.

Wulfgar byl natolik moudrý, aby připustil, že se zmýlil, že s Catti mluvil jako úplný pitomec. Ale barbar přesto toužil po ženě, po manželce, kterou by mohl chránit a která by mu dovolila zaujmout právoplatné místo muže.

Věci se tak zkomplikovaly, a aby to bylo ještě horší, Catti, jeho Catti, potom políbila Drizzta Do'Urdena!

Wulfgar vyskočil a rozběhl se ke kladivu, protože věděl, že stráví ještě mnoho hodin u výhně, mnoho hodin bude vyhánět vztek z mohutných svalů do kovu. Protože kov mu podlehl, jako to Catti nikdy neudělá, podřídil se neodolatelnému volání těžkého kladiva.

Wulfgar vší silou udeřil a nově rozžhavený kus kovu se pod úderem otřásl. *Bum!* Jiskry vlétly Wulfgarovi do tváře a jedna ho zaštípala v koutku oka.

Krev pěnila, svaly se stahovaly a Wulfgar necítil žádnou bolest.

~ ~ ~

„Zapal pochodeň," zašeptal drow.

„Světlo na nás upozorní," namítl Regis stejně tiše. Z chodby k nim dolehlo tiché zavrčení.

„Pochodeň," přikázal Drizzt a podal Regisovi malé křesadlo. „Počkej tady se světlem. Guenhwyvar a já je obejdeme."

„Takže jsem návnada?" zeptal se půlčík.

Drizzt se soustředil na nebezpečí vpředu, proto otázku neslyšel. Tasil jeden scimitar, zářící Záblesk nechal schovaný v pochvě, a vklouzl do tmy.

Bručící Regis třeskl křemenem o kov a rychle zapálil pochodeň. Drizzt zmizel z dohledu.

Zavrčení přimělo půlčíka otočit se a zvednout palcát, ale byla to jen bystrá Guenhwyvar, která ho bočním tunelem obešla a přiblížila se zezadu. Panter se protáhl kolem půlčíka a vydal se za Drizztem. Regis si rychle pospíšil za ním, i když neměl šanci udržet s kočkou krok.

Během několika vteřin opět osaměl. Pochodeň vrhala na nerovné stěny dlouhé, strašlivé stíny. Regis se obrátil zády ke skále a tiše jako smrt se plížil vpřed.

Několik stop před ním zela černá díra boční chodby. Půlčík pokračoval v chůzi, pochodeň držel před sebou a stejně tak i palcát. Cítil za rohem něčí přítomnost, někdo se k němu blížil.

Regis opatrně položil pochodeň na zem, přitáhl si palcát k hrudi a přesunul rovnováhu.

Bleskurychle oběhl roh a udeřil palcátem. Něco modrého úder zastavilo. Ozvalo se zařinčení kovu. Regis ihned strhl zbraň zpět a ohnal se jí z boku.

Opět se ozvalo zařinčení.

Palcát tloukl a tloukl ze stejného směru. Ale půlčíkův zkušený protivník se nenechal oklamat a blokující čepel zůstávala na místě. „Regisi!“

Půlčík roztočil palcát nad hlavou, připraven znovu zaútočit, ale místo toho nechal zbraň klesnout, protože hlas poznal.

„Řekl jsem, že máš zůstat u světla,“ pokáral ho Drizzt a vystoupil ze stínu. „Máš štěstí, že jsem tě nezabil.“

„Nebo že já nezabil tebe,“ odvětil Regis bez zaváhání. Jeho klidný, chladný tón Drizzta překvapil. „Našel jsi něco?“ zeptal se půlčík.

Drizzt zavrtěl hlavou. „Jsme blízko,“ odpověděl tiše. „Guenhwyvar i já si tím jsme jistí.“

Regis zamířil k pochodni, zvedl ji ze země a palcát si zasunul za opasek, aby ho měl nadosah.

O kus dál v dlouhém tunelu se náhle ozvalo Guenhwyvařino zavrčení. Oba se rozběhli. „Nenechávej mě tady!“ obořil se Regis na drowa, popadl ho za plášť a odmítal ho pustit. Jeho chlupaté nohy poskakovaly, kmitaly, a dokonce i klouzaly, jak se snažil udržet krok.

Drizzt zpomalil. Guenhwyvařiny zelenožluté oči na něj hleděly zpoza kruhu světla pochodně v místě, kde se tunel prudce zatáčel.

„Myslím, že jsme našli trpaslíky," zabručel Regis pochmurně. Podal Drizztovi pochodeň, pustil jeho plášť a následoval drowa za roh.

Drizzt nahlédl za zatáčku, trhl sebou a zvedl pochodeň, aby vrhl na strašlivou scénu světlo.

Opravdu našli ztracené trpaslíky. Byli podřezaní a zmasakrovaní, někteří leželi na zemi, jiní byli v nepravidelných intervalech opření o stěny krátké chodby.

~ ~ ~

„Dyž tu zástěru nechceš, tak si ji neber!" prohlásil Bruenor podrážděně. Catti kývla, protože konečně slyšela to, co už od začátku slyšet chtěla.

„Ale, můj králi…" protestoval Valoun, jediný trpaslík, který byl s Bruenorem a Catti v soukromé komnatě. On i Bruenor trpěli následky ochutnávání svěcené vody.

„Pcha!" odfrkl si král, aby dobromyslného klerika umlčel. „Neznáš mý děvče tak dobře jako já. Dyž řekla, že si to nevezme, tak ji k tomu nedonutěj ani všichni vobři Páteře světa."

„Pcha na tebe taky!" ozvalo se neočekávaně venku na chodbě, po čemž následovalo dunivé zabušení. „Vím, že ste tam, Bruenore Válečný kladivo, kerej si říkáte král Mitrilový síně! Votevřete dveře, ať na vás vidím!"

„Známe ten hlas?" zeptal se Valoun, když si s Bruenorem vyměnili zmatené pohledy.

„Říkám, votevřete!" rozlehl se další výkřik a ostré bouchnutí. Dřevo silných dveří prasklo, jak se do něj zabořil velký bodec připevněný ke zvláštní kovové rukavici.

„Ale, u pískovce," ozvalo se tišeji.

Bruenor s Valounem na sebe nevěřícně pohlédli. „Ne," řekli společně a zavrtěli hlavami.

„Co se děje?" zeptala se Catti, která začínala být netrpělivá.

„To nemůže bejt,“ odvětil Valoun a mladé ženě se zdálo, že si z celého srdce přeje, aby měl pravdu.

Zabručení na chodbě naznačilo, že se tvorovi za dveřmi konečně podařilo bodec vytrhnout.

„Co je?“ obořila se Catti na otce a ruce si založila v bok.

Dveře se rozlétly a stál v nich ten nejpodivnější trpaslík, jakého kdy Catti viděla. Na rukách měl ohrocené kovové rukavice bez prstů a podobné bodce mu trčely z loktů, kolen a špiček těžkých bot. Navlečený byl do zbroje, která byla speciálně uzpůsobena jeho malé, soudkovité postavě, a tvořily ji souběžné vodorovné hřebínky, vzdálené asi na palec od sebe. Brnění ho zakrývalo od krku do půlky stehen a od ramen po předloktí. Šedou přilbu měl otevřenou a silné kožené pásy mu mizely pod obrovským černým plnovousem. Z vrcholku helmy čtyřstopého trpaslíka trčel lesklý bodec, který dosahoval poloviny jeho výšky.

„Je to,“ odvětil Bruenor a v hlase mu zaznívalo pohrdání, „bojechtivec.“

„Ne jenom tak ňákej bojechtivec,“ přerušil ho podivný trpaslík. „*Ten* bojechtivec! Nejdivočejší krvežíznivec!“ Přistoupil ke Catti, široce se na ni zazubil a napřáhl ruku. Jeho zbroj při každém pohybu tak strašlivě skřípala, až Catti vstávaly chlupy vzadu na krku.

„Tibldorf Pwent k vašim službám, paninko!“ představil se trpaslík vznešeně. „První bojovník Mitrilový síně. Vy musíte bejt ta Catti, vo kerý sem slyšel až v Adbaru. Bruenorova lidská dcera, to říkaj, i když sem trochu votřesenej, dyž vidím ženskou z klanu Válečnýho kladiva, kerou vousy nelechtaj na palcích!“

Catti málem zmohl jeho zápach. Přemýšlela, jestli si zbroj v tomhle století vůbec sundal. „Pokusím se nechat si ňáký narůst,“ slíbila.

„To udělejte! To udělejte!“ zahulákal Tibldorf a odskákal k Bruenorovi. Rámus, který vydávala jeho zbroj, se zarýval Catti do morku kostí.

„Můj králi!“ zařval Tibldorf. Uklonil se – a málem přitom Bruenorovi bodcem na přilbici uřízl dlouhý, špičatý nos.

„Co tu, u Devíti pekel, děláš?“ obořil se na něj Bruenor.

„Živej,“ dodal Valoun a na Bruenorův nevěřícný pohled odpověděl bezmocným pokrčením ramen.

„Myslel sem, žes padl, dyž drak Zlolesk vobsadil dolní tunely,“ pokračoval Bruenor.

„Jeho dech byl smrtící!“ zakřičel Tibldorf.

To říká ten pravý, pomyslela si Catti, ale mlčela.

Pwent dál řval, teatrálně mával pažemi a točil se a přitom hleděl do prázdna, jako by vzpomínal na scénu z dávné minulosti. „Zlej dech. Přepadla mě strašná temnota a vysála mně sílu z kostí.

Ale já utek!“ vykřikl Tibldorf znenadání, obrátil se ke Catti a ukázal na ni silným prstem. „Naše tajný dveře v dolních tunelech! Dokonce ani drak nemoh zastavit Pwenta!“

„Udrželi sme síně další dva dny, než nás Zloleskovi poskoci vyhnali ze Strážcovýho údolí,“ ozval se Bruenor. „Ale nezaslech sem nic vo tom, že by ses vrátil do boje po boku mýho táty a jeho táty, kerej byl v tý době králem Mitrilový síně.“

„Trvalo celej desetiden, než sem měl dost sil na to, abych se průsmykama dostal k západním dveřím,“ vysvětlil Pwent. „To už byly síně ztracený.

Potom sem zaslech,“ pokračoval Pwent a prohrábl si neuvěřitelně hustý vous bodci na jedné rukavici, „že se pár mladejch s váma v čele dalo na západ. Někerý říkali, že prej dete do mirabarskejch dolů, ale tam vo vás nikdo neslyšel.“

„Dvě stě let!“ zavrčel Bruenor Pwentovi do tváře a připravil ho tak o téměř neutuchající úsměv. „Měls dvě stovky let na to, abys nás našel, ale ani jednou sme vo tobě neslyšeli.“

„Vrátil sem se zpátky na východ,“ vysvětlil Pwent lehce. „Žil sem si dobře a dělal žoldáka, většinou, v Sundabaru a pro krále Harbroma z Citadely Adbar. A tam sem se před třema desetidnama doslech, byl sem totiž na jihu, víte, že ste se vrátili a že Válečný kladivo dobyl zpátky síně!

Takže sem tu, králi,“ řekl a padl na koleno. „Ukažte mi nepřátele.“ Okatě na Catti mrkl a špinavým prstem ukázal na hrot bodce na přilbici.

„Nejdivočejší?“ zeptal se Bruenor poněkud posměšně.

„Dycky sem byl,“ odvětil Tibldorf.

„Zavolám někoho,“ řekl Bruenor, „aby ses mohl vokoupat a najíst.“

„Najed bych se,“ odvětil Pwent. „Ale doprovod a koupel si nechte. Já se v těchdle síních vyznám stejně dobře jako vy, Bruenore Válečný kladivo. Možná i líp, protože dyž nás vytlačili, byl ste vobyčejnej holobrádek.“ Štípl Bruenora do brady a ten mu ihned srazil ruku stranou. Pwentův smích připomínal vřeštění jestřába a vrzání zbroje skřípot drápů po břidlici. Bojechtivec oddupal pryč.

„Příjemný chlapík,“ poznamenala Catti.

„Pwent živej,“ zamumlal Valoun a Catti nedokázala říct, jestli je to dobrá zpráva, nebo ne.

„Nikdys vo něm nemluvil,“ řekla Catti Bruenorovi.

„Věř mně, děvče,“ odpověděl Bruenor. „Tendle nestojí za zmínku.“

~ ~ ~

Vyčerpaný barbar klesl na lůžko. Toužil po tolik potřebném spánku, ale ještě než stačil zavřít oči, cítil, že se sen vrací. Zprudka se posadil, protože nechtěl vidět Catti v náručí Drizzta Do’Urdena. Ale stejně ji viděl.

Viděl tisíce jisker, milion ohňů. Točily se ve spirále dolů a vábily ho.

Wulfgar vzdorně zavrčel a pokusil se postavit. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že jeho snaha byla marná, že dál sedí na lůžku a následuje neodolatelnou stopu třpytivých jisker dolů k obrazům.

9

PŘÍLIŠ ČISTÉ RÁNY

„Goblini?“ zeptal se Regis. Drizzt se sehnul nad jednou z mrtvol, a ještě než se dostal dost blízko na to, aby rány pečlivěji prohlédl, už vrtěl hlavou. Drowský hraničář věděl, že goblini by nezanechali trpaslíky v takovém stavu, ne když u sebe měli cennou zbroj a další poklady. A kromě toho se goblini nevraceli pro těla zabitých a v chodbě se nacházely jen mrtvoly trpaslíků. Bez ohledu na to, kolik by goblinů bylo a jak velký okamžik překvapení by měli na své straně, Drizzt vážně pochyboval o tom, že by se jim podařilo zničit tak silnou skupinu trpaslíků beze ztráty na životech.

Zdálo se, že zranění nejbližšího trpaslíka drowovo tušení potvrdila. Rány byly tenké a přesné a rozhodně je nezpůsobily hrubé, olámané zbraně goblinů. Trpaslíkovo hrdlo podřízla zbraň s velmi ostrou čepelí, pravděpodobně kouzelná. Čára na krku byla sotva viditelná, i když z ní Drizzt otřel krev, ale přesto smrtící.

„Co je zabilo?“ zeptal se Regis netrpělivě. Přešlápl a přesunul pochodeň z jedné ruky do druhé.

Drizztova mysl odmítala zjevné vysvětlení přijmout. Kolikrát v Menzoberranzanu bojoval bok po boku s ostatními drowy a viděl podobné rány? Žádný jiný národ v Říších, možná s výjimkou povrchových elfů, nevlastnil tak dokonalé zbraně.

„Co je zabilo?“ zeptal se Regis znovu a tentokrát se mu zachvěl hlas.

Drizzt potřásl bílou hřívou. „Nevím," odvětil upřímně. Pohnul se k dalšímu tělu, které sedělo zhroucené u stěny. I přes velké množství krve našel drow na pravé straně krku nešťastného trpaslíka jedinou čistou příčnou ránu. Byla tenká jako říznutí o papír, ale velmi hluboká.

„Mohli to být duergaři," řekl Drizzt Regisovi. Duergaři byli zlí šedí trpaslíci. Dávalo to smysl, protože byli nohsledy draka Zloleska a žili v těchto síních až do chvíle, kdy je před několika měsíci vypudily Bruenorovy jednotky. Ale Drizzt věděl, že jeho prohlášení pramení spíše z naděje než ze skutečnosti. Chamtiví duergaři by oběti zcela obrali, především o drahocenné nářadí, a kromě toho dávali duergaři stejně jako horští trpaslíci přednost těžším zbraním, jako byla bojová sekyra. Ale tohoto trpaslíka taková zbraň nezabila.

„Tomu přece nevěříš," řekl Regis za ním. Drizzt se neotočil, aby na půlčíka pohlédl. V podřepu se přesunul k dalšímu nešťastnému trpaslíkovi.

Regis ztišil hlas, ale Drizzt jeho poslední slova přesto zřetelně zaslechl.

„Myslíš si, že to udělal Entreri."

Drizzt si to nemyslel. Byl přesvědčen, že jeden válečník by tak dokonalou a přesnou práci nedokázal odvést. Podíval se na Regise, který stál nehybně pod zvednutou pochodní a pátravě na Drizzta hleděl. Půlčíkovo prohlášení připadalo Drizztovi velmi podivné a jediným vysvětlením bylo, že se Regis strašně bojí, že ho Entreri z Kalimportu přece jen sledoval.

Drizzt zavrtěl hlavou a otočil se zpět k mrtvolám. Na třetím těle našel stopu, která zúžila okruh podezřelých na jediný národ.

Zpod pláště, který měl trpaslík na sobě, trčela malá šipka. Drizzt musel zklidnit dech, než sebral odvahu vytrhnout šíp z rány. Poznal ho totiž. Vysvětlovalo to, kdo bojem zocelené trpaslíky tak snadno zabil. Šíp vyrobený pro malou kuš a nepochybně smočený v jedu byl oblíbenou zbraní temných elfů.

Drizzt vstal. Scimitary mu vyskočily do rukou. „Musíme odsud," zašeptal drsně.

„Co se děje?" zeptal se Regis.

Drizzt, který zaměřil smysly na temnotu dál v chodbě, neodpověděl.

Někde zpoza půlčíka k nim dolehlo Guenhwyvařino tiché zavrčení.

Drizzt přesunul nohu dozadu a pomalu ucouvl. Nějak vytušil, že jakýkoli rychlý pohyb vyvolá útok. Temní elfové v Mitrilové síni! Ve Faerunu neexistovala žádná větší hrozba, a že jich bylo hodně, než drowové.

„Kudy?“ zašeptal Regis.

Záblesk vzplál.

„Běž!“ vykřikl Drizzt, protože varování scimitaru pochopil. Obrátil se, ale Regise zahlédl jen na okamžik, protože ho v následující vteřině zahalila koule temnoty a uhasila světlo půlčíkovy pochodně.

Drizzt se odkulil ke straně chodby, obrátil se a dřepl si za opřené tělo mrtvého trpaslíka. Zavřel oči, přiměl je přejít do infračerveného vidění a přitom ucítil, jak sebou trpaslíkovo tělo dvakrát trhlo. Drizzt věděl, že se do něj zabodly šípy.

Z koule temnoty za ním vylétla černá šmouha. Chodba se poněkud rozjasnila. Regis očividně opustil zatemnělou oblast zadem a světlo pochodně proniklo kolem okrajů nepropustné koule.

Půlčík ale nevykřikl, což Drizzta překvapilo. Vylekal se, že Regise zajali.

Guenhwyvar se prosmýkla kolem něj, skočila doleva, pak doprava. Otrávený šíp sklouzl po zemi jen několik palců od panterových pádících běhů. Další Guenhwyvar s tupou ránou zasáhl, ale kočka sotva zpomalila.

Drizzt zahlédl v dálce dvě štíhlé postavy. Stály se zvednutýma rukama, jako by se znovu chystaly vystřelit ze záludných zbraní. Drizzt využil vlastních magických schopností a zhmotnil temnou kouli v chodbě před Guenhwyvar, aby ji alespoň nějak zakryl. Pak také vstal a vyrazil za kočkou. Doufal, že se Regisovi podařilo utéct.

Bez zaváhání vběhl do vlastní koule temnoty. Pohyboval se sebejistě, protože si dobře pamatoval rozložení chodby, a hbitě přeskočil tělo dalšího trpaslíka. Když z koule vyběhl, všiml si bočního průchodu po své levici. Guenhwyvar kolem něj prolétla a

pádila ke dvěma drowím postavám, ale Drizzt, kterého vycvičili v taktice temných elfů, věděl, že chodba nemůže být prázdná.

Uslyšel zašoupání jakoby mnoha nohou v tvrdých botách, pak šokovaně a vyděšeně ucouvl, protože zpoza zatáčky vylezla osminohá příšera, napůl člověk, napůl pavouk, a nohama se snadno zachytávala podlahy i stěn. V rukou, které dříve bývaly štíhlé drowské, strašlivě mávala dvěma sekyrami.

V širém světě neexistovalo nic, co by v temných elfech, a to včetně Drizzta Do'Urdena, vzbuzovalo větší odpor než drider.

Guenhwyvařino zařvání, které doprovodilo cvaknutí kuší, přimělo Drizzta vzpamatovat se, a to právě včas, aby odrazil driderův první útok. Netvor se na něj vrhl, zvedl přední nohy a vykopl, aby vyvedl Drizzta z rovnováhy, a přitom mu sekl oběma sekyrami po hlavě.

Drizzt se otočil a uskočil z dosahu nohou, jen taktak se vyhnul útočícím sekyrám, ale místo aby pokračoval v ústupu, zahákl paži za jednu pavoučí nohu, překulil se přes ni a vrhl se do útoku. Záblesk srazil druhou nohu stranou a poskytl Drizztovi dost prostoru na to, aby po kolenou sklouzl rovnou pod netvora.

Drider se vzepjal, zasyčel a ohnal se sekyrami Drizztovi po zádech.

Ale Drizztův scimitar už byl na místě a ve vodorovné poloze mu chránil zranitelnou šíji. Jedna sekyra sklouzla neškodně na stranu, druhou zachytil v místě, kde se spojovala s topůrkem. Drizzt se zapřel nohama, obrátil se do strany a vstal, přičemž oběma čepelemi bodl vzhůru. Pokračoval v pohybu, dokud zachycenou sekyru nepřevrátil dozadu a nevytrhl ji driderovi z ruky. Záblekem pak bodl nahoru, našel mezeru v netvorově pevném krunýři a zabodl čepel hluboko do pavoukova těla. Drizztovu paži zalila horká tekutina. Drider zavřískl bolestí a divoce sebou trhl.

Drizzta ze všech stran obklopily nohy. Málem ztratil Záblesk a musel čepel vytrhnout z rány, aby ji udržel. Přes mřížoví pavoučích nohou uviděl temné postavy vybíhající z boční chodby. Byli to drowí elfové a každý měl paži napřaženou jeho směrem.

První vystřelil a Drizzt se bleskurychle obrátil. Jeho těžký plášť se za ním naštěstí nadul a jeho záhyby šíp zachytily. Ale když

zoufalý manévr dokončil, zjistil, že napůl vyklouzl zpod dridera a ten se natočil tak, že na něj dosáhl zbývající sekyrou. A co bylo horší, druhý drow ho měl přímo na mušce.

Sekyra padla zvláštním způsobem, naplocho, jak si Drizzt všiml, a přinutila ho tak úder zablokovat. Očekával, že každým okamžikem uslyší cvaknutí kuše, ale útočník místo toho zasténal, jak se na něj vrhl šestisetlibrový panter.

Drizzt srazil sekyru na stranu jednou, pak druhou čepelí, takže získal dost času na to, aby se zpod netvora dostal. Zvedl se, instinktivně se obrátil a uskočil od dridera. V poslední chvíli stačil zvednout zbraně a odrazit útok nejbližšího drowského nepřítele.

„Odhoď zbraně a bude to pro tebe snazší!“ vykřikl drow ozbrojený dvěma krásnými meči. Promluvil jazykem, který Drizzt neslyšel už déle než desetiletí, jazykem, který v něm vyvolával vzpomínky na krásný, zvrácený, strašlivý Menzoberranzan. Kolikrát před ním stál podobně ozbrojen jeho otec Zaknafein a čekal, až se pustí do cvičného souboje?

Z Drizztových rtů uniklo zavrčení, které ani nepoznával. Vrhl se do bleskurychlého útoku, kterým protivníka na zlomek vteřiny ochromil a vyvedl z rovnováhy. Jedním scimitarem sekl nízko ze strany, druhým bodl vysoko přímo před sebe. Pak znovu sekl první čepelí dolů v úrovni ramen.

Nepřátelský drow vytřeštil oči, jako by si náhle uvědomil, že je ztracen.

Kolem prolétla Guenhwyvar a skočila po driderovi. Zřítili se na zem v černém klubku drásajících spárů a kopajících pavoučích nohou.

Drizzt věděl, že se k nim z bočního průchodu a zepředu blíží další temní elfové. Jeho zuřivost nepolevovala. Záblesk a druhá čepel se zběsile míhaly a zabraňovaly drowovi přejít do protiútoku.

Drow si odkryl hrdlo, ale Drizzt neměl to srdce bodnout. Nečelil goblinovi, nýbrž drowovi, jednomu ze svých, možná někomu, jako byl Zaknafein. Drizzt si vzpomněl na přísahu, kterou složil, když město temných elfů opouštěl. Ignoroval proto mezeru v protivníkově obraně a raději sekl dolů. Scimitar zařinčel o drowův meč. Ihned poté zaútočil Zábleskem, udeřil do stejného meče, druhým scimitarem

sekl opačným směrem, uhodil do zbraně z druhé strany a vyrazil ji nepříteli z ruky. Zlý drow ustoupil, ale ihned zaútočil nízko, protože doufal, že když bude se zbývající zbraní dost rychlý, zatlačí Drizzta zpátky natolik, aby mohl sebrat čepel, o kterou přišel.

Bleskurychlý úder Záblesku srazil drowův zbývající meč stranou a Drizzt, který o účinnosti svého útoku nikdy nepochyboval, se vrhl vpřed ještě předtím, než Záblesk zasáhl cíl.

Mohl drowa zasáhnout kamkoli, a to včetně několika kritických míst, ale vzpomněl si na slib, který si dal a kterým si ospravedlnil odchod z Menzoberranzanu, na slib, že už nikdy nepřipraví o život žádného drowa.

Bodl scimitarem dolů a zasáhl protivníka nad koleno. Zlý drow zavyl a ucouvl, klesl na zem a chytil se za zničený kloub.

Guenhwyvar se ocitla pod stojícím driderem. Černou kůži na boku měla servanou a svaly odhalené.

„Běž, Guenhwyvar!“ zakřičel Drizzt. Rozběhl se kolem stěny, divoce vyskočil a začal sekat do změti pavoučích nohou na své straně. Uslyšel, jak netvor zavřískl, když se mu scimitar zařízl hluboko do jedné z nohou a málem ji usekl, pak se vykutálel vzadu zpod dridera.

Guenhwyvar utržila další ránu sekyrou, ale nenásledovala Drizzta ani neodpověděla na útok.

„Guenhwyvar!“ zavolal Drizzt. Panter se pomalu otočil a zadíval se na něj. Drizzt pochopil, proč se kočka nepohnula. Trhla sebou, jak se do ní zabodávaly další a další šípy.

Instinkty Drizztovi napovídaly, aby pantera poslal pryč a uchránil ho před další bolestí – ale neměl u sebe sošku!

„Guenhwyvar!“ vykřikl znovu, když uviděl, jak se za driderem blíží mnoho dalších postav. Drizzt se cítil rozervaný, ale nakonec se rozhodl vrhnout zpátky do bitvy a bojovat po panterově boku do hořkého konce.

Osminohý netvor vítězoslavně zasyčel a zvedl sekyru, aby zasadil bezmocnému, třesoucímu se panterovi ránu do šíje. Sekyra padla, ale zasáhla jen mlhu a drider vztekle zavřískl.

„Pojď!“ řekl Regis za Drizztem. Hraničář s úlevou pochopil.

V tu chvíli se k němu ale drider naplno otočil a Drizzt ve světle pochodně, která tunel ozářila, poprvé zahlédl jeho strašlivě povědomou tvář.

Neměl však čas o tom přemýšlet. Obrátil se a vložil do pohybu tolik síly, že se mu nadul plášť (a zachytil další ze šípů, který mu vystřelili do zad), a dal se na útěk.

Chodba potemněla, rozzářila se a opět potemněla, jak Regis proběhl dvěma koulemi temnoty. Jakmile Drizzt vrazil do úkrytu vlastní černé koule, vrhl se do strany a uslyšel, jak nedaleko škrábl o kámen šíp. Drizzt se rozběhl, za druhou koulí popadl Regise a společně prolétli kolem těl trpaslíků. Zabočili za roh a s Drizztem v čele utíkali dál.

10

VE FAZETÁCH MAGICKÉHO KRYSTALU

Regis s Drizztem se zastavili v malé boční komnatě. Její strop nebyl poset stalaktity, které byly v této jeskynní oblasti běžné, a vchod byl nízký a dal se dobře bránit. „Mám uhasit pochodeň?“ zeptal se půlčík. Stál za Drizztem, který dřepěl u vchodu a poslouchal, jestli v hlavním tunelu neuslyší pohyb.

Drizzt se zamyslel, ale pak zavrtěl hlavou. Věděl, že na tom stejně nezáleží. Neexistovala naděje, že by s Regisem unikli z tunelů bez dalšího střetnutí. Krátce poté, co se dali na útěk, objevil Drizzt v souběžných tunelech další nepřátele. Znal způsoby lovu temných elfů dost dobře na to, aby věděl, že nastraženou past nepozná, dokud do ní nespadne.

„Myslím, že za světla bojuji lépe než ostatní drowové,“ vysvětlil Drizzt.

„Aspoň to nebyl Entreri,“ řekl Regis lehce a Drizztovi připadalo zvláštní, že se půlčík o zabijákovi zmínil. Škoda, že to není Artemis Entreri! řekl si drow. Aspoň by s Regisem nebyli obklíčení hordou drowských válečníků.

„Udělal jsi dobře, že jsi poslal Guenhwyvar pryč,“ poznamenal Drizzt. „Panter by jinak zemřel?“ zeptal se Regis.

To Drizzt skutečně nevěděl, ale nemyslel si, že by Guenhwyvar byla v nebezpečí života. V minulosti uviděl, jak pantera svrhli do

magií stvořeného jezera čisté žíraviny a živel ho vtáhl do zemské sféry. Panter se k němu pokaždé vrátil a jeho rány se nakonec zahojily.

„Kdyby drowové a drider pokračovali v útoku," řekl, „Guenhwyvar by asi potřebovala mnohem víc času na uzdravení v Astrální sféře. Nevěřím, že by panter mohl skutečně zemřít kdekoli jinde než v domovské sféře. Tedy dokud zůstane v celku soška." Drizzt pohlédl na Regise a na pohledné tváři se mu usadil výraz upřímného vděku. „Ale udělal jsi dobře, že jsi Guenhwyvar poslal pryč. Velmi trpěla."

„Jsem rád, že by Guenhwyvar nezemřela," poznamenal Regis a Drizzt se otočil zpět ke vchodu. „Byla by škoda ztratit tak cenný magický artefakt."

Nic z toho, co Regis od návratu z Kalimportu řekl, nic, co kdy Drizztovi pověděl, nebylo tak nemístné jako toto. Ne, šlo tu o něco víc, uvědomil si Drizzt, kterého půlčíkova necitlivá poznámka doslova šokovala. Guenhwyvar a Regis nebyli jen společníci, už roky byli dobří přátelé. Regis by o ní nikdy nemluvil jako o magickém artefaktu.

Najednou začalo temnému elfovi dávat všechno smysl: půlčíkova zmínka o Artemisi Entrerim, jeho chování u těl mrtvých trpaslíků, vyprávění o tom, co se stalo v Kalimportu po Drizztově odchodu. Nyní už chápal, proč Regis tak dychtivě sledoval, jak na poznámky o zabijákovi zareaguje.

A také si uvědomil, proč se na něj Wulfgar tak vztekle vrhl. Nezmínil se barbar o tom, že mu Regis pověděl o Drizztově setkání s Catti před Mitrilovou síní?

„Co ještě jsi Wulfgarovi navykládal?" zeptal se Drizzt. Neotočil se, netrhl sebou. „O čem jsi ho s pomocí rubínového přívěsku, který máš na krku, ještě přesvědčil?"

Malý palcát zarachotil po podlaze a zastavil se několik stop před drowem. Zbraň následoval další předmět, maska, kterou si sám Drizzt nasadil během cesty do jižních říší a která mu umožnila přijmout podobu povrchového elfa.

~ ~ ~

Wulfgar na drsného trpaslíka zvědavě hleděl, protože si nebyl jistý, co si má o podivném bojechtivci myslet. Bruenor mu Pwenta představil sotva před minutou a Wulfgar zřetelně vycítil, že Bruenor nemá černovousého, páchnoucího trpaslíka nijak v lásce. Král si poté pospíšil přes audienční síň, posadil se mezi Valouna a Catti a nechal Wulfgara stát hloupě u dveří.

Tibldorf Pwent se však tvářil vcelku uvolněně.

„Takže jste válečník?“ zeptal se Wulfgar zdvořile, protože doufal, že najdou společnou řeč.

Pwent vybuchl v posměšný smích. „Válečník?“ zařval oplzlý trpaslík. „Kerej bojuje vo čest?“

Wulfgar pokrčil rameny, protože nevěděl, kam Pwent míří. „Ty seš válečník, chlapče?“ zeptal se Pwent.

Wulfgar nadmul obrovskou hruď. „Jsem Wulfgar, syn Beornegarův…“ začal slavnostně.

„To sem si myslel,“ zavolal Pwent přes komnatu na ostatní. „A dybys s někým bojoval a von by zakop a přišel vo zbraň, vodstoupil bys a nechal ho ji zvednout, protože bys věděl, že stejně vyhraješ,“ hádal Pwent.

Wulfgar pokrčil rameny, protože odpověď byla očividná.

„Je ti jasný, že Pwent kluka určitě urazí,“ zašeptal Valoun králi a naklonil se blíž přes područku Bruenorova křesla.

„Sázím na kluka,“ nadhodil Bruenor tiše. „Pwent je dobrej a divokej, ale nemá dost síly na to, aby se mu vyrovnal.“

„Já radči nesázím,“ odvětil Valoun. „Ale pokaď na něho Wulfgar sáhne, vodskáče si to taky.“

„Dobře,“ ozvala se Catti. Bruenor s Valounem se k ní užasle obrátili. „Přesně to Wulfgar potřebuje,“ vysvětlila s neobvyklou necitlivostí.

„No, tady to máš!“ zařval Pwent Wulfgarovi do tváře a zamířil s ním přes síň. „Dybych s někým bojoval já, dybych bojoval s tebou a ztratil bys zbraň, nechal bych tě pro ni sehnout.“

Wulfgar kývl na souhlas, ale pak uskočil, protože mu Pwent luskl prsty přímo před nosem. „A potom bych tě bod přímo do tvý

tupý hlavy!“ dokončil bojechtivec. „Nejsem žádnej přihlouplej válečník, ty blbej pitomče! Sem bojechtivec, *ten* bojechtivec, a Pwent dycky bojuje, aby vyhrál!“ Znovu luskl prsty, prohnal se kolem šokovaného barbara a zastavil se až před Bruenorem.

„Máte divný přátele, ale nepřekvapuje mě to,“ zařval Pwent na Bruenora. Pohlédl na Catti a odhalil ulámané zuby v úsměvu. „Ale vaše děvče by bylo pěkný, dyby mělo na bradě fousy.“

„Ber to jako poklonu,“ zašeptal Valoun Catti, která jen pokrčila rameny a pobaveně se usmála.

„Bojový kladiva měli dycky ve svým měkkým srdci místo pro ty, kerý nebyli trpaslíci,“ pokračoval Pwent a obrátil se k Wulfgarovi, který se postavil vedle něj. „A stejně sme je nechali bejt našima králama. Tomu sem nikdá nerozuměl.“

Bruenor sevřel podničky křesla tak pevně, až mu zbělely klouby, jak se snažil ovládnout. Catti zakryla jeho ruku svojí, a když jí pohlédl do očí plných porozumění, vztek ho ihned přešel.

„Dyž už vo tom mluvím,“ řekl Pwent, „slyšel jsem divný řeči vo tom, že se prej kamarádíčkujete s drowím elfem. Je to pravda?“

Bruenorovou první reakcí bylo vybuchnout vzteky – trpaslík se přítele, který musel často čelit pomluvám, vždy zastával.

Ale Catti promluvila jako první. Hovořila spíše k otci než k Pwentovi, aby Bruenorovi připomněla, že se Drizzt obrnil a dokáže se o sebe postarat sám. „Brzo se s ním setkáte,“ řekla bojechtivci. „Dokonale vodpovídá vašemu popisu válečníka.“

Pwent se pohrdavě rozesmál, ale když Catti pokračovala, zmlkl.

„Kdybyste ho napad, ale spadla vám helma, on by vám ji sám zved a posadil na hlavu,“ vysvětlila. „No, pak by vám ji zas srazil a strčil do kalhot a nakopal vám zadek.“

Vypadalo to, jako by se bojechtivci zauzlovaly rty. Poprvé za dlouhou dobu Wulfgar s Catti očividně zcela souhlasil. Barbar, Bruenor i Valoun uznale kývli hlavami a Pwent raději mlčel.

„Jak dlouho bude Drizzt pryč?“ zeptal se barbar a změnil tak téma dřív, než Pwent stačil pronést něco urážlivého.

„Tunely sou dlouhý,“ odvětil Bruenor.

„Ale na obřad bude zpátky?“ zeptal se Wulfgar a Catti se zdálo, že v jeho hlase slyší podivnou dvojakost, jako by si nebyl jist, které odpovědi by dal přednost.

„To určitě,“ řekla mladá žena rozhodně. „Bez Drizzta žádná svatba nebude.“ Pohlédla na Bruenora a umlčela jeho protesty dřív, než je mohl pronést. „I kdyby všichni králové a královny severu měli čekat třeba celej měsíc.“

Vypadalo to, že se Wulfgar chystá vybuchnout, ale moudře odvrátil vztek od Catti. „Měl jsem jít taky!“ zavrčel na Bruenora. „Proč jsi s ním poslal Regise? K čemu mu bude půlčík, když narazí na nepřátele?“

Mladíkův zuřivý tón Bruenora zaskočil.

„Má pravdu,“ obořila se Catti na otce ze strany. Ne že by chtěla s Wulfgarem v čemkoli souhlasit, ale stejně jako barbar viděla i ona příležitost dát průchod svému vzteku.

Bruenor sklouzl hlouběji do křesla a těkal očima od jednoho k druhému. „Ztratilo se jenom pár trpaslíků, to je všechno,“ řekl.

„I kdyby to tak bylo, Regis bude drowa jenom zdržovat,“ namítla.

„Řek, že najde ňákej způsob, jak mezi nás zapadnout!“ protestoval Bruenor.

„Kdo to řek?“ obořila se na něj Catti.

„Kručibřich!“ zakřičel otec rozčileně.

„Ani nechtěl jít!“ odsekl Wulfgar.

„Jasně že chtěl!“ zařval Bruenor, strčil do skloněného Wulfgara silným předloktím a přiměl ho o dva kroky ustoupit. „To Kručibřich mně řek, abych ho poslal s drowem, byl to von!“

„Regis tu byl s tebou, když ses o zmizelejch trpaslíkách dozvěděl,“ namítla Catti. „Nikomu jsi neřek, že Regis chtěl, abys ho poslal dolů.“

„Řek mně to předtím,“ odpověděl Bruenor. „Řek …“ Trpaslík se odmlčel, protože si uvědomil, jak nelogicky jeho slova zní. Někde vzadu v mysli si matně vzpomínal, jak mu Regis vysvětloval, že se za nezvěstnými trpaslíky musí vydat spolu s Drizztem. Ale jak by to bylo možné, když se je tam Bruenor rozhodl poslat, sotva se o zmizení trpaslíků dozvěděl?

„Zase ste vochutnával svěcenou vodu, králi?“ zeptal se Valoun uctivě, ale pevně.

Bruenor zvedl ruku a přikázal tak všem, aby zmlkli a on si mohl vše promyslet. Jasně si na Regisova slova vzpomínal, věděl, že si je jen nepředstavil, ale nedoprovázely je žádné obrazy, neměl rozhovor kam zařadit a vyřešit tak očividný rozpor.

Ale pak mu myslí probleskly vířící, lesklé fazety, které se stáčely ve spirále dolů a vtahovaly ho do hlubin magického rubínu.

„Kručibřich mně řek, že trpaslíci zmizeli,“ řekl Bruenor pomalu a zřetelně a zavřel oči, aby vydoloval vzpomínku z podvědomí. „Řek mi, že mám poslat jenom jeho a Drizzta, že voni dva mně trpaslíky přivedou bezpečně domů.“

„Regis to nemoh vědět,“ namítl Valoun, který o Bruenorových slovech zjevně pochyboval.

„A i kdyby to věděl, rozhodně by si nepřál je jít hledat,“ dodal Wulfgar se stejnými pochybnostmi. „Je to sen…?“

„Žádnej sen!“ zavrčel Bruenor. „Řek mně… to tím svým rubínem.“ Bruenor zkroutil tvář, jak si snažil vzpomenout. Opřel se o trpasličí odolnost vůči magii, aby překonal neústupnou mentální zábranu.

„Regis by nikdy…“ začal Wulfgar, ale tentokrát ho přerušila Catti, která poznala, že otec říká pravdu.

„A co když to nebyl Regis?“ nadhodila a čelist jí poklesla, když si uvědomila, jak strašlivé důsledky by to mohlo mít. Trojice přátel toho s Drizztem hodně prožila a všichni věděli, jak mocné a zlé nepřátele drow má, obzvláště jednoho, a ten by tak složitý klam vymyslet dokázal.

Wulfgar se tvářil stejně šokovaně a bezmocně, ale Bruenor zareagoval okamžitě. Seskočil z trůnu, protlačil se mezi Wulfgarem a Pwentem a málem je přitom oba porazil. Catti se ihned vydala za ním a Wulfgar se otočil, aby je následoval.

„Vo čem to, u gobliní hlavy, mluvěj?“ obořil se Pwent na klerika, který se rovněž prohnal kolem.

„Vo boji,“ odvětil Valoun, který přesně věděl, jak odvrátit bojechtivcovu pozornost od dlouhého vysvětlování.

Tibldorf Pwent padl na koleno, protočil statná ramena a provedl vítězoslavný výpad. „Jo!“ vykřikl nadšeně. „Je dobrý bejt zpátky a sloužit Válečnýmu kladivu!“

~ ~ ~

„Spolčil jsi se s nimi, nebo jde o strašlivou shodu náhod?“ zeptal se Drizzt suše. Stále se odmítal otočit a poskytnout Artemisi Entrerimu to zadostiučinění, aby viděl jeho muka.

„Já nevěřím na náhody,“ odvětil podle očekávání.

Drizzt se konečně otočil. Stál před ním strašlivý sok, lidský zabiják Artemis Entreri. V jedné ruce držel krásný meč, ve druhé drahokamy posázenou dýku. U nohou mu ležela hořící pochodeň. Magická proměna z půlčíka v člověka byla dokonalá, a to včetně oblečení, což Drizzta poněkud zmátlo. Když masku použil Drizzt, změnila jen barvu jeho kůže a vlasů, a jeho úžas byl proto nyní víc než zjevný.

„Raději by sis měl zjistit, co všechno magické předměty dokáží, než je odhodíš,“ řekl zabiják, který pochopil jeho výraz.

Entreri měl dozajista pravdu, ale Drizzt nikdy nelitoval, že kouzelnou masku zanechal v Kalimportu. Pod její ochranou se mohl volně a bez předsudků procházet mezi ostatními. Ale pod maskou žil zároveň ve lži.

„Mohli jsi mě zabít v bitvě s gobliny nebo při stovce dalších příležitostí,“ namítl Drizzt. „K čemu všechny ty hry?“

„Vítězství tak bude sladší.“

„Chceš, abych tasil, a my tak mohli dokončit souboj, který začal v kalimportských stokách.“

„Náš souboj začal dlouho předtím, Drizzte Do’Urdene,“ pokáral ho zabiják. Lehce škrábl Drizzta hrotem zbraně do tváře, ale drow sebou netrhl ani netasil.

„Ty a já,“ pokračoval Entreri a začal Drizzta obcházet, „jsme byli nepřáteli na život a na smrt už od chvíle, kdy jsme se jeden o druhém dozvěděli, protože navzájem urážíme svá přesvědčení. Já se posmívám tvým zásadám, a ty urážíš moji disciplínu.“

„Disciplína a prázdnota nejsou totéž,“ odpověděl Drizzt. „Jsi jen slupka, která ví, jak používat zbraně. Nemáš žádnou podstatu.“

„Dobře,“ zapředl Entreri a klepl Drizzta mečem do boku. „Cítím tvůj vztek, drowe, i když se ho zoufale snažíš potlačit. Tas a dej mu volný průchod. Nauč mě dovednostmi, co slovy nedokážeš.“

„Pořád to nechápeš,“ odvětil Drizzt klidně, naklonil hlavu na stranu a po tváři se mu rozlil samolibý, upřímný úsměv. „Nemyslím, že bych tě mohl něco naučit. Artemis Entreri mi za to nestojí.“

Entreriho oči zableskly vzteky. Skočil vpřed a zvedl meč, aby Drizzta zabil.

Drizzt se ani nepohnul.

„Tas. Pokračujme v našem osudu,“ zavrčel Entreri, ustoupil a zvedl meč do úrovně drowových očí.

„Smrt vlastní čepelí je jediný konec, jaký si zasloužíš,“ odvětil Drizzt.

„Mám tvoji kočku!“ obořil se na něj Entreri. „Musíš se mnou bojovat, jinak bude Guenhwyvar má.“

„Zapomínáš, že nás oba zajmou – nebo zabijí,“ připomněl Drizzt. „Nepodceňuj schopnosti mého lidu.“

„Pak bojuj pro půlčíka,“ zavrčel Entreri. Výraz Drizztovy tváře mu napověděl, že objevil slabé místo. „Zapomněl jsi na Regise?“ posmíval se Entreri. „Nezabil jsem ho, ale na místě, kde jsem ho zanechal, zemře. A jen já vím, kde je. Pokud vyhraješ, povím ti to. Bojuj, Drizzte Do’Urdene, když už pro nic jiného, tak pro život bídného půlčíka!“

Entreri sekl Drizztovi líně po obličeji, ale tentokrát byl jeho meč sražen stranou scimitarem, který vylétl z Drizztovy pochvy.

Entreri ihned sekl zpátky, pak bodl dýkou a málem prorazil Drizztovu obranu.

„Myslel jsem, že jsi přišel o oko a cit v paži,“ řekl drow.

„Lhal jsem,“ odvětil zabiják, ustoupil a rozpřáhl ruce. „Chceš mě potrestat?“ Drizzt odpověděl scimitary. Sekl zleva a zprava, zleva a zprava, pak znovu zprava a levou čepelí zatočil nad hlavou a bleskurychle bodl. Zabiják všechny útoky odrazil.

Z boje se stal tanec. Jejich pohyby byly příliš synchronizované, v příliš dokonalé harmonii, než aby se kterýkoli z nich dostal do

výhody. Drizzt věděl, že jemu, ale především Regisovi, ubíhá čas, proto se přesunul k tlumeně hořící pochodni, dupl na ni, odkopl ji stranou a uhasil plameny. V jeskyni se rozhostila tma.

Myslel si, že nočním viděním získá výhodu, ale když pohlédl na Entreriho, všiml si, že jeho oči také rudě září.

„Myslel sis, že jsem tuhle schopnost získal díky masce?“ nadhodil Entreri. „Není tomu tak, víš? Byl to dar od mého společníka, temného elfa, žoldáka, který se ti docela podobá.“ Zmlkl a zaútočil. Sekl vysoko a přinutil tak Drizzta přikrčit se a uskočit do strany. Drizzt se spokojeně zazubil. Když totiž zvedl Záblesk, ozvalo se zařinčení a scimitar srazil stranou Entreriho dýku. Mírným pootočením pak přešel Drizzt do útoku, Záblesk pronikl kolem Entreriho dýky a sekl zabijákovi po odkryté hrudi.

Ale Entreri už začal ustupovat dozadu a čepel se nedostala ani do jeho blízkosti.

V tlumeném světle Zábleskovy záře získala jejich kůže stejnou šedou barvu, takže vypadali jako bratři, dva ze stejného těsta. Entreriho to potěšilo, Drizzta rozhodně ne. Pro odpadlého drowa byl Artemis Entreri temným odrazem jeho duše, obrazem toho, čím by se stal, kdyby zůstal v Menzoberranzanu a neopustil svůj nemorální lid.

Vztek Drizzta přiměl zaútočit sérií bleskurychlých bodnutí a lstivých, rozmáchlých seknutí. Zahnuté čepele se proplétaly jedna s druhou a napadaly Entreriho z různých úhlů.

Meč a dýka spolupracovaly stejně dobře. Blokovaly údery, oplácely výpady a odrážely protiútoky, které zabiják očividně snadno předvídal.

Drizzt by s ním dokázal bojovat donekonečna. S protivníkem, jako byl Entreri, by se nikdy neunavil. Ale potom ucítil bodnutí v lýtku a nohou se mu vzhůru začal plazit pálivý, ochromující pocit.

Během několika vteřin se jeho reflexy zpomalily. Toužil vykřičet pravdu do světa a sebrat Entrerimu okamžik vítězství. Zabiják toužil Drizzta porazit v poctivém souboji a neocenil by výhru, kterou by získal díky otráveným šípům skrytých spojenců.

Zábleskův hrot klesl k podlaze a Drizzt si uvědomil, že je nebezpečně zranitelný.

Entreri padl první, podobně otrávený. Drizzt vycítil, jak se nízkými dveřmi plíží dovnitř tmavé postavy, a přemýšlel, jestli má dost času na to, aby padlému zabijákovi rozbil hlavu dřív, než také klesne na zem.

Slyšel, jak napřed jedna, potom druhá čepel zazvonily o podlahu. Nevšiml si, že zbraně upustil. Klesl k zemi, zavřel oči a začal se propadat do bezvědomí. Celou dobu se přitom snažil pochopit, jaká katastrofa se to stala a jaké důsledky bude mít pro něj a pro jeho přátele.

Poslední slova, která uslyšel, pronesl drowský hlas z jeho minulosti a nijak ho neuklidnila.

„Spi sladce, můj ztracený bratře.“

ČÁST TŘETÍ

ODKAZ

V životě jsem se vydal po mnoha nebezpečných stezkách. Zanechal jsem šlépěje na křivolakých cestách ve své domovině, v tunelech Temných říší, na povrchu na severu i během cest s přáteli.

Vrtím užasle hlavou. Najdou se v každém koutku světa lidé tak sobečtí, že nedovolí ostatním přetnout stezky svých životů? Lidé tak plní nenávisti, že se musejí vydat na lov, aby se pomstili za domnělé křivdy, i když šlo ve skutečnosti jen o prostou obranu proti jejich vlastnímu, plíživému zlu?

Zanechal jsem Artemise Entreriho v Kalimportu živého, protože má touha po pomstě byla ukojena. Naše životy se protnuly a zase se od sebe oddělily a oba jsme na tom byli díky tomu lépe. Entreri neměl žádný logický důvod mě pronásledovat, neměl střetem se mnou co získat, jen si snad uchlácholit zraněnou hrdost. Je to takový hlupák. Vycvičil své tělo k dokonalosti a stal se nejlepším bojovníkem, jakého znám. Ale touha pronásledovat odkrývá jeho slabiny. Když odhalujeme tajemství těla, musíme nalézt i harmonii duše. Ale přestože je Artemis Entreri fyzicky zdatný, nikdy neuslyší svého ducha zpívat. Navěky bude žárlivě naslouchat melodiím druhých, pohlcen touhou zničit vše, co by ohrožovalo jeho nadřazenost.

Tolik se podobá mému lidu i mnoha dalším, s nimiž jsem se na cestách setkal: barbarským vůdcům, jejichž mocenské postavení závisí na jejich schopnosti porážet nepřátele, kteří ve skutečnosti žádnými nepřáteli nejsou; trpasličím králům, kteří chamtivě hromadí nepředstavitelné poklady, přestože hladoví a zlomek jejich bohatství by zlepšil životy všech okolo a umožnil jim zmenšit vojenskou obranu a odhodit vše pohlcující paranoiu; nadutým elfům, kteří zavírají oči před utrpením všech, kdo

nepatří k jejich národu, v přesvědčení, že si „nižší národy“ utrpení nějak přivodily samy.

Utekl jsem od těchto lidí, prošel kolem nich a slyšel o nich mnoho historek od poutníků, kteří navštívili všechny známé země. A teď už vím, že s nimi musím bojovat, ale ne čepelí nebo s armádou v zádech, nýbrž tak, že zůstanu věrný tomu, co v srdci považuji za spravedlivý způsob harmonie.

Díky božímu milosrdenství na to nejsem sám. Od chvíle, kdy Bruenor usedl na trůn, sousední národy čerpají naději z jeho slibů, že trpasličí poklady Mitrilové síně přinesou prospěch celému kraji. Catti je stejně oddaná zásadám jako já a Wulfgar ukázal svému válečnickému lidu lepší život díky přátelství a harmonii.

Jsou mojí zbrojí, mojí nadějí, kterou čelím tomu, co přijde. A když můj život nevyhnutelně protnou ztracení lovci, jako je Entreri, vždy si vzpomenu na Zaknafeina, který se mnou byl spřízněn nejen krví, nýbrž také duší. Vzpomenu si na Montolia a utěším se tím, že existují i další lidé, kteří znají pravdu, a pokud budu zabit, nezemřou mé ideály se mnou. Díky přátelům a čestným lidem, s nimiž jsem se setkal, vím, že nejsem osamělý hrdina s nepochopitelnými cíli. Vím, že až zemřu, to, co je důležité, přežije.

To je můj odkaz. Díky božímu milosrdenství nejsem sám.

Drizzt Do’Urden

11

RODINNÝ PODNIK

Komnatou divoce létalo oblečení, cetky se tříštily o stěny, vzduchem se točily zbraně, padaly k zemi a některé se odrážely od Bruenorových zad. Trpaslík, který byl po pás zabořený do truhlice, však nic z toho necítil a ani nezabručel, když vstal a plochá strana ostří vrhací sekyry ho zasáhla do přilby a srazila mu ji z hlavy.

„Je to tu!“ zavrčel trpaslík tvrdohlavě, hodil za sebe z poloviny dokončené plátové brnění a málem jím ostatní v komnatě zasáhl do hlavy. „U Moradina, musí to tu bejt!“

„Co, u Devíti…“ začal Tibldorf Pwent, ale přerušil ho Bruenorův nadšený výkřik.

„Věděl sem to!“ prohlásil rudovousý trpaslík, vstal a odvrátil se od z poloviny vyprázdněné truhlice. V ruce držel na zlatém řetízku malý medailon ve tvaru srdce.

Catti ihned poznala kouzelný předmět, který lady Alustriel ze Stříbroluní darovala Bruenorovi, aby mohl najít přátele, kteří se vydali na jih. Uvnitř medailonu se nacházel maličký portrét Drizzta. Přívěsek byl na drowa naladěn a majiteli poskytl informaci o tom, kde zhruba se Drizzt Do’Urden nachází.

„Zavede nás k elfovi,“ prohlásil Bruenor a zvedl medailon do výšky. „Tak mi to dejte, králi,“ řekl Pwent, „a já se po tom vašem divným… přítelíčkovi podívám.“

„Poradím si sám,“ zavrčel Bruenor v odpověď. Nasadil si přilbu s jedním rohem zpátky na hlavu, popadl sekyru s mnoha zářezy a zlatý štít.

„Ste král Mitrilový síně!“ protestoval Pwent. „Nemůžete zbůhdarma riskovat život v neznámejch tunelech.“

Catti odpověděla dřív než Bruenor.

„Sklapněte, bojechtivče,“ obořila se na něj mladá žena. „Můj táta by radějc přenechal síně goblinům, než aby vopustil Drizzta v nebezpečí.“

Valoun popadl Pwenta za rameno (a ošklivě se pořezal o jednu z mnoha ostrých hran brnění), aby její slova potvrdil a přiměl divokého bojechtivce zmlknout.

Bruenor by stejně odmítl vyslechnout jakékoli námitky. Rudovousý trpaslík s planoucíma tmavýma očima se protlačil kolem Pwenta s Wulfgarem a vyřítil se z místnosti.

~ ~ ~

Drizzt Do’Urden pomalu zaostřil na neuvěřitelný obraz před sebou. Když se konečně zcela probral, uvědomil si, že se nad ním skutečně sklání a upřeně ho pozoruje jeho sestra Vierna.

„Fialové oči,“ pronesla kněžka drowsky.

Skutečnost, že naprosto stejnou scénu zažil v dětství aspoň stokrát, ho téměř zmohla.

Vierna! Stála před ním jediná příbuzná, tedy kromě Zaknafeina, k níž něco cítil.

Přidělili ji Drizztovi jako chůvu. Měla z něj vychovat prince rodu Do’Urden a naučit ho temným způsobům drowské společnosti. Ale když teď Drizzt na dávné časy vzpomínal, a vzpomínek měl jen málo, uvědomil si, že Vierna byla jiná než ostatní. Pod zpustlým hávem kněžky Pavoučí královny se ukrývala něha.

„Jak je to dlouho, můj ztracený bratře?“ zeptala se Vierna jazykem temných elfů. „Skoro tři desetiletí? Urazil jsi dlouhou cestu, ale přesto jsi se vrátil zpět na místo, odkud jsi vzešel a kam patříš.“

Drizzt na ni tvrdě pohlédl, ale neměl žádnou odpověď – ne s rukama spoutanýma za zády a s tuctem drowských vojáků okolo. Byl

tady také Entreri a hovořil s podivným elfem, který měl na sobě přemrštěně opeřený širák a krátkou, otevřenou vestu odhalující svalnatý štíhlý pas. Zabijákovi visela u opasku kouzelná maska a Drizzt se obával potíží, které by mohl Entreri napáchat, kdyby se vrátil do Mitrilové síně.

„Co se ti bude honit hlavou, až se vrátíš do Menzoberranzanu?“ zeptala se Vierna, a přestože to byla jen další řečnická otázka, přitáhla Drizztovu pozornost.

„Budu přemýšlet jako vězeň,“ odvětil Drizzt. „A až mě předvedete před Matr… zrádnou Zlovůli…“

„Matronu Zlovůli!“ zasyčela Vierna.

„Před Zlovůli,“ zopakoval Drizzt vzdorovitě a Vierna ho udeřila tvrdě do tváře. Několik temných elfů se k nim otočilo, ale jen se zasmálo a vrátilo se zpět k hovoru.

Také Vierna vybuchla v dlouhý a divoký smích. Zaklonila hlavu a dlouhé bílé lokny jí sklouzly z tváře.

Drizzt na ni mlčky hleděl, protože nevěděl, co si o její výbušné reakci myslet.

„Matrona Zlovůle je mrtvá, hlupáku!“ řekla Vierna náhle a zprudka přiblížila tvář na vzdálenost jediného palce k Drizztově.

Drizzt netušil, jak zareagovat. Právě se dozvěděl, že jeho matka je mrtvá. Nevěděl, jak by na něj tato informace měla zapůsobit. Pocítil vzdálené bodnutí smutku, ale ihned ho potlačil, protože věděl, že nepramení ze ztráty Zlovůle Do’Urden, nýbrž z vědomí, že matku nikdy skutečně nepoznal. Drizzt se opřel, aby si zprávu promyslel, a ovládl ho klid, pochopení, které s sebou nepřineslo ani střípek žalu. Zlovůle ho sice porodila, ale nikdy mu nebyla matkou, a podle názoru Drizzta Do’Urdena bylo jen dobře, že zemřela.

„Ty nic nevíš, že ne?“ vysmívala se Vierna. „Byl jsi tak dlouho pryč, ztracený!“

Drizzt na ni zvědavě pohlédl, protože tušil, že se mu chystá odhalit ještě něco dalšího, důležitějšího.

„Kvůli tobě zničili celý rod Do’Urden, a ty to ani nevíš!“ Vierna se hystericky rozchechtala.

„Zničili?“ zeptal se Drizzt. Byl sice překvapený, ale nedělal si nijak zvláštní starosti. Odpadlý drow ke svému rodu necítil popravdě

o nic víc než k ostatním menzoberranzanským rodům. Vlastně necítil vůbec nic.

„Matrona Zlovůle dostala za úkol tě najít," vysvětlila Vierna. „Když to nedokázala, když jsi jí proklouzl mezi prsty, ztratila Llothinu přízeň."

„Jaká škoda," pronesl Drizzt uštěpačně. Vierna ho opět udeřila, tvrději, ale on zachoval klid a ani nemrkl.

Vierna se od něj odvrátila, sevřela štíhlé, ale překvapivě silné ruce v pěst a ze všech sil se snažila zklidnit dech.

„Náš rod byl zničen," řekla a do hlasu jí znenadání pronikla bolest. „Vyhlazen z vůle Pavoučí královny. Všichni jsou mrtví, a kvůli tobě," vykřikla, zprudka se otočila k Drizztovi a ukázala na něj obviňujícím prstem. „Tvé sestry, Briza a Maya, i tvá matka. Celý rod vymřel kvůli tobě, Drizzte Do'Urdene!"

Navzdory neuvěřitelným zprávám zůstala Drizztova tvář prázdná, což přesně odráželo jeho pocity. „A co bratr?" zeptal se. Zajímala ho spíše síla nájezdníků než Dininova zasloužená smrt.

„Ale, Drizzte," řekla Vierna s předstíraným zmatkem, „přece jsi se s ním setkal. Málem jsi mu usekl nohu."

Drizzt byl skutečně zmatený – dokud Vierna nedokončila myšlenku.

„Jednu z osmi nohou."

Drizzt opět udržel bezvýraznou tvář, přestože ho zpráva o tom, že se z Dinina stal drider, doopravdy překvapila.

„A zase za to můžeš ty!" zavrčela Vierna a dlouze se na něj zadívala. Úsměv se jí pomalu vytratil z tváře, protože Drizzt nijak nezareagoval.

„Zaknafein pro tebe zemřel!" vykřikla Vierna náhle, a přestože Drizzt věděl, že ho chtěla jen vyprovokovat, už nedokázal mlčet.

„Ne!" vykřikl vztekle a vyskočil na nohy, ihned ho však strhli zpět na zem.

Vierna se zle usmála, protože věděla, že našla Drizztovu slabinu.

„Kdyby nebylo hříchů Drizzta Do'Urdena, Zaknafein by stále žil," popichovala ho. „Rod Do'Urden by byl ověnčen slávou a Matrona Zlovůle by zasedla ve vládnoucí radě."

„Hříchy?“ vyštěkl Drizzt, sebral odvahu a bojoval s bolestivými vzpomínkami na ztraceného otce. „Sláva?“ zeptal se. „Myslím, že si pleteš pojmy.“

Vierna se rozmáchla, aby bratra uhodila, ale když sebou klidný Drizzt ani netrhl, sklonila ruku.

„Ve jménu mizerné bohyně si libujete ve zlu drowského světa,“ pokračoval nezkrotný Drizzt. „Zaknafein zemřel… ne, byl zavražděn kvůli falešným ideálům. Nepřinutíš mě přijmout vinu. To ty jsi držela v ruce obětní dýku?“

Zdálo se, že kněžka vybuchne. Drizzt na světlo citlivým zrakem viděl, jak jí prudce žhnou oči i tváře.

„Byl to taky tvůj otec,“ řekl Drizzt a Vierna sebou trhla, i když se dál snažila živit svůj vztek. Zaknafein zplodil se Zlovůlí jen dvě děti.

„Ale tebe to nikdy nezajímalo,“ namítl Drizzt ihned. „Zaknafein byl koneckonců jen muž a ti se v drowském světě nepočítají.

Ale byl to tvůj otec,“ musel Drizzt dodat. „A dal ti víc, než kdy přijmeš.“

„Ticho!“ zavrčela Vierna skrz zatnuté zuby. Několikrát Drizzta rychle uhodila. Cítil, jak mu po obličeji stéká teplá krev.

Drizzt na okamžik zmlkl. Přemýšlel o Vierně a o netvorovi, který se z ní stal.

Připomínala mu teď spíše Brizu, Drizztovu nejstarší a nejkrutější sestru, byla lapená zběsilostí, kterou Pavoučí královna rozsévala. Kam se poděla Vierna, která se k mladému Drizztovi potají chovala téměř něžně? Kam se poděla Vierna, která se sice řídila temnými způsoby drowské společnosti, ale stejně jako Zaknafein nikdy docela nepřijala, co Lloth nabízela? Kam se poděla Zaknafeinova dcera?

Je mrtvá a pohřbená, uvědomil si Drizzt s pohledem upřeným na sestřinu žhnoucí tvář. Pohřbená pod lžemi a prázdnými sliby pokřivené slávy, které v temném světě drowů vše překrucovaly.

„Vykoupím tě,“ řekla Vierna, když se uklidnila a horkost jí pomalu vyprchala z jemné, krásné tváře.

„O to už se snažili větší netvoři než ty,“ odvětil Drizzt, který špatně pochopil její záměr. Viernin smích prozradil, že rozpoznala jeho omyl.

„Daruji tě Lloth,“ vysvětlila kněžka. „A na oplátku získám větší moc, než v jakou doufala i ctižádostivá Matrona Zlovůle. Raduj se, ztracený bratře, protože díky tobě získá rod Do’Urden větší prestiž a sílu než dřív.“

„Moc zeslábne,“ odvětil Drizzt klidně a jeho tón rozčílil Viernu víc než moudrá slova. „Vynese rod Do’Urden na vrchol, jen aby ho z něj později svrhl další rod, který získal Llothinu přízeň.“

Viernin úsměv se rozšířil.

„Nemůžeš to popřít,“ zavrčel Drizzt. Ale tentokrát to byl on, kdo ve slovní válce prohrával a jeho námitky, jakkoli byly důkladné, selhávaly. „V Menzoberranzanu existuje jen jedna jistota, a to rozmary Pavoučí královny.“

„Dobře, můj ztracený bratře,“ předla Vierna.

„Lloth je zatracená!“

Vierna kývla. „Tvé kacířství už mi nemůže ublížit,“ vysvětlila kněžka se smrtícím klidem. „Už ke mně nepatříš. Jsi jen obyčejný odpadlík bez rodu, kterého Lloth považuje za dobrou obětinu.

Jen dál proklínej Pavoučí královnu,“ pokračovala Vierna. „Ukaž Lloth, jak dobrá oběť z tebe bude! Ironií je, že kdybys učinil pokání, kdyby ses vrátil zpět ke svému dědictví, porazil bys mě.“

Drizzt se kousl do rtu, protože si uvědomil, že bude lepší mlčet, dokud nezjistí, o co vlastně jde.

„Copak nechápeš?“ zeptala se Vierna. „Milosrdná Lloth by přijala tvůj hbitý meč zpět a moji oběť by už nepotřebovala. Stal by se ze mě vyvrhel, odpadlík bez rodu, jakým jsi teď ty.“

„Nebojíš se mi to říct?“ zeptal se Drizzt opatrně.

Vierna znala bratra lépe, než tušil. „Ty nebudeš činit pokání, hloupý, čestný Drizzte Do’Urdene,“ odpověděla. „Nezalhal bys, nepřísahal věrnost Pavoučí královně, ani aby sis zachránil život. Tvé drahé zásady, kterých se tak pevně držíš, jsou úplně bezcenné!“

Vierna ho znovu uhodila, aniž by k tomu měla zjevný důvod, a odvrátila se. Siluetu její žhavé postavy rozmazal ochranný háv kněžky. Drizztovi připadalo příhodné, že sestřin skutečný obrys ukrývá šat zkažené Pavoučí královny.

Prazvláštní elf, který hovořil s Entrerim, zamířil k Drizztovi. Jeho boty hlasitě klepaly o kámen. Věnoval Drizztovi téměř soucitný pohled, pak pokrčil rameny.

„Škoda," poznamenal a tasil ze záhybů třpytivého pláště tlumeně svítící Záblesk.

„Škoda," zopakoval, vyrazil pryč a tentokrát nevydaly jeho boty ani nejmenší zvuk.

~ ~ ~

Užaslí strážci se postavili do strnulého pozoru, když do jejich komnaty neočekávaně vstoupil král v doprovodu své dcery, Wulfgara, Valouna a podivně vyzbrojeného trpaslíka, kterého neznali.

„Vozval se vám drow?" zeptal se Bruenor stráží a vydal se rovnou k železné závoře na kamenných dveřích.

Jejich mlčení bylo dostatečnou odpovědí. „Zajdi za generálem Dagnem," přikázal Bruenor jednomu ze strážců. „Řekni mu, ať sebere vojáky a vydá se do novejch tunelů!"

Trpasličí strážce poslušně srazil podpatky a rozběhl se pryč.

Závora zazvonila o kámen a Bruenorovi čtyři společníci se postavili vedle něj. Wulfgar s Valounem nesli hořící pochodně.

„Třikrát, pak dvakrát, to je drowovo znamení," vysvětlil zbývající strážce králi.

„Takže třikrát a dvakrát," odpověděl Bruenor a zmizel ve tmě, čímž přiměl ostatní, a především Tibldorfa, který byl stále přesvědčený, že není vhodné, aby se král Mitrilové síně do tunelů vůbec vydal, přidat do kroku.

Valoun, a dokonce i zatvrzelý Pwent se ohlédli zpátky a ušklíbli se, když se kamenné dveře zabouchly. Zbývající trojice, kterou hnal vpřed strach o nezvěstného přítele, zadunění ani neslyšela.

12

ODHALENÁ PRAVDA

„Krev,“ zamumlala Catti pochmurně, když se s pochodní v ruce sehnula nad řadou kapek v chodbě poblíž vchodu do malé komnaty.

„Mohla tu zůstat vod bitvy s goblinama,“ nadhodil Bruenor s nadějí v hlase, ale Catti zavrtěla hlavou.

„Je vlhká,“ odvětila. „Kdyby tu byla od boje s goblinama, už by dávno uschla.“

„Tak je vod mrchodravců, kerý sme viděli,“ uvažoval dál Bruenor, „jak trhali goblinský mrtvoly.“

Ale Catti stále nebyla přesvědčená. Předklonila se a s pochodní před sebou prošla krátkou chodbičkou do boční komnaty. Wulfgar vyrazil za ní, protlačil se kolem, a jakmile se průchod opět rozšířil, postavil se ochranitelsky před ni.

Barbarovo chování se Catti nelíbilo. Ze svého pohledu možná Wulfgar jednal rozumně. Byl připraven bojovat a zakryl někoho, kdo byl obtěžkaný pochodní a upíral oči na zem. Ale Catti pochybovala o tom, že myslel zrovna na tohle. Cítila, že se Wulfgar chová tak nedočkavě proto, že je v čele ona, že cítí potřebu ji chránit a stát mezi ní a možným nebezpečím. Catti ale byla hrdá, schopná žena a cítila se spíše uražena než polichocena.

A taky si dělala starosti. Protože pokud se Wulfgar tolik bál o její bezpečí, mohl by udělat taktickou chybu. Společníci přežili tolik nebezpečí právě proto, že si každý našel ve skupině své místo, každý

svými schopnostmi doplňoval ostatní. Catti moc dobře věděla, že narušení rovnováhy by mohlo být smrtící.

Prosmýkla se zpět do čela a srazila stranou Wulfgarovu paži, kterou zvedl, aby ji zastavil. Zamračil se na ni a ona mu pohled neochvějně opětovala.

„Co tam máte?“ zavolal Bruenor a odvrátil tak hrozící roztržku. Catti se ohlédla a uviděla otcovu tmavou postavu dřepící ve vchodu. Valoun s Pwentem, který držel druhou pochodeň, zůstali v chodbě za ním.

„Nic,“ odvětil Wulfgar pevně a obrátil se k odchodu.

Ale Catti dál dřepěla a rozhlížela se. Chtěla barbarovi dokázat, že se mýlí, ale také hledala stopy.

„Ne tak docela,“ opravila ho o okamžik později. Její povýšený tón přiměl Wulfgara vrátit se a vlákal Bruenora do jeskyně.

Postavili se za Catti, která se sehnula nad drobným předmětem na podlaze: byl to šíp, ale tak malý, že se nehodil do žádné kuše, kterou byli vyzbrojeni Bruenorovi bojovníci, ani do žádné jiné zbraně, jakou kdy společníci spatřili. Bruenor vzal šíp do silných prstů, přiblížil si ho k očím a pečlivě si ho prohlédl.

„Máme snad v tunelech skřítky?“ zeptal se. Měl na mysli malinké, ale kruté tvory žijící spíše v lesích. „Nějaké…“ začal Wulfgar.

„Drowové,“ přerušila je Catti. Wulfgar s Bruenorem se k ní otočili a Wulfgarovy jasné oči se rozzlobeně zaleskly nad tím, že mu skočila do řeči. Ale trvalo to jen krátce, protože mu rychle došlo, o jak vážnou věc se jedná.

„Elf měl kuš, do kerý by tohle sedělo?“ zarazil se Bruenor.

„Nemluvím o Drizztovi,“ opravila ho Catti ponuře, „ale o vostatních drowech.“ Wulfgar s Bruenorem stáhli tváře ve zjevných pochybách, ale Catti si byla svým tvrzením jista. V minulosti, ještě na Planině ledového větru a holých svazích Kelvinovy mohyly, jí Drizzt často vyprávěl o své domovině, o úžasných, exotických vynálezech temných elfů. Patřila mezi ně i nejoblíbenější zbraň drowů, malá kuš s obvykle otrávenými šípy.

Wulfgar s Bruenorem pohlédli jeden na druhého v naději, že ten druhý Cattino úděsné tvrzení nějak vyvrátí. Bruenor jen pokrčil

rameny, zasunul šíp za opasek a vydal se ven na chodbu. Wulfgar na mladou ženu pohlédl a tvář mu ustaraně zrudla.

Nikdo z nich nepromluvil, a ani nemusel. Znali hrůzyplné historky o nájezdech temných elfů. A pokud měla Catti pravdu, pokud do Mitrilové síně skutečně pronikli drowové, důsledky budou strašlivé.

Ale Catti našla ve Wulfgarově výrazu ještě něco jiného, majetnickou touhu chránit ji, která je jistojistě dostane do potíží. Protlačila se kolem obrovitého muže, hluboko se sehnula a vyšla ven z komnaty. Wulfgar zůstal ve tmě se svým zmatkem sám.

~ ~ ~

Průvod postupoval vpřed pomalým, ale rovnoměrným tempem a tunely byly čím dál méně opracované. Drowové ponechali Drizztovi zbroj, ale sebrali mu zbraně a ruce mu spoutali za zády magickým provazem, který nepovolil, ať kroutil zápěstími, jak chtěl.

Dinin s osmi nohama cvakajícíma o kámen průvod vedl a Vierna s Jarlaxlem kráčeli těsně za ním. Několik drowů z dvacetičlenné tlupy zapadlo do formace, a to včetně dvou, kteří dohlíželi na Drizzta. V jednu chvíli narazili na větší tlupu rodu Baenre, která jim hlídala záda. Jarlaxl vydal tiché rozkazy a vojáci se odplížili a splynuli se stíny.

Teprve v tu chvíli si Drizzt začínal uvědomovat význam nájezdu na Mitrilovou síň. Odhadoval, že se ho zúčastnilo čtyřicet, ne-li dokonce šedesát menzoberranzanských drowů, což byla skutečně velká tlupa.

A všechno kvůli němu.

Ale co Entreri? přemýšlel Drizzt. Jak se do celé věci zapletl? Zdálo se, že mezi temné elfy dobře zapadl. Měl podobnou postavu i povahu a pohyboval se jejich řadami lehce, nenápadně.

Až příliš, pomyslel si Drizzt.

Entreri strávil nějaký čas s holohlavým žoldákem a s Viernou, ale pak se začal propadat řadami a nevyhnutelně mířil k nejzavilejšímu nepříteli.

„Zdravím,“ řekl prostě, když se konečně dostal k Drizztovi. Stačil jediný pohled a dva nejbližší drowští strážci uctivě ustoupili.

Drizzt se na zabijáka na okamžik bedlivě zadíval, aby zjistil, co chce, pak se odvrátil.

„Co?“ obořil se na něj Entreri, popadl tvrdošíjného drowa za rameno a otočil ho zpátky. Drizzt se zprudka zastavil a upoutal tak pohledy ostatních temných elfů, a především Vierny. Ihned však opět vykročil, protože se mu nelíbilo, jakou pozornost k sobě přitahuje, a ostatní elfové po chvíli zapadli do pohodlného kroku kolem něj.

„Nerozumím tomu,“ poznamenal Drizzt ledabyle. „Měl jsi masku i Regise a věděl jsi, kde mě najdeš. Proč jsi se tedy spolčil s Viernou a její tlupou?“

„Předpokládáš, že jsem měl na vybranou,“ odvětil Entreri. „Tvá sestra našla mě, já ji nevyhledal.“

„Pak jsi vězněm,“ hádal Drizzt.

„To sotva,“ odvětil Entreri bez zaváhání a zasmál se. „Napoprvé jsi měl pravdu, jsem jejich spojencem.“

„Pro můj národ je to jedno a totéž.“

Entreri se znovu zachechtal, protože návnadu zjevně prohlédl. Drizzt sebou nad upřímností zabijákova smíchu trhl, protože si uvědomil, jak těsná pouta jeho nepřátele spojují. Doufal totiž, i když jen na okamžik, že se mu podaří je narušit a využít.

„Vlastně jednám převážně s Jarlaxlem,“ vysvětlil zabiják, „ne s tvojí výbušnou sestrou. Jarlaxl je pragmatický žoldák, prospěchář. Tomu rozumím. Jsme si hodně podobní!“

„Až tě nebude potřebovat…“ začal Drizzt výhružně.

„To se nestane!“ přerušil ho Entreri. „Jarlaxl je pragmatik,“ zopakoval nahlas a řečený žoldák souhlasně kývl. Zjevně obecné řeči povrchu dobře rozuměl. „Co by Jarlaxl mojí smrtí získal? Jsem cenným spojením s povrchem, není-liž pravda? Stojím v čele zlodějského cechu v exotickém Kalimportu a v budoucnu bych mu mohl být užitečný. S muži, jako je Jarlaxl, s cechmistry podél Mečového pobřeží, jednám celý život.“

„Drowové prosluli tím, že zabíjejí jen pro zábavu,“ protestoval Drizzt, protože se odmítal jen tak vzdát.

„Pravda,“ souhlasil Entreri. „Ale ne tehdy, když získají víc tím, že nechají oběť žít. Pragmatické. Neotřeseš mým spojenectvím, ubohý Drizzte. Naneštěstí pro tebe jsme si s Jarlaxlem navzájem prospěšní.“

Drizzt se na dlouhou dobu odmlčel, aby si mohl nové informace promyslet a najít způsob, jak pouto rozplést, jak najít volný konec, který, alespoň podle něj, vždy existoval, když začali spolupracovat zrádci.

„Navzájem? To těžko,“ řekl tiše a všiml si zvědavého pohledu, který po něm Entreri střelil.

„To mi vysvětli,“ požádal ho Entreri po dlouhé odmlce.

„Vím, proč jsi mě vyhledal,“ odvětil Drizzt. „Nechceš mě prostě vidět mrtvého, chceš mě zabít sám. A nejen to, chceš to udělat v rovném souboji. Tady v tunelech a v doprovodu Vierny, která je bezcitná a touží mě prostě obětovat, je to víc než nepravděpodobné.“

„Odvážný až do konce,“ poznamenal Entreri a jeho povýšený tón připravil Drizzta znovu o všechny naděje. „Ano, porazím tě v souboji – je totiž součástí dohody, víš? Kousek odsud se s tvými lidmi rozejdu, ale napřed vyřešíme naše soupeření.“

„Vierna ti nedovolí mě zabít,“ opáčil Drizzt.

„Ale dovolí mi tě porazit,“ odpověděl Entreri. „Taky po tom touží, chce tě vidět pokořeného. Až spolu skoncujeme, daruje tě Lloth… s mým požehnáním.

No tak, příteli,“ zapředl Entreri, když Drizzt neodpověděl, nýbrž neobvykle trucovitě našpulil rty.

„Nejsem tvůj přítel,“ zavrčel Drizzt.

„Tak můj druhu,“ škádlil ho Entreri a jeho radost dosáhla vrcholu, když na něj Drizzt vztekle pohlédl.

„Nikdy.“

„Oba jsme bojovníci,“ vysvětlil Entreri. „Bojujeme dobře a chceme zvítězit, i když každý z nás k tomu má možná trochu jiný důvod. Už jednou jsem ti řekl, že mi neunikneš, neutečeš tomu, co jsi.“

Na to Drizzt nedokázal odpovědět, ne obklíčen nepřáteli a s rukama svázanýma za zády. Entreri to skutečně kdysi řekl, ale Drizzt

se s jeho tvrzením smířil, smířil se se svými rozhodnutími, s cestou, kterou si zvolil.

Ale očividné potěšení na tváři zlotřilého zabijáka čestného drowa stejně rozrušilo. I když už by v beznadějné situaci neudělal nic jiného, odmítl poskytnout Entrerimu zadostiučinění.

Dorazili do oblasti s mnoha bočními průchody, s točitými, hrubými tunely a červími dírami, které jako by se vinuly a klikatily všemi směry najednou. Entreri řekl, že se brzy rozejdou, a Drizzt věděl, že mu utíká čas.

Vrhl se na zem, skrčil nohy, provlékl přes ně paže a překulil se zpět do stoje. Ve chvíli, kdy se obrátil, bystrý Entreri už měl v rukách meč i dýku, ale Drizzt na něj stejně zaútočil. Beze zbraně neměl drow prakticky žádnou šanci, ale uhádl, že ho Entreri nezabije, že impulzivně nezničí šanci na rovný souboj, po němž tak zoufale toužil, možnost, o kterou tolik usiloval.

Entreri zaváhal, přesně jak hraničář předpokládal, a Drizzt pronikl jeho polovičatou obranou, vyskočil do vzduchu a nakopl ho do hrudi a obličeje tak silně, až Entreri odlétl stranou.

Drizzt dopadl zpátky na nohy a vrhl se k ústí nejbližšího tunelu, který střežil jediný drowský strážce. Opět nebojácně zaútočil, protože doufal, že Vierna přísahala strašlivá muka každému, kdo by ji o obětinu připravil. Jeho naděje se potvrdila, když se ohlédl a uviděl, že Vierna zadržela Jarlaxla, který v prstech svíral vrhací dýku.

Drowský bojovník u vstupu do tunelu byl mrštný jako kočka. Zaútočil na Drizzta jílcem zbraně, ale Drizzt byl rychlejší. Švihl rukama vzhůru, lanem, které mu poutalo zápěstí, zachytil drowův meč a neškodně ho vyhodil do vzduchu. Drizzt vrazil do protivníka tělem a nakopl ho kolenem přímo do žaludku. Bojovník se předklonil a Drizzt, který nemohl ztrácet čas, jím smýknul na zem a přímo pod nohy dalšího vojáka a Entreriho, kteří se rychle blížili.

Drizzt se vrhl za zatáčku, proběhl krátkou chodbou a skočil do dalšího průchodu. Sotva se držel před ostatními. Jeho nepřátelé byli tak rychlí, že když zabočil do dalšího tunelu, uslyšel, jak o stěnu po straně škrábl šíp.

A co bylo horší, drowský hraničář si všiml temných postav, které se míhaly bočními tunely. V chodbě s ním bylo sedm drowů, ale Drizzt věděl, že Viernu doprovází alespoň dvakrát tolik bojovníků, nemluvě o malé armádě, kterou nechali nedávno za sebou. Vojáci byli všude okolo, strážili a hlídkovali a předávali hlášení o stanovené trase znakovou řečí.

Zabočil za další zatáčku a za další a pak znovu do protisměru. Vyškrábal se na malou zeď a proklel svoji smůlu, protože zjistil, že chodba na jejím vrcholu klesá zpět dolů.

Za další zatáčkou zahlédl jasný, žhavý záblesk a věděl, že se jedná o kousek kovu, z jedné strany magicky zahřátý, kterým si temní elfové předávají znamení. Pro stvoření s očima citlivýma na teplo fungoval kov jako zrcátko nastavené slunečnímu světlu. Drizzt se vrhl do další boční chodbičky. Uvědomil si, že se síť kolem něj stahuje, že neunikne.

Pak se před ním vzepjal drider.

Drizztův odpor byl tak strašlivý, že ucouvl i navzdory nebezpečí, které na něj vzadu čekalo. Vidět bratra v takovém stavu! Dininův nafouklý trup se pohyboval v souladu s osmi hrabajícíma nohama, jeho tvář byla maskou smrti.

Drizzt utišil vířící emoce i potřebu vykřiknout a snažil se najít cestu kolem překážky. Dinin obrátil dvojici sekyr tupými konci napřed, divoce jimi mával a vykopával nohama, aby Drizzt nemohl uniknout.

Drizzt neměl na vybranou. Obrátil se s tím, že uprchne zpět směrem, ze kterého přišel. Vierna, Jarlaxl a Entreri na něj čekali za zatáčkou.

Hovořili spolu tiše obecnou řečí. Entreri říkal něco o tom, že se s Drizztem vypořádá hned teď a tady, ale očividně změnil názor.

Místo něj postoupila vpřed Vierna. Hrozivě se před ní kroutilo pět hadích hlav jejího biče.

„Poraz mě a dostaneš zpět svobodu," škádlila ho drowsky a hodila na podlahu u Drizztových nohou Záblesk. Sehnul se pro něj, ale Vierna zaútočila. Drizzt útok očekával, proto uskočil. Záblesk zůstal těsně z jeho dosahu.

Zezadu se k němu prišoural drider, uhodil ho sekyrou do ramene a postrčil ho k Vierně. Hraničář neměl na vybranou. Skočil po hlavě k čepeli a dotkl se jí prsty.

Do zápěstí se mu zakously zuby. Další kousnutí ucítil na předloktí, následující tři pak na tváři a na druhé ruce, která ve zkrouceném sevření ochable držela ubohou obranu. Kousnutí bolela, ale Drizzta přemohl spíše zákeřný jed. Držel v ruce Záblesk, nebo si to alespoň myslel, protože už necítil kov zbraně.

Viernin bič znovu práskl. Pět hlav se dychtivě zakouslo do Drizztova masa a šířilo mu zhmožděným tělem jednu ochromující vlnu za druhou. Nemilosrdná kněžka nemilosrdné bohyně udeřila bezmocného vězně tucetkrát a tvář se jí stáhla svrchovanou, škodolibou radostí.

Drizzt se tvrdohlavě držel vědomí a zíral na ni s naprostým odporem, ale to Viernu ještě pobízelo. Ubila by ho k smrti, kdyby k ní nepřispěchal Jarlaxl, ale především Entreri a neuklidnili ji.

Pro Drizzta, jehož tělo zachvátila agónie a jenž přišel o všechnu naději, to však nebylo žádné milosrdenství.

~ ~ ~

„Aaaaaa!“ zasténal Bruenor. „Moji lidi!“

Reakce Tibldorfa Pwenta na strašlivý nález sedmi zmasakrovaných trpaslíků byla ještě dramatičtější. Bojechtivec zavrávoral ke stěně tunelu a začal bušit hlavou do skály. Bezpochyby by se odporoučel do bezvědomí, kdyby mu Valoun tiše nepřipomněl, že bušení se nese na míle daleko.

„Zabili je čistě a rychle,“ poznamenala Catti. Snažila si zachovat chladnou hlavu a dát nejnovější stopě smysl.

„Entreri,“ zavrčel Bruenor.

„Možná hádáme správně a on se fakt vydává za Regise, ale tidle trpaslíci zmizeli eště předtím, než se vydal do tunelů,“ namítla Catti. „Vypadá to, že si zabiják přived posily.“ Neustále musela myslet na malý šíp a jen doufala, že se mýlí.

„Až se mi ti vrahouni dostanou do rukou, zabiju je,“ slíbil Bruenor. Padl na kolena a sklonil se nad mrtvým trpaslíkem, který byl jeho dobrým přítelem.

Catti se na to nedokázala dívat. Odvrátila se od otce k Wulfgarovi, který stál mlčky stranou a držel pochodeň.

Překvapilo ji, když si uvědomila, že se na ni mračí.

Na okamžik se na něj zahleděla. „No? Mluv. Na co myslíš,“ obořila se na něj, protože ji neochvějný, zamračený pohled začínal zneklidňovat.

„Neměla jsi sem dolů chodit,“ odvětil barbar klidně.

„Takže Drizzt nejni můj přítel?“ zeptala se a znovu ji překvapilo, jak vztekle se Wulfgarova tvář při zmínce o temném elfovi stáhla.

„Ach, nepochybuji o tom, že jím je,“ odvětil Wulfgar a z hlasu mu kapal jed. „Ale staneš se mojí manželkou. Neměla bys být na tak nebezpečném místě.“

Catti vytřeštila nevěřícně a vztekle oči, až se v nich odrazilo světlo pochodně, takže to vypadalo, jako by v jejich hlubinách hořely ohně. „O tom ty nerozhoduješ!“ zařvala tak hlasitě, až si Valoun a Bruenor vyměnili ustarané pohledy a trpasličí král vstal od mrtvého přítele a přiblížil se k dceři.

„Budeš mojí nevěstou!“ připomněl jí Wulfgar stejně nebezpečně hlasitě.

Catti sebou netrhla, nezamrkala a její rozhodný výraz přiměl Wulfgara o krok ustoupit. Odhodlaná mladá žena se navzdory vzteku téměř usmála, protože poznala, že barbar konečně začíná chápat.

„Neměla bys tady být,“ řekl Wulfgar a dodal si novým prohlášením odvahu.

„Tak táhni do Kamenice,“ odsekla Catti a bodla Wulfgara prstem do mohutné hrudi. „Protože pokaď myslíš, že bych neměla pomoct Drizzta hledat, pak nejseš hraničářův přítel!“

„Rozhodně s ním nejsem tak zadobře jako ty!“ zavrčel Wulfgar. Oči mu vztekle svítily, tvář měl staženou a jednu ruku sevřenou u boku v pěst.

„O čem to mluvíš?“ zeptala se Catti. Wulfgarova nerozumná slova a nevyzpytatelné chování ji mátly.

Bruenor už slyšel dost. Postavil se mezi ně, něžně zatlačil Catti zpátky, potom se čelem obrátil k barbarovi, kterého měl rád jako syna.

„Vo co jde, chlapče?“ zeptal se trpaslík a snažil se zůstat klidný, i když toužil Wulfgara udeřit do jeho meloucí huby.

Wulfgar na Bruenora ani nepohlédl, jen nad něj zvedl ruku a obviňujícím prstem ukázal na Catti. „Kolikrát jsi drowa políbila?“ zařval.

Catti se málem podlomila kolena. „Cože?“ zavřískla. „Zbláznil ses? Já nikdy…“

„Lžeš!“ zařval Wulfgar.

„Do pekel s tebou!“ vykřikl Bruenor a ohnal se velkou sekyrou. Mávnul s ní a přinutil Wulfgara uskočit. Barbar narazil do stěny a musel se vrhnout stranou, protože trpaslík po něm znovu sekl. Wulfgar se snažil odrazit útok pochodní, ale Bruenor mu ji lehce vyrazil z ruky. Wulfgar se pokusil popadnout Aegisův tesák, který zasunul pod brašnu na zádech, když našli mrtvé trpaslíky, ale Bruenor na něj neodbytně útočil, nikdy ho nezasáhl, ale nutil ho ustupovat a uskakovat a plazit se po tvrdém kameni.

„Já ho pro vás zabiju, králi!“ vykřikl Pwent, který špatně pochopil Bruenorův záměr.

„Zpátky!“ zařval Bruenor na bojechtivce a všichni, včetně Pwenta, užasli nad silou Bruenorova hlasu.

„Snášel sem tvý bláznivíny celý desetidny,“ řekl Bruenor Wulfgarovi, „ale už toho mám dost. Buď nám hned teď a tady řekneš, co tě tak naježilo, nebo sklapneš a budeš držet hubu, dokud nenajdem Drizzta a nedostanem se ven z těchdle smradlavejch tunelů!“

„Snažil jsem se zachovat klid,“ odsekl Wulfgar, ale znělo to spíše jako prosba, protože stále klečel na kolenou, na která ho srazily Bruenorovy nebezpečné rány. „Ale urážku své cti ignorovat nemůžu!“ Zdálo se, jako by si hrdý barbar uvědomil, v jak pokořující pozici se ocitl, protože vyskočil na nohy. „Drizzt se setkal s Catti ještě předtím, než přišel do Mitrilové síně.“

„Kdo ti to řek?“ obořila se na něj Catti.

„Regis!“ zařval Wulfgar. „A pověděl mi, že jste spolu jenom nemluvili!“

„To je lež!“ vykřikla Catti.

Wulfgar se chystal odpovědět podobně, ale pak uviděl, jak se Bruenor zubí, a uslyšel jeho posměšný smích. Trpaslík spustil sekyru k podlaze, založil si ruce v bok a potřásl nevěřícně hlavou.

„Ty hloupej…“ zabručel trpaslík. „Proč nepoužiješ ňákou část těla, kerá nejni samej sval, a nepopřemejšlíš vo tom, cos právě řek? Sme tu proto, že si myslíme, že Regis nejni Regis!“

Wulfgar se zmateně zašklebil, protože si uvědomil, že nezvážil půlčíkova slova ve světle nových odhalení.

„Doufám, že se cejtíš tak hloupě, jak vypadáš, protože bys měl,“ poznamenal Bruenor suše.

Náhlé pochopení zasáhlo Wulfgara silou Bruenorovy sekyry. Kolikrát s ním za poslední dny mluvil Regis o samotě? A o čem spolu hovořili? Hluboce se zamyslel. Wulfgar si vzpomněl na to, co se stalo v jeho pokoji, a poprvé si uvědomil, že kdyby Drizzt souboj nevyhrál, zabil by ho. „Půlčík… Artemis Entreri se mě pokusil zneužít pro svoje zvrhlé plány,“ usoudil Wulfgar. Vzpomněl si na vířící, jiskřící odrazy, na fazety drahokamu, které ho vábily do svého nitra. „Použil na mě přívěsek – nejsem si jistý, ale myslím, že si vzpomínám… Myslím, že použil…“

„To je jistý,“ řekl Bruenor. „Znám tě dost dlouho, chlapče, ale eště nikdy sem tě neviděl chovat se pitomě. A sebe taky ne. Poslat půlčíka s Drizztem do neznámý voblasti!“

„Entreri chtěl, abych zabil Drizzta,“ pokračoval Wulfgar a snažil se všechno pochopit.

„Spíše aby Drizzt zabil tebe,“ opravil ho Bruenor. Catti si odfrkla, protože nedokázala potlačit radost a vděčnost za to, že Bruenor nadutého barbara usadil.

Wulfgar se na ni zamračil přes Bruenorovo rameno. „Setkala jsi se s drowem,“ prohlásil.

„To je moje věc,“ odvětila mladá žena, která se odmítala podřídit Wulfgarově přetrvávající žárlivosti.

Napětí začalo opět sílit – Catti viděla, že ačkoli pravda o Regisovi Wulfgara poněkud zklidnila, ochranitelský muž si stále

nepřeje, aby tu byla, pořád se mu nelíbí, že se jeho budoucí nevěsta vystavuje nebezpečí. Tvrdohlavá a hrdá Catti se stále cítila spíše uražená než polichocená.

Ale nedostala příležitost vybuchnout, protože se k nim přišoural Valoun a všechny je poprosil, aby se ztišili. Teprve v tu chvíli si Bruenor i ostatní všimli, že Pwent zmizel.

„Hluk," vysvětlil klerik tiše, „o kus dál v chodbách. Modleme se k Moradinovi, aby to, co tam v tunelech je, neslyšelo rámus vaší hlouposti!"

Catti pohlédla na padlé trpaslíky a všimla si, že Wulfgar udělal totéž. Věděla, že barbar si stejně jako ona vzpomněl, že Drizzt je ve vážném nebezpečí. V tu chvíli si uvědomila, jak ubohá byla jejich hádka, a zastyděla se.

Bruenor její zoufalství vycítil. Přistoupil k ní a objal ji paží kolem ramen. „Museli sme si to vyříkat," chlácholil ji. „Museli sme si to vyjasnit, než se pustíme do boje."

Catti kývla a doufala, že pokud má k boji dojít, stane se tak brzy. A z celého srdce doufala také v to, že další bitvu nevybojují, aby pomstili smrt Drizzta Do'Urdena.

13

PORUŠENÉ SLIBY

Hořela jediná pochodeň. Drizzt si uvědomil, že je to součást dohody. Entreri si na nedávno nabyté infravidění pravděpodobně ještě nezvykl natolik, aby s Drizztem bojoval potmě. Drizzt nechal oči přejít do normálního vidění a rozhlédl se po komnatě. Byla středně velká a stěny a strop se zformovaly přirozenou cestou, takže byly zakřivené, měly ostré hrany a visely z nich malé stalaktity. V jeskyni se nacházely také dvoje dřevěné dveře. Drizzt vytušil, že byly zasazené teprve nedávno, asi jako součást Vierniny dohody s Entrerim. Každé dveře hlídala dvojice drowských vojáků a třetí stál přímo před nimi.

V komnatě postávalo dvanáct temných elfů, a to včetně Vierny a Jarlaxla, ale po driderovi nebylo nikde ani stopy. Entreri hovořil s Viernou. Drizzt viděl, jak zabijákovi podala Drizztův opasek se scimitary.

V jeskyni zahlédl také podivný výstupek, vzdálený jeden krok od zadní stěny hlavní části místnosti. Jeho okraj mu sahal do pasu a vrchol byl zakrytý přikrývkou. Opíral se o něj voják s taseným mečem a dýkou.

Komín? napadlo Drizzta.

Entreri tvrdil, že se na tomto místě s temnými elfy rozejde. Ale Drizzt pochyboval, že by se po dokončení úkolu vydal zpět stejnými chodbami, že by se k Mitrilové síni vůbec přiblížil. A protože se v

komnatě nacházely už jen jediné další dveře, možná se pod přikrývkou skutečně ukrýval komín, který vedl do otevřených, křivolakých chodeb hlouběji v Temných říších.

Vierna řekla něco, co Drizzt nezachytil, a Entreri se k němu i se zbraněmi vydal. Zezadu se k Drizztovi přiblížil drowský voják a rozvázal mu pouta. Drizzt pomalu přesunul ruce vpřed. Ramena ho z dlouhodobě velmi nepohodlné pozice a také z Viernina krutého bití bolela.

Entreri hodil opasek se scimitary Drizztovi k nohám a opatrně ustoupil. Drizzt se na zbraně zvědavě zadíval, protože si nebyl jist, co má dělat.

„Zvedni je," přikázal Entreri.

„Proč?"

Zdálo se, jako by otázka udeřila zabijáka přímo do tváře. Na okamžik se strašlivě zamračil, ale pak se mu na obličeji usadil typicky bezcitný výraz. „Abychom zjistili pravdu," odpověděl.

„Já pravdu znám," odvětil Drizzt klidně. „To ty si přeješ ji překroutit, abys sám před sebou ukryl pošetilost svého ubohého bytí."

„Zvedni je," zavrčel zabiják, „jinak tě na místě zabiju."

Drizzt věděl, že je to prázdná hrozba. Entreri ho nezabije, ne dokud nad ním nezvítězí v rovném souboji. A i kdyby ho Entreri napadl s úmyslem zabíjet, Drizzt vytušil, že by ho Vierna zastavila. Drizzt pro ni byl příliš důležitý. Pavoučí královna přijímala oběti jen z rukou kněžek.

Drizzt se nakonec přece jen sehnul a zvedl zbraně. Když si opasek zapnul, ihned se cítil jistější. Věděl, že čelí obrovské přesile, ať už ozbrojen, nebo ne, ale byl natolik zkušený, aby si uvědomil, že příležitosti jsou letmé a často se objeví, když je nejméně očekáváte.

Entreri tasil štíhlý meč a drahokamy posázenou dýku, podřepl a roztáhl tenké rty v dychtivém úsměvu.

Drizzt zůstal uvolněně stát a scimitary nechal v pochvách.

Zabiják sekl mečem, škrábl Drizzta do nosu a přiměl ho ucuknout hlavou do strany. Nedbale zvedl ruku a stiskl krvácející ranku ukazováčkem a palcem.

„Zbabělče,“ posmíval se Entreri, předstíral přímý útok a dál Drizzta obcházel.

Drizzt se otáčel, aby měl zabijáka stále na očích, ale vůbec se neobtěžoval na směšnou urážku odpovědět.

„No tak, Drizzte Do’Urdene,“ ozval se Jarlaxl a přitáhl tak pohledy obou, Drizzta i Entreriho. „Víš, že zemřeš, ale copak tě nepotěší, když toho muže zabiješ? Nájemného vraha, který tobě a tvým přátelům tolik ublížil?“

„Co můžeš ztratit?“ zeptal se Entreri. „Nesmím tě zabít, mohu tě jen porazit – tak zní moje dohoda s tvojí sestrou. Ale ty můžeš zabít mě. Vierna by jistě nezasáhla a ztráta obyčejného lidského života by ji možná i pobavila.“

Drizzt nereagoval. Tvrdili, že nemá co ztratit. Ale zjevně nechápali, že Drizzt Do’Urden nebojuje, když nemá co ztratit, jen když může něco získat, když situace boj vyžaduje.

„Žádám tě, abys tasil zbraně,“ dodal Jarlaxl. „Máš značnou pověst a já bych tě rád viděl při činu. Rád bych viděl, jestli jsi skutečně lepší než Zaknafein.“

Drizzt se snažil zůstat klidný, snažil se držet zásad, ale při zmínce o mrtvém otci, který prý byl nejlepším bojovým mistrem, jaký kdy tasil meč v Menzoberranzanu, nedokázal potlačit grimasu. Sobě navzdory tasil scimitary. Záblesková hrozivá modrá záře odrážela sílící vztek, který Drizzt Do’Urden nedokázal potlačit.

Entreri se na něj bleskurychle vrhl a Drizzt zareagoval instinkty válečníka. Scimitary řinčely o meč a dýku a odrážely každý útok. Aniž by si to uvědomil, přešel Drizzt do útoku a zcela se spolehl na instinkty. Začal se otáčet v kruzích, čepele kolem něj vířily jako závity vývrtky a při každé otočce tloukly do nepřítele v různých výškách a z různých úhlů.

Entreriho neobvyklý protiútok zmátl. Minul protivníka stejně často, jako ho zasáhl, ale díky rychlým nohám se držel z dosahu. „Vždycky nějaké překvapení,“ přiznal zabiják pochmurně a žárlivě sebou trhl, když uslyšel souhlasné vzdychání a poznámky temných elfů v komnatě.

Drizzt se zastavil zabijákovi tváří v tvář, čepele měl skloněné, ale připravené k útoku.

„Hezké, ale zbytečné,“ vykřikl Entreri a vrhl se vpřed. Mečem sekl nízko, dýkou vysoko. Drizzt se obrátil do strany, jednou čepelí srazil stranou meč, druhou zablokoval dýku, která neškodně sklouzla po ostří.

Entreriho dýka dokončila kruh. Drizzt si všiml, že si ji zabiják přehodil mezi prsty, zatímco neustále bodal mečem, aby Drizzta zaměstnal.

Zabijákova dýka se pak, přesně jak tušil, přiblížila ze strany a klesla níž. Entreri hodil.

Ozvalo se zařinčení, jako když kladivo udeří na kov. Záblesk přetnul dýce cestu a odrazil ji, až odlétla na opačnou stranu místnosti.

„Dobrá práce!“ poblahopřál Drizztovi Jarlaxl. Entreri ustoupil a také kývl v upřímném souhlasu. Zabijákovi nyní zůstal už jen meč, proto útočil opatrněji a zasadil pouze odměřený úder.

K jeho nesmírnému překvapení však Drizzt ránu neodrazil a nepropásl jen jeden zásah, nýbrž dva. Bodající zbraň pronikla obranou scimitarů. Entreri rychle ucukl, aniž by zasáhl zranitelný cíl. Znovu zaútočil, předstíral přímý útok, ale pak strhl zbraň zpátky a udeřil ze strany.

Dostal Drizzta. Mohl mu tímto prostým klamným útokem rozseknout rameno nebo rovnou utít hlavu! Ale zastavil ho Drizztův vědoucí úsměv. Obrátil čepel naplocho a uhodil Drizzta do ramene, aniž by napáchal jakoukoli škodu.

Drizzt mu dovolil proniknout obranou a posmíval se zabijákovu vytouženému souboji předstíranou neschopností!

Entreri toužil zakřičet na protest, chtěl dát ostatním temným elfům najevo, jakou hru Drizzt hraje. Zabiják se ale rozhodl, že bitva je příliš soukromá. Chtěl si s Drizztem vyrovnat účty, ale ne prostřednictvím Viernina nebo Jarlaxlova zásahu.

„Měl jsem tě,“ posmíval se hrubou trpasličtinou. Doufal totiž, že drowové kolem, tedy až na Drizzta, nebudou jazyku rozumět.

„Tak jsi to měl skoncovat,“ odvětil Drizzt klidně obecnou řečí, i když trpasličtinu velmi dobře ovládal. Neposkytne Entrerimu to zadostiučinění, aby ze souboje udělal soukromou věc. Jen ať všichni rozumí a poznají, že ho svými činy otevřeně zesměšňuje.

„Měl jsi bojovat lépe,“ odsekl Entreri také obecnou řečí. „Alespoň kvůli příteli půlčíkovi, když už ne kvůli sobě. Když mě zabiješ, Regis bude volný. Ale pokud odsud odejdu…“ Nechal hrozbu viset ve vzduchu, ale Drizzt ji zlehčil smíchem.

„Regis je mrtvý,“ namítl drowský hraničář. „Anebo zemře bez ohledu na výsledek souboje.“

„Ne…“ začal Entreri.

„Ano,“ přerušil ho Drizzt. „Znám tě moc dobře a nepadnu za oběť tvým nekonečným lžím. Nechal jsi se zaslepit vztekem. Nevzal jsi v úvahu všechny možnosti.“

Entreri znovu zaútočil, lehce a aniž by použil zásahy, které by šarádu odhalily okolo stojícím temným elfům.

„Je mrtvý.“ Byla to otázka i prohlášení.

„Co myslíš?“ vyštěkl Entreri a jeho zavrčení bylo zjevnou odpovědí. Drizzt si uvědomil změnu taktiky. Entreri se ho snažil rozzlobit, přimět ho bojovat ve vzteku.

Drizzt však zůstával netečný. Entreri jeho líné útoky lehce odrážel, a kdyby chtěl, mohl přejít do protiútoku se zničujícími následky.

Vierna a Jarlaxl si mezi sebou začali šeptat a Drizzt, v obavě z toho, že je šaráda začne nudit, zaútočil větší silou, ale stále opatrně a neúčinně. Entreriho malé, ale rozhodné kývnutí naznačilo, že začíná chápat. Hra, drobné, tiché podtóny a jejich vzájemná komunikace, to všechno začínalo fungovat jen soukromě mezi nimi, a Drizzt ani Entreri nechtěli, aby Vierna zasáhla.

„Užiješ si své vítězství,“ slíbil Entreri. Hodil mu udičku.

„Nic jím nezískám,“ odpověděl Drizzt, přesně jak zabiják očekával. Entreri toužil zvítězit a jeho touha ještě sílila, protože drowa výsledek souboje zjevně nezajímal. Drizzt však věděl, že Entreri není hloupý. Bojovými schopnostmi se jeden druhému téměř vyrovnali, ale jejich motivace je rozhodně rozdělovala. Entreri by vložil do souboje celé srdce, jen aby Drizztovi něco dokázal, ale Drizzt upřímně cítil, že nemá co dokazovat, rozhodně ne zabijákovi.

Drizzt polovičatými útoky neblufoval, Entreri mu je nemohl vyčítat. Drizzt prohraje a prohra mu přinese velké zadostiučinění, protože oba budou vědět, že Entreri nezvítězil poctivě.

Když nyní odhalil svůj plán, zabiják se se zvratem událostí rychle vyrovnal.

„Poslední šance," posmíval se Entreri. „Tady se rozejdeme. Já odejdu zadními dveřmi a drowové se vrátí *dolů* do svého světa."

Drizztovy fialové oči zalétly k výstupku po straně, čímž Entrerimu prozradil, že mu důraz na slově „dolů" neušel, že pochopil odkaz na přikrývkou zakrytý komín.

Entreri se náhle odkulil do strany, protože se mu konečně podařilo dostat dostatečně blízko ke ztracené dýce, aby ji mohl sebrat. Byl to odvážný manévr a mnohé odhalil, protože když Drizzt nevkládal do souboje srdce, Entreri druhou zbraň nepotřeboval.

„Můžu přejmenovat tvoji kočku?" zeptal se Entreri a natočil se do strany, aby odhalil velký, napěchovaný měšec u opasku, z jehož otvoru vyčuhovala černá soška.

Zabiják zaútočil čtyřmi rychlými ranami, z nichž každá mohla proniknout k cíli, kdyby přitvrdil, ale on Drizzta sotva škrábl.

„No tak," řekl Entreri nahlas. „Umíš přece bojovat mnohem lépe! Mnohokrát jsem se stal svědkem tvých bojů, dokonce přímo v těchto tunelech, takže neuvěřím, že můžeš být tak snadno poražen!"

Drizzta napřed překvapilo, že Entreri jejich soukromou hru přede všemi odhalil, ale pak mu došlo, že Vierna i ostatní už museli poznat, že nebojuje celým srdcem. Ale přesto to byla podivná poznámka – dokud Drizzt nepochopil skrytý význam zabijákových slov, jeho návnadu. Entreri se zmínil o bojích v těchto tunelech, ale nikdy tu nestáli proti sobě. Šlo tehdy o velmi neobvyklou příležitost, při které bojovali Drizzt Do'Urden a Artemis Entreri bok po boku z prosté touhy přežít tváří v tvář společnému nepříteli.

Má v plánu udělat totéž i teď? Toužil snad Entreri po rovném souboji tolik, že by mu pomohl porazit Viernu a její tlupu? Pokud to byla pravda a zvítězili by, Drizzt by mohl soubojem s Entrerim přece jen něco získat, měl by doopravdy zač bojovat. Pokud by vyhráli, nebo alespoň utekli, jedinou překážkou na cestě za svobodou by pro Drizzta byl právě Artemis Entreri.

„Tempe!" Výkřik vytrhl oba protivníky ze zamyšlení a přiměl je zareagovat na příhodné rozptýlení.

Pohnuli se v dokonalé harmonii. Drizzt sekl scimitarem napříč a zabiják se přestal bránit, ustoupil a natočil se bokem, takže odhalil váček u opasku. Záblesk váček čistě rozsekl a soška očarovaného pantera spadla na podlahu.

Dveře, kterými do komnaty vstoupili, se rozlétly pod úderem Aegisova tesáku. Kladivo srazilo k zemi i drowa, který před dveřmi stál.

Instinkty Drizzta nabádaly, aby se rozběhl ke dveřím a připojil se k přátelům, ale cestu mu zatarasil dav pobíhajících temných elfů. Druhé dveře také neposkytovaly žádnou naději, protože se vzápětí otevřely a do komnaty vrazil drider Dinin v čele další tlupy temných elfů.

V jeskyni se zablesklo magické světlo. Ze všech koutů se ozvalo sténání. Roztříštěnými dveřmi prolétl stříbrný šíp a zasáhl nešťastného temného elfa, který se zvedal zpod trosek dveří. Zabodl se mu do hrudi a připíchl ho zády ke stěně jeskyně.

„Guenhwyvar!“

Drizzt nemohl čekat a zjistit, jestli panter volání vyslyšel, nemohl čekat vůbec na nic. Rozběhl se k přístěnku a jediný drow, který před ním stál na stráži, překvapeně zvedl zbraně v obraně.

Vierna vykřikla. Drizzt cítil, jak se mu do divoce vlajícího pláště zabodla dýka, a věděl, že zůstala trčet sotva palec od jeho stehna. Rozběhl se přímo vpřed a na poslední chvíli sklonil rameno, jako by se chtěl vrhnout po hlavě do díry.

Drowský strážce se rovněž sehnul, ale Drizzt se před protivníkem na poslední chvíli napřímil a překřížil scimitary ve výšce jeho hrdla.

Strážce nestačil zvednout zbraně, aby bleskurychlý útok odrazil, nedokázal zvrátit setrvačný pohyb a uskočit do strany a do bezpečí.

Ostří Drizztových zbraní ťala do krku.

Drizzt sebou trhl, přitáhl si zakrvácené zbraně blíž k hrudi a vrhl se po hlavě do látky v naději, že se pod ní skutečně ukrývá otvor a že se jedná o komín, a ne o propast.

14

PŘEMOŽENI

Tibldorf Pwent běžel boční chodbou, která směřovala souběžně a dvacet stop doprava od tunelu, kde zanechal přátele. Moudře se totiž rozhodl obejít nepřítele z boku. Slyšel, jak se dveře roztříštily pod úderem válečného kladiva, slyšel svištění Cattiných šípů, výkřiky, a dokonce i vrčení, a proklínal svoji smůlu, že se nemůže připojit k zábavě.

Bojechtivec zabočil s pochodní v ruce ostře vlevo a doufal, že se tak dostane zpátky k ostatním, ještě než boj skončí. Zprudka se ale zastavil a zadíval se na podivnou postavu, která na něj hleděla stejně překvapeně. „Hej, ty," zavolal bojechtivec. „Seš Bruenorův drow?" Pwent sledoval, jak elf zvedl štíhlou paži, a uslyšel cvaknutí malé kuše. Šíp zasáhl Pwentovu hřmotnou zbroj, pronikl jedním z mnoha otvorů a škrábl trpaslíka do ramene.

„Asi ne!" vykřikl Pwent hlasitě, odhodil pochodeň stranou a divoce zaútočil. Sklonil hlavu, zamířil na protivníka bodcem na helmici a temný elf, který užasl nad prudkostí nepřítelova útoku, nemotorně hmátl po meči a tasil.

Pwent sotva viděl, ale obranu očekával, proto kýval hlavou ze strany na stranu, jak se blížil k cíli, a odrážel sekání meče. Aniž by zpomalil, napřímil se, vrazil do protivníka a začal do šokovaného elfa bez zábran bušit.

Narazili na stěnu, ale drow udržel rovnováhu a zvedl Pwenta do vzduchu, protože nevěděl, jak se podivnému bojovému stylu postavit.

Temný elf vyprostil ruku s mečem a Pwent sebou zatím začal házet a zarývat ostré hrany zbroje drowovi do hrudi. Elf se zběsile zmítal a jeho zoufalá obrana jen přispívala k bojechtivcovu křečovitému útoku. Pwent si uvolnil ruku, udeřil a zabodl hřeby na rukavici do hladké ebenové kůže. Trpaslík kopal koleny a oháněl se lokty, kousl drowa do nosu a vrazil mu pěst do boku.

„Aaaaaaaaaaa!“ Pwent vyrazil hluboko z břicha vrčivé zařvání, které mu vibrovalo rty, zatímco se divoce otáčel. Cítil teplo nepřítelovy krve, ale to ho jen víc rozběsnilo a vybičovalo nejdivočejšího z bojechtivců k ještě větší zuřivosti.

„Aaaaaaaaaaa!“

Drow klesl na zem. Pwent na něm přistál a dál se divoce zmítal. Nepřítel se během několika okamžiků přestal hýbat, ale Pwent se nevzdával.

„Ty lstivej elfe!“ řval a znovu a znovu mlátil temného elfa čelem do tváře.

Bojechtivec s naostřenou zbrojí a bodci na kloubech nešťastného drowa doslova rozpáral.

Konečně Pwent protivníka pustil. Vyskočil na nohy, zvedl ochablé tělo do sedu a opřel ho o stěnu. Bojechtivec ucítil bolest v zádech a uvědomil si, že ho drow musel alespoň jednou bodnout mečem. Ale větší starosti mu dělal ochromující pocit, který se mu šířil paží z rány po otráveném šípu. Opět ho ovládl vztek. Pwent sklonil hlavu se špičatou přilbou a zaškrábal nohou o kámen. Zapřel se, vyrazil vpřed a zapíchl bodec na helmici mrtvému nepříteli do hrudi.

Když tentokrát uskočil, mrtvý drow se svalil na zem a z rozedraného trupu mu vytékala teplá krev.

„Doufám, žes nebyl Bruenorův drow,“ poznamenal bojechtivec, který si náhle uvědomil, že celá záležitost mohla být jen velkým nedorozuměním. „No, teďka už se s tím stejně nedá nic dělat!“

~ ~ ~

Valoun, který magií pátral po pastech, sebou instinktivně trhl, když kolem prosvištěl další stříbřitě zářící šíp a zmizel v jasně osvětlené komnatě před nimi. Trpasličí klerik se rychle vrátil k práci, aby mohl nechat Bruenora a ostatní zaútočit.

Do nohy ho zasáhl šíp z kuše, ale klerik si nedělal s jeho štípnutím ani s jedem nijak velké starosti, použil totiž na sebe kouzlo, které mělo účinek drogy zpomalit. I kdyby na něj drowové vystřelili tucet šípů, trvalo by hodiny, než by Valoun usnul.

Když dokončil prohlídku chodby a neodhalil žádné pasti, zavolal na ostatní, kteří už k němu celí netrpěliví stejně vyrazili. Když se ale klerik ohlédl, všiml si v tlumeném světle, které vycházelo z komnaty plné nepřátel, na podlaze něčeho podivného: kovových špon.

„Železo?“ zašeptal. Ruka mu instinktivně vklouzla do vaku napěchovaného oblázkovými bombami. Podřepl do obranné pozice a zvedl ruku, aby ostatní varoval.

Soustředil se na lomoz bitvy, která se zničehonic rozpoutala, a uslyšel ženský hlas odříkávající drowský zaklínadlo.

Trpaslík vytřeštil oči hrůzou. Otočil se a zakřičel na přátele, ať zmizí, utečou. On se také pokusil uniknout a nohy mu kmitaly tak rychle, až mu boty klouzaly po hladké skále.

Hlas odříkávající kouzlo dosáhl vrcholu.

Ze železných špon se náhle stala železná stěna, ničím nepodepřená a nakloněná, a spadla na ubohého Valouna.

Zvedl se obrovský poryv větru a ozval se velký výbuch, jak tuny železa narazily na kamennou podlahu. Kolem se rozprskla krev a postříkala šokované tváře tří společníků. Pod zhroucenou železnou stěnou se dutě rozlehla stovka malých, jiskřivých výbuchů.

„Valoune,“ vydechla Catti bezmocně.

Magické světlo ve vzdálené komnatě pohaslo. Těsně za dveřmi do místnosti se objevila koule temnoty a zatarasila konec chodby. Druhá koule se zjevila hned za ní a pak další a další, až zakryly celý okraj zřícené železné stěny.

„Do útoku!“ zakřičel Tibldorf Pwent, který se vrátil zpět do chodby a prohnal se kolem váhajících přátel.

Těsně před bojechtivcem se objevila další černá koule a přiměla ho zprudka zastavit. Ozvalo cvakání nespočetných kuší a ze tmy vylétl déšť šipek.

„Zpátky!“ zakřičel Bruenor. Catti vypustila šíp. Pwent, kterého tucetkrát zasáhli, začal klesat na zem. Wulfgar ho popadl za bodec na přilbě a vyrazil za rudovousým trpaslíkem.

„Drizzte,“ zasténala Catti tiše. Klesla na koleno, vypouštěla jeden šíp za druhým a jen doufala, že přítel nevyběhne z komnaty a nevstoupí jí do cesty.

Do luku klepl otrávený šíp a neškodně odskočil stranou.

Nemohla zůstat.

Naposledy vystřelila, obrátila se a rozběhla se za otcem a ostatními, pryč od přítele, kterého přišla zachránit.

~ ~ ~

Drizzt padal asi tucet stop, pak narazil na svažující se stěnu komínu a řítil se dolů točitým, prudce se svažujícím tunelem. Pevně držel scimitary. Ze všeho nejvíce se obával toho, že mu jeden vypadne a rozřízne ho cestou dolů v půli.

Podařilo se mu otočit se, saltem dostat nohy pod sebe, ale při dalším svislém spádu se opět převrátil a při dopadu málem ztratil vědomí.

Zrovna si myslel, že nad svým pohybem získává kontrolu, že se znovu otočí, ale v tu chvíli vyústil komín šikmo do chodby. Drizzt se z něj vyřítil, ale ponechal si dost rozumu na to, aby odhodil scimitary daleko od svého letícího těla.

Přistál tvrdě, odkutálel se stranou a zády narazil do trčícího balvanu.

Drizzt Do’Urden zůstal nehybně ležet.

Nepřemýšlel o bolesti v nohou, která rychle přecházela v otupělost. Neprohlédl si škrábance a modřiny, které při pádu utržil. Nemyslel ani na Entreriho. Zachvátila ho agónie, která přehlušila i strach věrného drowa o přátele.

Zradil svůj slib.

Když mladý Drizzt opouštěl Menzoberranzan, poté co zabil temného elfa Masoje Hun'etta, přísahal si, že už nikdy nezabije drowa. Slib dodržel, i když se rodina vydala po jeho stopě divočinou Temných říší, i když bojoval s nejstarší sestrou. Zaknafeinova smrt byla stále živou vzpomínkou a touha zabít zvrácenou Brizu byla silnější než cokoli jiného. Ale přestože šílel žalem a desetiletým bojem o přežití v nemilosrdné divočině, podařilo se mu slib dodržet.

Ale tentokrát ne. Nebylo pochyb o tom, že strážce na vrcholu komínu zabil. Jeho scimitary mu do hrdla vyřezaly přesné X.

Prostě jsem jen instinktivně zareagoval, připomněl si Drizzt. Pokud chtěl Viernině tlupě uniknout, nic jiného mu nezbývalo. Neodstartoval násilí, nijak o ně nežádal. Nikdo mu nemohl klást za vinu, že udělal, co bylo v jeho silách, aby Viernině nespravedlnosti unikl, že pomohl přátelům, kteří se postavili mocným protivníkům.

Nikdo nemohl Drizzta obviňovat, ale jak tam ležel a do pohmožděných nohou se mu vracel cit, Drizztovo svědomí nedokázalo uniknout prosté pravdě. Porušil slib.

~ ~ ~

Bruenor je slepě vedl křivolakým bludištěm chodeb. Wulfgar mu byl v patách a nesl chrápajícího Pwenta (a řezal se o bojechtivcovu naostřenou zbroj!). Catti mu běžela po boku, a kdykoli se pronásledovatelé nebezpečně přiblížili, vypustila jeden nebo dva šípy.

Chodby brzy utichly, jen prchající přátelé dělali hluk. Vyděšeným společníkům se zdálo, že kolem panuje až příliš velké ticho. Věděli, jak tiše se Drizzt dokáže pohybovat, že kradmé plížení je silnou stránkou temných elfů.

Ale kam měli utéct? Tuto oblast sotva znali, a aby se zorientovali a zjistili, jak se dostat zpět do známých tunelů, museli by se zastavit.

Nakonec Bruenor narazil na malý boční průchod, který se větvil do tří chodeb, a ty se o kus dál znovu rozvětvovaly. Rudovousý trpaslík nezvolil žádný určitý směr, prostě vběhl dovnitř, zahnul vlevo a vpravo a brzy dorazili do malé, gobliny opracované komnaty s velkým kamenným kvádrem ležícím těsně za nízkými dveřmi.

Jakmile byli všichni uvnitř, Wulfgar zatarasil kvádrem dveře a opřel se o něj.

„Drowové!“ zašeptala Catti nevěřícně. „Jak se dostali do Mitrilový síně?“

„Proč, nějak,“ opravil ji Bruenor tiše. „Proč je elfův lid v mejch tunelech?

Co tu chcou?“ pokračoval Bruenor. Pohlédl na dceru, na milovanou Catti, a na Wulfgara, na hrdého chlapce, kterého pomohl vychovat v hodného mladého muže. Na trpaslíkově vousaté tváři se usadil velmi vážný výraz. „Do čeho sme to spadli tentokrát?“

Catti neměla odpověď. Společníci bojovali s mnoha netvory a překonali neuvěřitelné překážky, ale tohle byli temní elfové, nechvalně proslulí drowové, smrtící a zlí. A očividně měli v rukou Drizzta, pokud ještě vůbec dýchal. Drowovi přátelé se vrhli vpřed rychle a statečně a dokonale tak temné elfy překvapili. Ale přesto je přemohla přesila, zahnala je na ústup, aniž by ztraceného přítele třeba jen zahlédli.

Catti se otočila k Wulfgarovi, aby u něj vyhledala oporu, ale zjistila, že na ni hledí stejně bezmocně jako Bruenor.

Mladá žena se odvrátila, protože neměla čas ani chuť ochranitelského barbara kárat. Věděla, že si Wulfgar stále dělá víc starostí o ni než o sebe – a za to ho nemohla plísnit – ale bojovnice Catti také věděla, že pokud bude Wulfgar sledovat ji, nebude si všímat nebezpečí před sebou.

V takové situaci bude barbarovi přítěží, ne proto, že by nedokázala bojovat nebo přežít, ale kvůli Wulfgarově vlastní slabosti, neschopnosti pohlížet na Catti jako na rovnocenného spojence.

A s temnými elfy okolo spojence nutně potřebovali!

~ ~ ~

Drowský voják využil vrozené schopnosti levitace a snesl se dolů komínem. Jeho pohled ihned přitáhla postava schoulená pod těžkým pláštěm na konci chodby.

Vytáhl těžkou palici, rozběhl se vpřed a vykřikl radostí. Pokud Drizzta znovu zajme, bude jistě bohatě odměněn. Palice dopadla, ale zařinčela neobvykle hlasitě, protože zasáhla kámen pod Drizztovým pláštěm.

Drizzt se snesl zpoza otvoru komínu a tiše jako smrt dopadl na zem za protivníkem.

Zlý drow vytřeštil oči, neboť past prohlédl. Vzpomněl si, že naproti komínu ležel balvan.

Instinkt Drizztovi poručil uhodit nepřítele jílcem scimitaru, jeho srdce ho žádalo, aby dodržel slib a žádného dalšího drowa už nezabíjel. Stačila jedna dobrá rána a nepřítel klesne bezmocně na zem. Drizzt ho bude moct svázat a obrat o zbraně.

Kdyby byl Drizzt v tunelech sám, kdyby mu šlo jen o to, aby unikl Vierně a Entrerimu, poslechl by volání milosrdného srdce. Ale nemohl ignorovat své přátele. Určitě nyní nahoře bojují s nepřáteli, které tam zanechal. Nemohl riskovat, že by tento voják, až by se vzpamatoval, ublížil Bruenorovi, Wulfgarovi nebo Catti.

Záblesk pronikl nešťastnému drowovi páteří do srdce a vpředu ven z hrudi. Modrá čepel získala narudlý odstín.

Když Drizzt Do'Urden vytrhl scimitar z rány, měl na rukou další krev.

Znovu si vzpomněl na přátele v nebezpečí. Zaskřípal odhodlaně zuby a řekl si, i když o tom nebyl tak docela přesvědčený, že krev se dá smýt.

ČÁST ČTVRTÁ

KOČKA A MYŠ

Jaká muka jsem pociťoval, když jsem poprvé porušil slavnostní slib, zásadu, že nikdy nepřipravím o život nikoho ze svého lidu. Bolest, selhání, ztráta, to vše jsem cítil, když jsem si uvědomil, jak krutou práci mé scimitary odvedly.

Ale pocit viny rychle zmizel. Ne že bych našel omluvu pro své selhání, ale uvědomil jsem si, že skutečným selháním bylo, že jsem slib vůbec složil, ne že jsem ho porušil. Když jsem odcházel z domoviny, byl jsem nevinný a naivní, nevěděl jsem, jak to ve světě chodí, ale přesto jsem svá slova tehdy myslel vážně. Uvědomil jsem si ale, že taková přísaha je nerealistická, že pokud chci bránit ideály, kterých jsem si tolik vážil, nemohu sejít ze stezky, kterou mi vytyčily, jen proto, že mými nepřáteli se ukázali být drowové.

Prostě řečeno, dodržení mého slibu záviselo na situaci, která byla zcela mimo moji kontrolu. Kdybych po odchodu z Menzoberranzanu už nikdy nenarazil v bitvě na temného elfa, byl bych slib dodržel. Ale tím bych se nestal o nic čestnější. Šťastná shoda okolností není totéž jako nejvyšší zásady.

Ale v situaci, kdy temní elfové ohrožovali mé nejdražší přátele a chtěli rozpoutat válku proti lidu, který neudělal nic špatného, jsem přece nemohl s čistým svědomím nechat scimitary odpočívat v pochvách. Jakou hodnotu měla má přísaha ve srovnání se životy Bruenora, Wulfgara a Catti nebo jakékoli nevinné osoby? Kdybych na cestách narazil na drowský nájezd na povrchové elfy nebo na lidskou vesnici, nepochybuji o tom, že bych se zapojil do bitvy a ze všech sil se útočníkům postavil.

I v takové situaci bych jistě pocítil bodnutí selhání, ale brzy bych je pustil z mysli, stejně jako nyní.

Proto nelituji toho, že jsem slib porušil, i když mě stále bolí, že musím zabíjet. Ale nelituji ani toho, že jsem přísahu složil, protože prohlášení mého pošetilého mládí nikomu neublížilo. Ale kdybych se rozhodl nepodmíněný slib dodržet, kdybych z pocitu falešné hrdosti zadržel čepele a v důsledku mé nečinnosti by nevinná osoba došla k úhoně, zachvátila by Drizzta Do'Urdena bolest mnohem silnější, bolest, která by nikdy nepominula.

Učinil jsem ještě jedno odhalení týkající se té přísahy, jednu pravdu, která mě, jak věřím, dál povede cestou, kterou jsem si zvolil. Řekl jsem, že už nikdy nezabiji drowa. Složil jsem tento slib, aniž bych věděl víc o národech, které v širém světě na povrchu i v Temných říších žijí, netušil jsem, že vůbec existují. Řekl jsem, že už nikdy nezabiji drowa, ale co třeba svirfnebli, hlubinného gnóma? Nebo půlčíka, elfa či trpaslíka? A co člověka?

Když Wulfgarovi barbaři napadli Desetiměstí, zabíjel jsem lidi. Při obraně nevinných jsem musel bojovat s lidskými útočníky a třeba je i zabíjet. A přestože to bylo nepříjemné, nijak to neovlivnilo můj slavnostní slib, i když měli lidé mnohem lepší pověst než temní elfové.

Musím tedy říct, že má přísaha už nikdy nezabít žádného drowa jen proto, že máme stejný původ, mně nyní připadá špatná, a řekl bych dokonce rasistická. Vážit si hodnoty života jedné bytosti víc než druhé jen proto, že sdílí stejnou barvu kůže jako já, znevažuje mé zásady. Pro falešné hodnoty, které můj dávný slib ztělesňuje, není v širém světě fyzických a kulturních rozdílů místo. Právě díky nim jsou mé cesty tak vzrušující, dodávají totiž nové barvy a tvary konceptu krásy.

S otevřenýma očima nyní skládám novou přísahu, která vyplývá z mých zkušeností. Scimitary tasím jen v obraně: v obraně zásad, života nebo ostatních, kteří se bránit nedokáží. Nepůjdu do boje kvůli falešným prorokům, královským pokladům ani abych pomstil svou zraněnou hrdost.

A tváří v tvář chamtivým žoldákům, náboženským i světským, kteří by takový slib považovali za nerealistický, nepraktický, a dokonce směšný, si zakládám paže na hrudi a s přesvědčením prohlašuji: Jsem mnohem bohatší než vy!

Drizzt Do'Urden

15

JE TO HRA

Ticho! Vierna štíhlými prsty znovu a znovu složitou drowskou znakovou řečí opakovala rozkaz. Dvě malé kuše cvakly, jak tětiva zapadla na místo. Střelci podřepli vedle rozbitých dveří.

Za nimi, z opačné strany malé komnaty, se ozvalo zasyčení, jak se stříbrný šíp magicky rozplynul a uvolnil svoji oběť, která klesla na zem. Drider Dinin se odsunul od padlého drowa a jeho nohy s tvrdou kůží zacvakaly o kámen.

Ticho!

Jarlaxl se připlížil k vyraženým dveřím a nastražil uši do neproniknutelné tmy magických koulí. Uslyšel tiché zašoupání, tasil dýku a dal střelcům znamení, ať se připraví.

Ale když se ze tmy vyplížil jeho špeh, dal Jarlaxl ostatním pohov.

„Jsou pryč,“ vysvětlil špeh, když si Vierna pospíšila k veliteli žoldáků. „Bylo jich málo a teď je jich ještě méně, protože jednoho rozdrtila vaše úžasná stěna.“ Jarlaxl i strážce se Vierně hluboce a uctivě uklonili a ona se navzdory nenadálé katastrofě zvráceně zazubila.

„A co Iftuu?“ zeptal se Jarlaxl na strážce, kterého zanechali v chodbě, kde se povyk rozpoutal.

„Mrtvý,“ odvětil špeh. „Roztrhaný na kusy.“

Vierna se zprudka otočila k Entrerimu. „Co víš o našich nepřátelích?“ obořila se na něj.

Zabiják se na ni nebezpečně zadíval, protože si moc dobře vzpomínal na Drizztovo varování, aby se s jeho lidem nespolčoval. „Wulfgar, velký lidský muž, hodil kladivo, které vyrazilo dveře,“ odvětil sebejistě. Entreri se zadíval na chladnoucí mrtvoly na kamenné podlaze. „Ty dva zabila Catti, lidská žena.“

Vierna se obrátila k Jarlaxlovi a přetlumočila, co Entreri právě řekl, do drowštiny. „Zavalila zeď některého z nich?“ zeptala se kněžka zvěda.

„Jenom trpaslíka,“ odvětil drow.

Entreri rozeznal drowské slovo pro vousatý lid. „Bruenora?“ zeptal se tiše a přemýšlel, jestli náhodou nezavraždili krále Mitrilové síně. „Bruenora?“ zopakovala Vierna nechápavě.

„Hlavu klanu Válečného kladiva,“ vysvětlil Entreri. „Zeptejte se ho,“ požádal Viernu, ukázal na zvěda a dotkl se hladce oholené brady, jako by si hladil vous. „Rusé vlasy?“

Vierna přeložila, pak se otočila zpátky a zavrtěla hlavou. „Nebylo tam dost světla, takže zvěd neví.“

Entreri v duchu proklel svoji pošetilost. Stále se zraku citlivému na světlo nepřizpůsobil, nezvykl si ještě na rozmazané tvary a barvy, které určovaly množství tepla, ne skutečné odstíny.

„Jsou pryč a už nás nezajímají,“ řekla Vierna Entrerimu.

„Necháte je uniknout, když zabili tři vaše muže?“ začal Entreri protestovat, protože tušil, co bude následovat, a vůbec se mu to nelíbilo.

„Čtyři,“ opravila Vierna a pohledem zalétla k Drizztově oběti u odhaleného komínu.

„Ak’hafta se vydal za vaším bratrem,“ dodal Jarlaxl rychle.

„Takže pět,“ odvětila Vierna pochmurně. „Ale můj bratr je tam dole, a aby se mohl připojit k přátelům, musí projít přes nás.“

Začala hovořit s ostatními drowy jejich rodným jazykem, a přestože ho Entreri dobře neovládal, poznal, že Vierna organizuje pronásledování Drizzta dolů komínem.

„A co moje dohoda?“ přerušil ji.

„Měl jsi svůj souboj,“ řekla Vierna úsečně. „Teď můžeš odejít, přesně jak jsem slíbila.“

Entreri předstíral, že mu odpověď udělala radost. Byl dost chytrý na to, aby poznal, že kdyby začal protestovat, rychle by rozmnožil počet mrtvol chladnoucích na podlaze. Ale zabiják nebyl připravený přijmout prohru tak snadno. Zběsile se rozhlédl a pátral po nějakém rozptýlení, po nějakém způsobu, jak původní dohodu změnit.

Entreri měl vše dokonale naplánované, ale ve zmatku se mu nepodařilo skočit do komínu za Drizztem. Dole v tunelech by s největším nepřítelem zůstal sám a jednou provždy by si vyrovnali účty. Ale nyní se jakákoli šance, že by zastihl Drizzta o samotě a vybojoval vytoužený souboj, vzdalovala.

Prohnaný zabiják už našel cestu v mnohem nebezpečnějších situacích. Moudře si však připomněl, že tentokrát jedná s temnými elfy, mistry intrik.

~ ~ ~

„Pst!“ zasyčel Bruenor na Wulfgara a Catti, i když to byl Tibldorf Pwent, který hluboce spal a chrápal tak hlasitě, jak to dokáže jen trpaslík, kdo dělal všechen rámus. „Myslím, že sem něco zaslech!“

Wulfgar opřel bojechtivcovu špičatou přilbu o stěnu, jednou rukou ho chytil za bradu a zavřel mu ústa, druhou zacpal Pwentovi široký nos. Pwentovi se několikrát podivně nafoukly tváře, pak se odněkud ozval pištivý, mlaskavý zvuk. Wulfgar s Catti si vyměnili pohledy. Wulfgar se dokonce naklonil do strany, protože ho napadlo, že ohavný trpaslík snad chrápe ušima!

Bruenor se při ostrém zvuku přikrčil, ale příliš se soustředil, než aby se otočil a společníky pokáral. Z chodby k nim dolehl šoupavý zvuk, sotva slyšitelný, pak znovu z větší blízkosti. Bruenor věděl, že je brzy najdou. Jak by mohli uniknout, když si Wulfgar s Catti potřebovali v točitých tunelech svítit na cestu pochodní?

Ozvalo se další zašourání, tentokrát přímo před komnatou.

„No tak poďte, vy ušatý orcký patolízalové!“ zařval podrážděný a vyděšený trpasličí král a vyskočil ven malým otvorem, který

Wulfgar zanechal vedle kvádru, jímž částečně zatarasil vchod. Trpaslík zvedl velkou sekyru nad hlavu.

Uviděl černou postavu, přesně jak očekával, a pokusil se po ní seknout, ale byla příliš rychlá. Prosmýkla se kolem něj a vrazila do komnaty, aniž by vydala jakýkoli zvuk.

„Co?“ vyjekl překvapený trpaslík se sekyrou stále nad hlavou a otočil se tak zprudka, že málem spadl.

„Guenhwyvar!“ zvolala Catti za balvanem.

Bruenor se s rámusem vrátil do komnaty právě ve chvíli, kdy mocný panter otevřel doširoka čelisti a upustil na zem cennou sošku – spolu s černou rukou nešťastného temného elfa, který ji chtěl sebrat zrovna ve chvíli, kdy se Guenhwyvar rozhodla vzít nohy na ramena.

Catti se na ukousnutou ruku znechuceně zadívala a odkopla ji co nejdál od figurky.

„Zatraceně dobrá kočka,“ pochválil Bruenor. Drsný trpaslík byl skutečně rád, že našli nového a mocného spojence.

Guenhwyvařino mocné zařvání se rozlehlo tunely všemi směry. Pwent při tom zvuku otevřel oči. Když uviděl ve vzdálenosti sotva tří stop sedět šestisetlibrového pantera, tmavé oči mu skoro vypadly z důlků!

Žilami se mu rozlétl adrenalin. Vybreptal šestnáct slov najednou a začal se škrábat na nohy a kopat (nakopl se přitom nechtě do vlastní holeně tak silně, až začala krvácet). Byl už skoro u kočky, když si Guenhwyvar zjevně uvědomila, co má v plánu, a ledabyle ho plácla tlapou se zataženými drápy po hlavě.

Pwent se odrazil od stěny, až mu zařinčela přilba. Napadlo ho, že by bylo lepší si ještě na chvíli zdřímnout, ale připomněl si, že je bojechtivec a možná ho čeká zatím nejdivočejší bitva. Odněkud zpod pláště vytáhl velkou láhev, zhluboka se napil, pak potřásl divoce hlavou, aby si ji pročistil, a hlasitě zamlaskal. Poněkud se tím vzpamatoval, zapřel se nohama a připravil se na útok.

Wulfgar ho popadl za bodec na helmě a zvedl ho ze země. Pwentovy krátké nožky bezmocně kopaly.

„Co to má bejt?“ zavrčel bojechtivec na protest, ale dokonce i Tibldorf Pwent ztratil odvahu a z tváře mu vyprchala barva, když na

něj Guenhwyvar zpříma pohlédla, zavrčela, uši přitiskla k hlavě a vycenila perleťově bílé zuby.

„Panter je náš přítel,“ vysvětlil Wulfgar.

„Kd… Kdože… je ta zatracená kočka?“ vykoktal Pwent.

„Zatraceně dobrá kočka,“ opravil ho Bruenor a ukončil tak rozhovor. Trpasličí král se pak vrátil ke sledování chodby. Byl rád, že je Guenhwyvar s nimi, protože věděl, že budou potřebovat veškerou její pomoc, a možná ještě něco navíc.

~ ~ ~

Entreri si všiml zraněného drowa opřeného o stěnu. Dva další ho ošetřovali, ale obvazy se rychle barvily prolitou krví. Poznal, že je to temný elf, který se pokusil sebrat panterovu sošku krátce poté, co Drizzt kočku zavolal. Při vzpomínce na Guenhwyvar dostal nový nápad.

„Drizztovi přátelé vás budou pronásledovat dolů komínem,“ poznamenal Entreri ponuře a opět Viernu přerušil.

Kněžka se k němu otočila. Jeho poznámka jí zjevně dělala starosti – a vůdci žoldáků, který stál vedle ní, také.

„Nepodceňujte je,“ pokračoval Entreri. „Znám je. Temní elfové si jejich věrnost nedokáží vůbec představit – vyrovná se jí jen loajalita kněžky k Pavoučí královně,“ dodal uctivě, protože nechtěl, aby mu stáhla kůži z těla a udělala si z ní trofej. „Máte v plánu bratra znovu zajmout, ale i kdyby se vám to podařilo a ihned jste vyrazili do Menzoberranzanu, jeho přátelé vám budou v patách.“

„Je jich jen pár,“ namítla Vierna.

„Ale vrátí se s posilami, obzvláště pokud je mrtvý trpaslík skutečně Bruenor Válečné kladivo,“ opáčil Entreri.

Vierna pohlédla na Jarlaxla, aby zabijákova slova potvrdil. Světáčtější temný elf ale jen pokrčil rameny a zavrtěl hlavou v bezmocné nevědomosti.

„Budou lépe vybavení a vyzbrojení,“ pokračoval zabiják. Jeho plán nabýval na obrysech, slova na síle. „Možná i s kouzelníky. Jistojistě s mnoha kleriky. A se smrtícím lukem,“ pohlédl na tělo u stěny, „a s barbarovým válečným kladivem.“

„Tunelů je spousta,“ odpověděla Vierna a zdálo se, že námitky odmítne. „Nebudou nás moci sledovat.“ Odvrátila se, jako by jí to stačilo, a znovu se pustila do vymýšlení plánů.

„Mají pantera!“ zavrčel Entreri. „Pantera, který je nejlepším přítelem vašeho bratra. Guenhwyvar by vás pronásledovala až do Propasti, kdybyste tam odnesla Drizztovo tělo.“

Vierna se opět zatvářila rozrušeně a pohlédla na Jarlaxla. „Co říkáš?“ zeptala se.

Jarlaxl si promnul špičatou bradu. „Když váš bratr žil ještě ve městě, panter byl mezi zvědy proslulý,“ připustil. „A nás není moc – teď ještě o pět míň.“

Vierna se ostře obrátila k Entrerimu. „Ty se ve zvycích lidí vyznáš, jak se zdá,“ pobídla ho uštěpačně. „Co navrhuješ?“

„Vydejte se za uprchlíky,“ odvětil Entreri a ukázal na temný tunel za vyraženými dveřmi. „Chyťte je a zabijte dřív, než se budou moct vrátit do trpasličí síně pro posily. Já najdu vašeho bratra.“

Vierna se na něj podezřívavě zadívala, což se Entrerimu nijak nelíbilo.

„Ale dostanu šanci s ním znovu bojovat,“ prohlásil, aby dodal plánu na věrohodnosti.

„Až se znovu sejdeme,“ dodala Vierna chladně. „Samozřejmě.“ Zabiják se hluboce uklonil a vyrazil ke komínu. „Nepůjdeš sám,“ rozhodla Vierna. Pohlédla na Jarlaxla a ten pokynul dvěma vojákům, aby zabijáka doprovodili.

„Pracuji sám,“ namítl Entreri.

„Zemřeš sám,“ opravila ho Vierna, „když se bratrovi postavíš v tunelech,“ dodala tiše a škádlivě, ale Entreri věděl, že Viernin slib nemá s jejím bratrem nic společného.

Bylo zbytečné se dál hádat, proto jen pokrčil rameny a pokynul jednomu z temných elfů, aby je vedl.

S drowem s levitačními schopnostmi byla pro zabijáka cesta dolů nebezpečným komínem mnohem pohodlnější.

Temný elf v čele vnikl do spodní chodby první, Entreri přistál mrštně za ním a druhý drow ho opatrně následoval. První bojovník zavrtěl zmateně hlavou a kopl lehce do těla na zemi, ale Entreri, který znal Drizztovy triky lépe, odsunul temného elfa stranou a vrazil

do mrtvoly meč. Zabiják tělo mrtvého drowa opatrně otočil, aby se ujistil, že se nejedná o Drizzta ve lstivém převleku. Poté schoval meč do pochvy.

„Náš nepřítel je chytrý," vysvětlil a jeden ze společníků, který rozuměl řeči povrchu, kývl a přeložil jeho slova druhému.

„To je Ak'hafta," řekl temný elf Entrerimu. „Mrtvý, jak Vierna předpověděla." Zavedl drowského společníka k zabijákovi.

Entreriho nijak nepřekvapilo, že našel mrtvého vojáka přímo pod ústím komínu. On v celé Viernině bandě nejlépe věděl, jak smrtící a schopný jejich nepřítel je. Entreri nepochyboval o tom, že by jeho dva společníci, kteří sice byli zkušenými válečníky, ale nepřítele neznali, neměli šanci Drizzta polapit. Tušil, že kdyby se dvojice neznámých elfů objevila bez něj, Drizzt už by oba možná zabil.

Entreri se při té myšlence v duchu pousmál, pak se zazubil ještě víc, když si uvědomil, že dvojice drowů nezná ani svého spojence, natož protivníka.

Když se ho drow, který ho do této chvíle následoval, pokusil předejít, vrazil mu Entreri meč z boku do hrudníku a propíchl nešťastnému elfovi najednou obě plíce. Druhý drow však byl hbitější, než Entreri očekával, zprudka se otočil a zvedl kuš.

Zabiják však byl až příliš rychlý. Mrštil po drowovi dýkou a škrábl ho do ruky, v níž držel kuš, takže střela neškodně odlétla stranou. Temný elf se nenechal zastrašit. Zavrčel a tasil dva jemně naostřené meče.

Entreriho nikdy nepřestalo udivovat, jak obratně bojují temní elfové se dvěma stejně dlouhými zbraněmi. Vytrhl si z kalhot tenký opasek, omotal si ho dvakrát kolem levé ruky a pravou před sebou mával mečem, aby si udržel protivníka od těla.

„Jsi spojencem Drizzta Do'Urdena!" obvinil ho drow.

„Ne, ale nejsem ani váš," opravil ho Entreri. Drow tvrdě zaútočil, překřížil meče, obrátil je a znovu překřížil a přinutil Entreriho seknout a uskočit. Byl to velmi obratný a záludně rychlý útok, ale Entreri ihned poznal hlavní rozdíl mezi tímto drowem a Drizztem, zvláštní úroveň dovedností, která Drizzta – a Entreriho vlastně také – od těchto bojovníků odlišovala. Překřížený útok byl zahájen naprosto dokonale, ale během několika vteřin, které drow k vykonání manévru

potřeboval, zůstal temný elf zčásti odkrytý. Jako mnoho jiných vynikajících bojovníků, byl i tento elf dobrý vždy v jedné jediné věci – v útoku, nebo v obraně, nikdy ne v obojím najednou.

Byla to drobnost. Drow byl tak rychlý, že by si většina bojovníků očividné slabiny ani nevšimla. Ale Entreri nebyl jako většina bojovníků.

Drow opět přitvrdil. Jedním mečem sekl zabijákovi po tváři, ale ten ho na poslední chvíli odklonil. Druhý meč bodl vzápětí nízko, ale Entreri změnil setrvačnost zbraně a srazil bodnutí k zemi.

Zuřivý drow se znovu vrhl do útoku, jeho meče létaly a vyhledávaly i tu nejmenší skulinu v obraně, ale Entreriho zbraň rány vždy zastavila nebo je stranou srazil jeho opasek.

A po celou dobu zabiják úmyslně ustupoval a čekal na příležitost.

Meče se překřížily, rozlétly a znovu překřížily, jak temný elf zaútočil na Entreriho břicho a zopakoval tak první útok.

Ale obrana se změnila a zabiják se s náhlou, strašlivou rychlostí pohnul.

Entreri zahákl opasek za hrot meče v drowové pravé ruce, která se při překřížení ocitla pod levou, škubl doleva, stáhl čepele k sobě a strhl je do strany.

Temný elf začal ihned ustupovat, snadno obě čepele uvolnil z opasku, při útoku se však vzdal obranného postavení a potřeboval zlomek vteřiny na to, aby se vzchopil.

Entreriho bleskurychlý meč zlomek vteřiny nepotřeboval. Hladově se vrhl na drowův odhalený bok a zatočil se, jak hrot pronikl do měkkého masa pod hrudním košem.

Zraněný válečník ucouvl. Břicho měl strašlivě roztržené, ale Entreri ho nepronásledoval, místo toho zaujal vyvážený bojový postoj.

„Jsi mrtvý,“ prohlásil věcně, zatímco drow se ze všech sil snažil zůstat na nohou a udržet meče zvednuté.

Drow tvrzení nepopřel. Trpěl tak oslepující, žhavou agónií, že neměl naději zabijákův následný útok zastavit. Odhodil zbraně na zem a prohlásil: „Vzdávám se.“

„Dobře řečeno,“ poblahopřál mu Entreri, pak vrazil pošetilému temnému elfovi meč přímo do srdce.

Očistil si čepel o *piwafwi* oběti, sebral vzácnou dýku a zadíval se do prázdného tunelu, který se táhl vcelku rovně oběma směry dál, než kam jeho poněkud omezené infravidění dohlédlo. „Teď, drahý Drizzte,“ řekl hlasitě, „jde všechno podle plánu.“ Entreri se usmál a poblahopřál si k tomu, jak dokonale nebezpečnou situaci zmanipuloval.

„Nezapomněl jsem na kalimportské stoky, Drizzte Do’Urdene!“ zakřičel, protože ho ovládl vztek. „Ani jsem neodpustil!“

Entreri se ihned uklidnil, protože si vzpomněl, že když tehdy ve městě na jihu s Drizztem bojoval, vztek byl jeho slabinou.

„Seber odvahu, drahý příteli,“ řekl tiše, „protože naše hra může začít, přesně jak tomu mělo být.“

~ ~ ~

Drizzt se vrátil zpět ke komínu, sotva Entreri odešel. Když uviděl dvě nové mrtvoly, ihned pochopil, co se stalo, a uvědomil si, že nic z toho nebyla nehoda. Drizzt se Entrerimu v komnatě nahoře posmíval a odmítal hrát hru, po které zabiják tolik toužil. Ale Entreri zjevně s Drizztovým zdráháním počítal a předem si připravil nebo nyní narychlo vymyslel náhradní plán.

Teď dostal Drizzta, zcela samotného, do nižších tunelů. Jeden na jednoho. Pokud nyní dojde k souboji, Drizzt bude bojovat z celého srdce, protože pokud zvítězí, dostane šanci získat zpět svobodu.

Drizzt kývl a v duchu bezzásadovému nepříteli poblahopřál.

Ale Drizzt měla zcela jiné priority než Entreri. Temnému elfovi šlo jen o to, aby našel cestu zpátky, připojil se k přátelům a pomohl jim v nesnázích. Pro Drizzta představoval Entreri pouze jednu část mnohem větší hrozby.

Pokud ale Drizzt Do’Urden na Entreriho cestou narazí, jejich hru ukončí.

16

STANOVENÉ HRANICE

„Nemám z toho radost,“ poznamenala Vierna. Stála vedle Jarlaxla v tunelu poblíž vykouzlené železné stěny, která rozdrtila nebohého Valouna.

„Opravdu jste si myslela, že to bude tak jednoduché?“ zeptal se žoldák. „Pronikli jsme do tunelů opevněného trpasličího komplexu s jednotkou sotva padesáti vojáků. Padesátka proti tisícům.

Znovu svého bratra zajmete,“ dodal Jarlaxl, protože nechtěl, aby se Vierna rozčílila. „Moji muži jsou dobře vycvičení. Poslal jsem jich do hlavní chodby vedoucí z Mitrilové síně spolu s posilami Baenre skoro tři tucty. Drizztovi spojenci tudy nedorazí a jeho přátelé neuniknou.“

„Až se trpaslíci dozví, že tu jsme, vyšlou celou armádu,“ namítla Vierna ponuře.

„Pokud se to dozví,“ opravil ji Jarlaxl. „Tunely Mitrilové síně jsou dlouhé. Našim protivníkům bude nějakou dobu trvat, než vojsko sesbírají, možná i celé dny. Než se trpaslíci seskupí, budeme v půli cesty zpátky do Menzoberranzanu, a to i s Drizztem.“

Vierna se na dlouhou dobu odmlčela a zamyslela se, co dál. Z dolních chodeb vedly nahoru jen dvě cesty: komínem v komnatě a křivolakými tunely o kus dál na severu. Vstoupila zpátky do komnaty, zadívala se na komín a přemýšlela, jestli udělala dobře,

když za Drizztem poslala jen tři muže. Napadlo ji, že by měla dolů vyslat celou jednotku, dvanáct drowů a dridera.

„Ten člověk ho dostane," ujistil ji Jarlaxl, jako by jí četl myšlenky. „Artemis Entreri zná našeho protivníka lépe než my. Bojoval s Drizztem v širém světě na povrchu. A stále má u sebe náušnici, takže ho můžete vypátrat. My se musíme tady nahoře vypořádat s Drizztovými přáteli, kterých je, podle našich zvědů, pouhá hrstka."

„A co když Drizzt Entrerimu unikne?" zeptala se Vierna.

„Nahoru vedou jen dvě cesty," připomněl jí Jarlaxl znovu.

Vierna kývla. Rozhodla se. Zamířila ke komínu, ze záhybů krásného hávu vytáhla malou hůlku, zavřela oči a začala tiše odříkávat zaklínadlo. Pomalu načrtávala nad otvorem přesné linie a z konce hůlky vytryskávalo lepkavé vlákno. Uzavřela díru tenoučkou pavučinou. Vierna ustoupila a zadívala se na své dílo. Z mošny vyňala váček jemného prášku, pustila se do druhého zaklínadla a posypala pavučinu prachem. Vlákno ihned zesílilo, zčernalo a začalo se stříbřitě lesknout. Třpyt však brzy zmizel a žár kouzla vychladl na okolní teplotu, takže vlákna byla téměř neviditelná.

„Teď už existuje jen jedna cesta nahoru," oznámila Vierna Jarlaxlovi. „Vlákno nerozetne žádná zbraň."

„Takže na sever," souhlasil Jarlaxl. „Poslal jsem hlídku, aby střežila nižší tunely."

„Drizzt se nesmí s přáteli spojit," přikázala Vierna.

„Pokud je ještě někdy uvidí, budou už mrtví," prohlásil sebevědomý žoldák.

~ ~ ~

„Možná existuje další vchod," nadhodil Wulfgar. „Kdyby se nám podařilo napadnout je z obou stran…"

„Drizzt už je pryč," přerušil ho Bruenor. Trpaslík držel v ruce magický medailon a hleděl na podlahu. Cítil, že přítel je někde pod nimi.

„Až zabijem všecky nepřátele, váš přítelíček si nás už najde," prohodil Pwent.

Wulfgar, který bojechtivce stále držel za bodec na přilbě ve vzduchu, s ním zatřásl.

„Nechce se mi s drowama bojovat," odvětil Bruenor a střelil ustaraným pohledem po Wulfgarovi a Catti. „Ne takle. Budem se vod nich držet dál a bojovat, jenom když to bude nutný."

„Mohli bychom se vrátit pro Dagna," navrhl Wulfgar, „a tunely od temných elfů vyčistit."

Bruenor se zadíval do bludiště chodeb, které vedly do trpasličího komplexu, a zamyslel se. Kdyby se s přáteli vydal zpět do Mitrilové síně oklikou, ztratil by dobrou hodinu cestou a několik dalších pak sbíráním vojska. A Drizzt pravděpodobně tolik času neměl.

„Půjdem pro Drizzta," rozhodla Catti. „Tvůj medailon nám ukáže cestu a Guenhwyvar nás k němu dovede."

Bruenor věděl, že Pwent bude souhlasit se vším, co mu umožní bojovat, a Guenhwyvar měla naježenou srst a mocné svaly úzkostně napjaté. Trpaslík se podíval na Wulfgara a málem na něj plivl, protože mladík hleděl na Catti s ustaraným, povýšeným výrazem ve tváři.

Guenhwyvar znenadání ztuhla a tiše, hluboce zavrčela. Catti ihned uhasila tlumeně hořící pochodeň a orientovala se jen podle rudě zářících teček trpasličích očí.

Přátelé se shlukli k sobě a Bruenor ostatním pošeptal, ať zůstanou v komnatě, zatímco on se půjde podívat, co kočka vycítila.

„Drowové," vysvětlil, když se o chvíli později s Guenhwyvar po boku vrátil. „Je jich jenom pár a mířej rychle na sever."

„Pár mrtvejch drowů," opravil ho Pwent. Ostatní slyšeli, jak si bojechtivec dychtivě mne ruce a ramenní klouby zbroje mu hlasitě skřípou.

„Žádnej boj!" zašeptal Bruenor tak hlasitě, jak jen se odvažoval, a popadl Pwenta za paže, aby ho přinutil přestat se hýbat. „Myslím, že tadle tlupa ví, kde najít Drizzta. Hledají ho. Ale bez světla nemáme šanci udržet s nima krok."

„A když zapálíme pochodeň, budeme brzo stejně bojovat," namítla Catti.

„Tak tu zatracenou věc zapalte!" řekl Pwent s nadějí v hlase.

„Drž hubu,“ odpověděl Bruenor. „Budem postupovat pomalu a vopatrně. Ty připrav dvě pochodně a zapal je při prvním náznaku potíží,“ řekl Wulfgarovi. Pak pokynul Guenhwyvar, aby je vedla, ale požádal ji, ať jde pomalu.

Sotva vstoupili do tunelu, vrazil Pwent Catti do ruky velkou láhev. „Nate,“ řekl, „dejte to dál.“

Catti poslepu přejížděla rukama po předmětu, až poznala, co jí podává. Opatrně k ostře páchnoucí tekutině přičichla a chystala se mu láhev vrátit.

„Bude chutnat líp, až se vám do zadku zapíchne votrávenej drowskej šíp,“ vysvětlil hrubý bojechtivec a poplácal Catti po pozadí. „S tímdle v žilách nemá žádnej jed šanci!“

Mladá žena si připomněla, že Drizzt má potíže, pak si zhluboka lokla. Rozkašlala se a zavrávorala. Na okamžik viděla osm trpasličích očí a čtyři kočičí, ale dvojité vidění brzy ustoupilo. Podala láhev Bruenorovi.

Bruenor s tím neměl žádné problémy. Vydechl, a když se napil, pořádně, ale tiše si říhl. „Zahřeje palce u noh,“ vysvětlil Wulfgarovi, když mu láhev předal.

Jakmile se Wulfgar zotavil, skupinka vyrazila. Guenhwyvar je tiše vedla a Pwentovo brnění s každým nedočkavým krokem hlasitě skřípalo.

~ ~ ~

Čtyřicet vyzbrojených trpaslíků dupalo za generálem Dagnem Mitrilovou síní k poslední strážnici v dolech.

„Půjdem rovnou do goblinský síně,“ vysvětlil generál mužům, „a vodtamtaď dál.“ Vydal příkazy strážcům u dveří, ustanovil řadu klepání a zanechal pokyny pro další jednotky, které by se objevily. Výslovně rozkázal, aby do nových tunelů nevpouštěli skupiny o méně než dvanácti trpaslících.

Přísný Dagna seřadil vojáky, statečně a hrdě se postavil do jejich čela a prošel otevřenými dveřmi. Nevěřil, že by měl Bruenor skutečné potíže. Předpokládal, že se zbaví jen posledních zbytků goblinské hordy nebo podobné havěti. Ale generál byl konzervativní

vůdce, dával přednost přesile před vyrovnanými šancemi a nemínil riskovat Bruenorovo bezpečí.

Blížící se jednotku ohlašovaly těžké kroky tvrdých bot, řinčení zbrojí, a tu a tam dokonce i drsná válečná píseň. Každý třetí trpaslík nesl pochodeň. Dagna neviděl důvod k opatrnému postupu a doufal, že Bruenor nebo případně další spojenci, kteří by se doly potulovali, hlučnou tlupu najdou.

Nevěděl o temných elfech.

Rychle pochodující trpaslíci brzy dorazili k první křižovatce a na dohled hromady kostí etinů, které Bruenor kdysi dávno zabil. Dagna rozestavil „boční hlídky“ a pokračoval v cestě. Měl v plánu jít dál, rovnou do komnaty, kde se odehrála hlavní bitva s gobliny. Ale ještě než dorazil k prvnímu bočnímu průchodu, zpomalil krok a přikázal vojákům ztichnout.

Generál se zvědavě, nervózně rozhlédl a vstoupil na širokou křižovatku. Bojové instinkty, které piloval dlouhá tři staletí, mu napověděly, že něco není v pořádku. Hustě ochlupený týl ho podivně brněl.

A najednou se rozhostila tma.

Trpasličí generál si napřed myslel, že něco uhasilo pochodně, ale rychle si uvědomil, že se stalo něco strašlivějšího. Rámus okolo sílil, a když se mu podařilo zaostřit, zjistil, že jeho infravidění nefunguje.

„Tma!“ vykřikl jeden trpaslík.

„Kouzelníci!“ zařval další.

Dagna slyšel, jak se společníci postrkují. Pak mu něco prosvištělo kolem ucha a jeden z poddůstojníků, který stál těsně za ním, zabručel. Generál začal instinktivně couvat. Sotva po několika krocích vystoupil z vykouzlené temnoty a uviděl, jak jeho muži pobíhají zmateně kolem. Druhá koule temnoty rozdělila jednotku téměř přesně v půli a ti, kdo se ocitli před koulí, křičeli na ty, kteří zůstali uvězněni v ní a za ní, a snažili se nějak přeskupit.

„Klín!“ zařval Dagna přes rámus a vyžádal si nejzákladnější trpasličí bojovou formaci. „Je to jenom magická tma, nic víc!“ Trpaslík vedle generála se chytil za hruď a vytáhl z ní šipku, jakou Dagna nikdy dřív nespatřil. Vojákovi se podlomila kolena, a ještě než stačil klesnout na zem, už hlasitě chrápal.

Něco škráblo Dagna do holeně, ale on si toho nevšímal, dál vydával rozkazy a snažil se bojovníky seřadit do sjednocené bojové formace. Pět trpaslíků poslal na pravé křídlo. Oběhli temnou kouli a přiblížili se k ústí tunelu v křižovatce.

„Najděte mi toho zatraceného kouzelníka!“ rozkázal. „A zjistěte, s čím to, u Devíti pekel, vlastně bojujem!“

Dagnův pocit marnosti jen posiloval jeho podráždění. Brzy seskupil zbytek vojáků do pevné klínové formace a připravil se prorazit první kouli temnoty.

Pět trpaslíků vběhlo do boční chodby. Jakmile se přesvědčili, že se v ní neukrývají žádní nepřátelé, rychle se protáhli kolem černé koule a zamířili k úzkému otvoru mezi ní a ústím tunelu dál v hlavní chodbě.

Ze stínů vystoupily dvě temné postavy, klesly na koleno a zamířily na trpaslíky malými kušemi.

Trpaslík v čele utržil dva zásahy, ale přesto se mu podařilo vydat rozkaz k útoku. Spolu se čtyřmi společníky se úprkem vrhl na nepřátele a až příliš pozdě si všiml dalších protivníků. Byli to temní elfové, vznášeli se jim nad hlavami a seskakovali dolů všude kolem.

„Co to…“ vydechl trpaslík. Vzápětí vedle něj mrštně přistál drow a roztříštil mu hlavu mocným kouzelným palcátem.

„Hej, ty nejseš Drizzt!“ poznamenal další trpaslík jen zlomek vteřiny předtím, než mu drowský meč podřízl hrdlo.

Velitel skupiny chtěl vydat rozkaz k ústupu, ale zrovna když se chystal vykřiknout, klesl na kamennou zem a pohltila ho tma. Pro spícího trpaslíka to byla pohodlná postel, ale ze spánku se už nikdy neprobudil.

Během pěti vteřin zůstali naživu jen dva trpaslíci. „Drowové! Drowové!“ křičeli varování.

Jeden spadl těžce na zem se třemi šípy v zádech. Pokusil se vyškrábat na kolena, ale vrhli se na něj dva drowové a začali do něj sekat meči.

Zbývající trpaslík, který se rozběhl zpět k Dagnovi, čelil jedinému protivníkovi. Drow bodl tenkým mečem. Trpaslík ránu přijal a oplatil ji zákeřným úderem sekyrou do boku. Rozsekl drowovi paži i pevnou kroužkovou košili.

Vyděšený trpaslík se prořítil kolem padajícího drowa, vběhl do tmy a vyrazil ven na opačné straně, přímo před zástupem Dagnova pomalu postupujícího klínu.

„Drowové!“ vykřikl vystrašený trpaslík znovu.

Objevila se třetí temná koule, která propojila první dvě. Trpaslíky zasypal déšť střel, po nichž následovali drowové. Byli zvyklí bojovat poslepu.

Dagna si uvědomil, že v boji s temnými elfy bude potřebovat kleriky, ale když se pokusil vydat rozkaz k ústupu, místo zvolání zeširoka zívl.

Něco ho tvrdě uhodilo ze strany do hlavy a on ucítil, že padá.

Ve zmatku neproniknutelné temnoty nebylo možné klínovou formaci udržet. Překvapení trpaslíci se nemohli skoro stejnému počtu zkušených a připravených temných elfů rovnat. Moudře se proto rozprchli. Mnozí si zachovali dost chladnou hlavu na to, aby se sehnuli a popadli nejbližšího padlého kamaráda, a pospíšili si zpět směrem, ze kterého přišli.

Trpaslíci se sice dali na útěk, ale nebyli mezi nimi žádní zelenáči ani zbabělci. Jakmile se dostali z temné části tunelů, několik z nich začalo jednotku znovu seřazovat. Pronásledovatelé jim byli v patách a trpaslíci věděli, že se nemohou prostě obrátit a pustit se znovu do boje. Táhli s sebou asi deset chrápajících trpaslíků, mezi nimi také Dagna, a ti, kdo je nesli, postupovali pomaleji a neměli šanci rychlým drowům uniknout.

Potřebovali dobrovolníky, kteří by nepřátelům zatarasili cestu, a nepřihlásilo se jich málo. Když bylo vše vyřízeno, trpaslíci běželi dál. V tunelu zanechali šest statečných vojáků, kteří se postavili štít vedle štítu, aby kryli jejich ústup.

„Utíkejte, jinak padlí zemřeli zbytečně!“ zvolal jeden z nových velitelů.

„Běžte kvůli našemu zmizelýmu králi!“ vykřikl další.

Trpaslíci, kteří běželi poslední, se často ohlíželi přes statná ramena po kamarádech, co zatarasili tunel – dokud obrannou linii nezahalila koule temnoty.

„Běžte!“ křičeli prchající vojáci i obránci zároveň.

Běžící trpaslíci zaslechli lomoz bitvy, jak temní elfové narazili na tvrdohlavý zátaras. Slyšeli řinčení oceli a bručení tvrdých ran a seknutí. Ozvalo se zavřísknutí zraněného drowa a vojáci se pochmurně usmáli.

Už se neohlíželi, jen sklopili hlavy a běželi dál a každý si v duchu sliboval, že se na počest ztracených kamarádů napije. Obránci nepovolí, nepřipojí se k přátelům na útěku. Udrží linii i nepřítele, dokud jejich bezduchá těla nepadnou k zemi. Byl to projev věrnosti k prchajícím spolubojovníkům, nejvyšší, nejstatečnější oběť, jakou může trpaslík přinést.

Trpaslíci běželi, a jakmile jeden zakopl, čtyři další se zastavili, aby mu pomohli na nohy. Když už někdo nedokázal spícího kamaráda dál nést, další se ochotně nabídl a břemeno od něj převzal.

Jeden mladší trpaslík pádil před ostatními a bušil kladivem do skalnatých stěn ve smluveném znamení. Ve chvíli, kdy dorazil na konec tunelu, byly už velké dveře pootevřené, a když strážci poznali, že se přátelé dali na rychlý ústup, rozlétly se dokořán.

Jednotka vrazila do strážnice. Několik trpaslíků zůstalo stát ve dveřích a pobízelo opozdilce. Nechali dveře otevřené do posledního okamžiku, do chvíle, kdy konec tunelu zahalila temná koule a šipka z kuše srazila k zemi dalšího vojáka.

Chodba byla uzavřena a závora zapadla na místo. Ukázalo se, že uniklo dvacet sedm z původních jednačtyřiceti vojáků, přičemž víc než třetina jich hluboce spala.

„Sebereme celou zatracenou armádu!“ navrhl jeden z trpaslíků.

„A kleriky,“ dodal další a zvedl Dagnovu spící hlavu, aby dodal slovům na důrazu. „Potřebujem kleriky, aby zastavili jed a udrželi světlo.“

Důmyslní trpaslíci si brzy rozvrhli úkoly a pustili se do práce. Půlka jednotky zůstala se strážemi a spícími trpaslíky, druhá se rozběhla do všech koutů Mitrilové síně s voláním do zbraně.

17

PŘÁTELSKÉ BŘÍMĚ

Se scimitary v pochvách se cítil zranitelný. Často se musel zastavit a říct si, že se chová neuvěřitelně pošetile. Ale cena, kterou by případně musel zaplatit, životy přátel, nutila Drizzta pokračovat. Opatrně a tiše kladl ruce jednu za druhou a šplhal vzhůru točitým, zrádným komínem. Před lety, dokud byl také tvorem Temných říší, uměl levitovat a zvládl by cestu komínem mnohem snadněji. Ale tato schopnost byla zjevně spojena s magickým vyzařováním hlubin, protože o ni krátce po příchodu na povrch Torilu přišel.

Neuvědomil si, jak hluboko se propadl, a děkoval bohyni Mieliki za to, že si nesrazil vaz! Zdolal téměř sto stop, některá místa byla snadná, protože se jen mírně svažovala, jinde byl komín téměř svislý. Ale drow byl mrštný jako zloděj a tvrdohlavě šplhal dál.

Co se stalo s Guenhwyvar? ptal se Drizzt ustaraně. Odpověděl panter na spěšné zavolání? Nebo nějaký drow, možná sám bezzásadový Jarlaxl, odhozenou sošku sebral a pantera si přivlastnil?

Drizzt vylezl téměř k vrcholu komína. Přikrývku na místo nevrátili a komnata nad ním byla strašidelně tichá. Ale Drizzt věděl, že ticho při jednání s temnými elfy nic neznamená. Vedl drowské hlídky, které dokázaly bez nejmenšího hluku urazit padesát mil po hrubé skále tunelů. Drizzt si proto dělal právem starosti, že kolem malého komínu číhá tucet temných elfů s tasenými zbraněmi a jen čeká, až se pošetilý vězeň vrátí.

Ale Drizzt to musel udělat. Kvůli přátelům musel potlačit strach z toho, že na něj v místnosti čekají Vierna a ostatní.

Natáhl ruku, aby se zachytil okraje komínu. Náhle však vycítil nebezpečí. Nic neviděl, nic ho přímo nevarovalo, jen tichý křik jeho válečnických instinktů.

Drizzt se je pokusil umlčet, ale přesto pohyb ruky zpomalil. Kolikrát ho jasnozřivé vnuknutí, kterému mohl říkat i štěstí, zachránilo?

Citlivé prsty se plazily vzhůru po skále. Drizzt potlačil úzkostné nutkání prostě se okraje komínu chytit, vyhoupnout se přes něj a postavit se tváří v tvář nebezpečí, které na něj čekalo. Zarazil se, protože na špičce prostředníku něco ucítil.

Nemohl odtrhnout ruku!

Prvotní úlek rychle vyprchal a Drizzt pochopil, že se chytil do pavučinové pasti. Ztuhl. V Menzoberranzanu se magické sítě používaly mnoha způsoby. Sídlo Prvního rodu dokonce chránil plot z takto nezničitelných vláken. A nyní se do takové sítě chytil i Drizzt, i když se jí dotýkal jen špičkou jediného prstu.

Nehýbal se, zůstal dokonale klidný, jen stáhl svaly a opřel většinu váhy o téměř svislou stěnu. Potom vsunul volnou ruku pod plášť. Napřed popadl scimitar, ale pak moudře změnil názor a raději sáhl pro jednu z malých šipek, které sebral mrtvému elfovi dole v chodbě.

Drizzt ztuhl, protože k němu z místnosti nad ním dolehly drowské hlasy.

Dobré polovině slov nerozuměl, ale poznal, že mluví o něm a o jeho přátelích! O Catti, Wulfgarovi a ještě o někom, kdo s nimi utekl.

A panter byl volný. Drizzt slyšel, jak se navzájem před „ďábelskou kočkou“ vystrašeně varují.

Drizzta ovládlo ještě větší odhodlání než dřív. Přesunul ruku zpět k Záblesku. Napadlo ho, že by se měl pokusit magickou zábranu rozseknout, vylézt z komína a pospíšit přátelům na pomoc. Ale zoufalství trvalo jen okamžik. Drizzt si totiž uvědomil, že pokud Vierna tunel zapečetila, přestože v horních tunelech nechala hlavní část jednotek, musí dolů vést ještě další cesta, a to nedaleko.

Drowské hlasy se vzdálily a Drizzt chvíli upevňoval nejistý posed. Pak si z pláště vytrhl šipku a otřel ji o kámen a o oblečení ve snaze zbavit ji uspávacího jedu. Nakonec ji opatrně zvedl k přilepenému prstu, kousl se do rtu, aby nevykřikl, a vrazil si hrot pod kůži.

Drizzt jen doufal, že odstranil všechen jed, že cestou dolů neusne a nezřítí se komínem, protože to by ho pravděpodobně zabilo. Zapřel se, připravil se na bolest a trhnutí, tvrdě škubl paží a odřízl si čistě špičku prstu.

Zavrávoral bolestí a téměř ztratil rovnováhu, ale nějak se mu podařilo se udržet. Strčil si prst do úst, vysál z něj krev, která mohla být otrávená, a vyplivl ji.

O pět minut později už byl zpátky dole v chodbě, scimitary držel v rukou a těkal očima ze strany na stranu. Pátral nejen po úhlavním nepříteli, ale také po cestě, kterou by se měl vydat. Věděl, že Mitrilová síň leží na východ a věznitelé ho vedli převážně na sever. Pokud existovala další cesta dolů, ležela pravděpodobně za komínem, na severu.

Zasunul Záblesk do pochvy, protože nechtěl, aby ho jeho svit prozradil, ale druhý scimitar držel dál před sebou. Plížil se vpřed tunelem a narazil v něm jen na málo bočních chodeb, což ho potěšilo. Uvědomoval si totiž, že kdyby si měl zvolit nějaký směr, neměl by se čím řídit, jen by hádal.

Potom dorazil na křižovatku a zahlédl tmavou postavu běžící souběžným tunelem po jeho pravém boku.

Drizzt instinktivně věděl, že je to Entreri, a bylo očividné, že zabiják bude znát druhou cestu ven z chodeb.

Vydal se proto doprava, v podřepu a opatrně. Z kořisti se stal lovcem.

Když dorazil k souběžnému tunelu, zastavil se, zhluboka se nadechl a nahlédl za roh. Stínová postava se míhala daleko před ním a znenadání se dala znovu doprava.

Drizzt se podezřívavě zamyslel. Neměl se Entreri držet vlevo, jít směrem, kterým se podle něj vydal Drizzt?

Drizzt vytušil, že Entreri ví, že ho pronásleduje, a vede ho proto na místo, kde nad ním bude mít výhodu. Ale Drizzt si nemohl dovolit

dbát pochyb, ne když šlo o životy jeho přátel. Zamířil proto rychle doprava, ale zjistil, že se ke kořisti nepřiblížil ani o krok. Entreri je totiž zavedl do bludiště křižujících se tunelů.

Zabiják se mu ztratil z dohledu, proto se Drizzt soustředil na zem. Ulevilo se mu, když zjistil, že je natolik blízko, že infračerveným viděním stále registruje zbytkové teplo Entreriho kroků. Uvědomil si, jak je se skloněnou hlavou zranitelný. Neměl tušení, zda je Entreri před ním, nebo za ním. Drizzt si totiž byl jist, že ho sem Entreri zavedl proto, aby mohl Drizzta obejít a vpadnout mu do zad.

Sotva Entrerimu stačil. Úzké tunely přešly v širší přírodní komory a stopy rychle vychládaly, ale Drizzt si nějak poradil.

Tichý výkřik vpředu ho přiměl zastavit. Věděl, že nezakřičel Entreri, ale Drizzt ještě neurazil dost velkou vzdálenost na to, aby to mohli být jeho přátelé.

Takže kdo?

Drizzt použil uši místo očí a sledoval drobné ozvěny a sotva slyšitelné fňukání, které je způsobovalo. V tu chvíli byl vděčný za výcvik drowského válečníka, za roky studia ozvěny v křivolakých tunelech.

Fňukání sílilo. Drizzt věděl, že vychází zpoza zatáčky, z něčeho, co vypadalo jako malá oválná komora.

S jedním taseným scimitarem a rukou na jílci Záblesku vyrazil drow zpoza rohu.

Regis!

Buclatý půlčík byl potlučený a poškrábaný. Ležel opřený o protilehlou stěnu, ruce měl pevně spoutané, v ústech pevně zastrčený roubík a tváře ulepené od krve. Drizztovým prvním instinktem bylo rozběhnout se ke zraněnému příteli, ale zprudka se zastavil, protože se bál dalšího z Entreriho triků.

Regis si ho všiml a zoufale se na něj zadíval.

Drizzt jeho výraz poznal a věděl, že Entreri by ani v masce nedokázal takovou upřímnost napodobit. Během okamžiku byl u půlčíka, přeřízl mu pouta a vytrhl pevně uvázaný roubík.

„Entreri…“ začal půlčík zadýchaně.

„Já vím,“ řekl Drizzt klidně.

„Ne,“ přerušil ho Regis ostře, aby upoutal drowovu pozornost. „Entreri… byl zrovna…“

„Proběhl tudy ani ne minutu přede mnou,“ dokončil za něj Drizzt, protože nechtěl, aby Regis, který zápasil o každé nadechnutí, hovořil víc, než bylo nutné.

Regis kývl a jeho kulaté oči těkaly ze strany na stranu, jako by se bál, že se zabiják každou chvíli objeví a oba je zabije.

Drizztovi dělala větší starosti půlčíkova mnohočetná zranění. Rány byly sice povrchové, ale bylo jich tolik, že půlčík byl ve skutečně vážném stavu. Drizzt chvíli počkal, aby se Regisovi do rozvázaných rukou a nohou mohla vrátit krev, pak se pokusil přimět půlčíka vstát.

Regis ihned zavrtěl hlavou. Kolena se mu podlomila mdlobou, a kdyby ho Drizzt nechytil, dopadl by tvrdě na kamennou podlahu.

„Nech mě tady,“ řekl Regis s nečekanou nesobeckostí.

Drizzt se na nezlomného půlčíka usmál, zvedl ho a přitiskl si ho k boku.

„Společně,“ vysvětlil nenuceně. „Neopustím tě, stejně jako bys ty neopustil mě.“

Zabijákova stopa mezitím vychladla. Drizzt musel jít poslepu a doufat, že objeví něco, co by ho zavedlo k východu do vyšších pater. Tasil Záblesk místo druhého scimitaru a svítil si jím na cestu, aby se vyhnul nerovnostem v podlaze a ulehčil tak Regisovi chůzi. Se sténajícím půlčíkem po boku se stejně nemohl plížit. Musel za sebou Regise doslova táhnout, protože půlčík spíše šoupal nohama, než šel.

„Myslel jsem… že mě… zabije,“ poznamenal Regis, když popadl dech a udržel ho na tak dlouho, aby dokončil větu.

„Entreri zabíjí jen tehdy, když tím něco získá,“ odvětil Drizzt.

„Proč mě sem… s sebou vzal?“ divil se Regis. „A proč… mě tu nechal, abys mě našel?“

Drizzt na malého přítele zvědavě pohlédl.

„Zavedl tě ke mně,“ vysvětlil Regis. „On…“ Půlčíkovi se podlomila kolena, ale Drizztovy silné paže ho udržely.

Drizzt moc dobře věděl, proč ho Entreri k Regisovi zavedl. Zabiják věděl, že Drizzt vezme Regise s sebou – podle Entreriho to byl rozdíl mezi ním a Drizztem. Entreri považoval Drizztův soucit za

slabost. Ztratil nyní výhodu utajení a bude muset hrát Entreriho hru podle jeho pravidel a věnovat stejnou pozornost příteli jako boji. I kdyby měl Drizzt štěstí a dostal se do vyššího patra, jen těžko by se dostal k přátelům dřív, než by ho Entreri dostihl.

Ale Drizzt si uvědomil, že tu jde o víc než jen o fyzické břímě. Entreri vrátil Regise Drizztovi, aby si zajistil poctivý souboj. S bezmocným Regisem poblíž vloží Drizzt do nevyhnutelného střetnutí celé srdce, neuteče.

Další půlhodinu upadal Regis do bezvědomí a zase se probíral a Drizzt ho bez námitek nesl, jen si občas přehodil ruce, aby břemeno vyvážil. Drowský hraničář se uměl tunely dobře pohybovat, a dokonce si byl jist, že se začíná v bludišti orientovat.

Dostali se do dlouhé, rovné chodby, která měla vyšší strop a byla širší než ty předchozí. Drizzt Regise lehce položil na zem a pozorně se zadíval na skálu okolo. Všiml si, že podlaha nepozorovatelně stoupá k jihu, ale skutečnost, že na sever míří poněkud dolů, nedělala drowovi velké starosti.

„Tohle je hlavní chodba oblasti," řekl nakonec. Regis na něj zmateně pohlédl.

„Kdysi tudy tekla voda," vysvětlil Drizzt, „asi protékala horou a ústila ven vodopádem někde daleko na severu."

„Jdeme dolů?" zeptal se Regis.

Drizzt kývl. „Pokud existuje nějaký průchod do dolních tunelů Mitrilové síně, bude ležet někde podél téhle stezky."

„Dobrá práce," ozvalo se z dálky. Z boční chodby sotva několik tuctů stop od Drizzta a Regise vystoupila štíhlá postava.

Drizzt instinktivně vsunul ruku do pláště, ale rozhodl se více důvěřovat scimitarům, proto ji zase vytáhl. Zabiják se blížil.

„Dal jsem ti naději, po které jsi tolik toužil?" posmíval se Entreri. Zamumlal si něco pro sebe – asi oslovil svoji zbraň, protože štíhlý meč začal prudce, zelenomodře zářit. Odhalil zabijákovu ladnou siluetu, která líně mířila k čekajícímu nepříteli.

„Naději, které budeš litovat," odvětil Drizzt vyrovnaně.

Entreri se široce usmál a jeho bílé zuby se v modrém světle zaleskly. „Uvidíme."

18

SPOLEČNÝ NEPŘÍTEL

„Dělá takovej rámus, že k nám přitáhne celý Temný říše,“ pošeptala Catti Bruenorovi. Hovořila o bojechtivcově neustále skřípající zbroji. Pwent si to také uvědomoval, proto kráčel daleko před ostatními a neustále se jim vzdaloval, neboť Catti a Wulfgar nebyli kvůli lidskému původu obdarováni očima, které by viděly v infračerveném spektru, a museli se tedy vpřed doslova plazit a neustále se držet Bruenora. Jen Guenhwyvar, která občas vedla, jindy se pohybovala jako tichý posel mezi bojechtivcem a Bruenorem, udržovala mezi jednotlivými částmi průvodu alespoň náznak spojení.

Zepředu k nim dolehlo další ostré zaskřípání a Bruenor se zašklebil. Slyšel, jak si Catti odevzdaně povzdychla, a naprosto s ní souhlasil. Zkušený Bruenor chápal lépe než jeho dcera, jak je jejich počínání marné. Napadlo ho, že by mohl Pwentovi rozkázat, aby se rachotící zbroje zbavil, ale pak si uvědomil, že i kdyby šli nazí, jejich kroky by citlivým uším temných elfů připadaly jako bubnování na pochod.

„Zapal pochodeň,“ přikázal Wulfgarovi.

„To přece nejde,“ namítla Catti.

„Sou všude vokolo,“ odvětil Bruenor. „Já ty psy cejtím. Viděj nás se světlem i bez něho. Boji se nevyhnem, to už vím, tak můžem bojovat, jak to nejlíp vyhovuje nám.“

Catti otočila hlavu, i když v černočerné tmě vůbec nic neviděla. Věděla, že Bruenor má pravdu, cítila temné, tiché postavy, které kolem nich stahovaly smrtící smyčku. O chvilku později musela zamrkat, protože Wulfgarova pochodeň oslnivě vzplála.

Dokonalou tmu nahradily třepotající se stíny. Catti překvapilo, v jak hrubém tunelu se ocitli. Byl mnohem přírodnější než ty, které opustili. Stěny a strop v některých místech pokrývala hlína a mladá žena začala pochybovat o stabilitě celého místa. Náhle si tísnivě uvědomila, že mají nad hlavou stovky tun hlíny a kamení a že stačí jediný malý posun ve skále a celá tíha se na společníky zřítí a rozdrtí je.

„Vo co jde?“ zeptal se Bruenor, když si její zjevné úzkosti všiml. Obrátil se k Wulfgarovi a všiml si, že se barbar tváří podobně neklidně.

„Nevopracovaný tunely,“ poznamenal trpaslík, když pochopil. „Nejste na divočinu zvyklí.“ Položil statnou ruku na dceřinu paži a ucítil kapky studeného potu.

„Zvyknete si,“ slíbil trpaslík laskavě. „Jenom pamatujte, že Drizzt je tam dole sám a potřebuje naši pomoc. Myslete na todle a zapomenete na skálu nad hlavou.“

Catti odhodlaně kývla, zhluboka se nadechla a rozhodně si otřela pot z čela. Bruenor vykročil s tím, že se podívá po bojechtivci, který byl už daleko před nimi.

„Drizzt nás potřebuje,“ řekl Wulfgar Catti, jakmile trpaslík odešel.

Catti se k němu otočila. Jeho tón ji překvapil. Poprvé za dlouhou dobu na ni Wulfgar promluvil bez ochranitelské blahosklonnosti nebo vzteku.

Wulfgar k ní přistoupil, něžně ji objal paží a pobídl ji vpřed. Přizpůsobila krok jeho a po celou dobu studovala jeho pohlednou tvář a vnitřní boj, který se zrcadlil v jeho rysech.

„Až bude po všem, musíme si promluvit,“ řekl tiše.

Catti se zastavila a podezřívavě se na něj zadívala. To barbara očividně ranilo.

„Musím se omluvit za spoustu věcí,“ pokusil se Wulfgar vysvětlit. „Drizztovi, Bruenorovi, ale hlavně tobě. Nechal jsem se

Regisem – Artemisem Entreri – oklamat!“ Wulfgarovo sílící vzrušení polevilo, když pozorně pohlédl do Cattiny tváře a uviděl přísné odhodlání v jejích modrých očích.

„Za to, co se stalo v posledních několika tejdnech, sice může z části zabiják a jeho magickej přívěsek,“ souhlasila mladá žena, „ale bojím se, že jsme měli problémy už předtím, než se Entreri objevil. To si napřed musíš připustit.“

Wulfgar se odvrátil a zamyslel se, potom kývl na souhlas. „Promluvíme si,“ slíbil.

„Až skoncujem s drowama,“ řekla Catti.

Barbar znovu kývl.

„A nezapomeň, kde je tvý místo,“ řekla mu Catti. „Máš v týhle výpravě svůj úkol a péče o mý bezpečí to není. Pamatuj, kde je tvý místo.“

„Ty taky,“ souhlasil Wulfgar. Jeho následný úsměv Catti celou rozehřál a připomněl jí jeho zvláštní, chlapecké vlastnosti, nevinnost a bezprostřednost, které ji k němu od začátku přitahovaly.

Barbar znovu kývl a s úsměvem vyrazil. A Catti mu kráčela po boku, už ne za zády.

~ ~ ~

„Dal jsem ti tohle všechno,“ provokoval Entreri. Pomalu se blížil k protivníkovi a zářící meč a drahokamy posázenou dýku držel v roztažených rukách, jako by předváděl nahromaděný poklad. „Vrátil jsem ti naději. Můžeš se pohybovat tunely a věřit, že snad jednoho dne zase spatříš denní světlo.“

Drizzt zatnul zuby, sevřel v rukou scimitary, ale neodpověděl.

„Nejsi mi vděčný?“

„Prosím, zabij ho,“ zašeptal potlučený Regis. Byla to pravděpodobně ta nejubožejší prosba, jakou kdy Drizzt zaslechl. Ohlédl se po půlčíkovi a viděl, jak se chvěje strachy, kouše se do rtů a tiskne oteklé ruce. Drizzt si uvědomil, jaké hrůzy musel Regis v Entreriho rukou zažít.

Pohlédl zpátky na blížícího se zabijáka. Záblesk vztekle zažhnul.

„Teď jsi připraven bojovat,“ poznamenal Entreri a ohrnul rty ve zvráceném úsměvu. „A zemřít?“

Drizzt si odhodil plášť na záda a odvážně vykročil, protože nechtěl s Entrerim bojovat v blízkosti Regise. Entreri by mohl po půlčíkovi hodit dýkou jen proto, aby Drizzta mučil, aby ho rozčílil.

Zabiják pohnul rukou, v níž držel dýku, a Drizzt instinktivně podřepl a zvedl čepele v obraně. Entreri však dýkou nemrštil a jeho široký úsměv naznačil, že to ani nemínil udělat.

Po dalších dvou krocích se Drizzt dostal na dosah meče. Scimitary se plynule roztančily.

„Nervózní?“ škádlil ho zabiják a klepal ostrým mečem do Záblesku čepele. „Samozřejmě že jsi. To je problém tvého měkkého srdce, Drizzte Do’Urdene, slabina tvé vášně.“

Drizzt sekl lstivě napříč, pak nízko po Entreriho opasku. Přinutil zabijáka zatáhnout břicho, uskočit dozadu a švihnout dýkou, aby zastavil scimitar v pohybu.

„Můžeš ztratit příliš mnoho,“ pokračoval Entreri, jako by mu útok nedělal žádné starosti. „Víš, že pokud zemřeš, zemře také půlčík. Příliš velké rozptýlení, příteli, příliš mnoho věcí odvádí tvoji pozornost od bitvy.“ Při posledním slově zabiják zaútočil, mával divoce mečem, který řinčel od jednoho scimitaru k druhému, a snažil se pro svoji dýku najít mezeru v Drizztově obraně.

Ale v Drizztově obraně žádné mezery nebyly. Každý obratný manévr zanechal Entreriho přesně tam, kde začal, a Drizzt postupně přešel z obrany do útoku. Zatlačil zabijáka zpět a vynutil si další pauzu.

„Výtečně!“ poblahopřál Entreri. „Teď bojuješ celým srdcem. Na tuhle chvíli jsem čekal od souboje v Kalimportu.“

Drizzt pokrčil rameny. „Nerad bych tě zklamal,“ řekl a bleskurychle ho napadl. Roztočil scimitary jako vývrtku přesně jako v komnatě nahoře. Entreri opět neměl proti manévru žádnou praktickou obranu. Mohl se jen držet z kratšího dosahu scimitaru.

Drizzt se zastavil a ocitl se nalevo od zabijáka, v blízkosti ruky s dýkou. Drow se vrhl vpřed, překulil se těsně z dosahu Entreriho výpadu, vyskočil na nohy, obrátil se a napadl Entreriho zezadu, čímž

přinutil zabijáka otočit se a zběsile sekat mečem, aby si udržel bodající scimitary od těla.

Entreri už se neusmíval.

Nějak se mu dařilo unikat zranění, ale Drizzt na něj dál tlačil a udržoval ho na patách.

Někde dál v chodbě uslyšeli cvaknutí malé kuše. Nepřátelé na život a na smrt společně uskočili a vrhli se do kotoulu, takže šíp neškodně prolétl mezi nimi.

Blížilo se k nim pět tmavých postav s tasenými meči.

„Tví přátelé," poznamenal Drizzt vyrovnaně. „Zdá se, že náš souboj bude muset opět počkat."

Entreri přimhouřil oči a s otevřenou nenávistí se zadíval na blížící se temné elfy.

Drizzt chápal zabijákovo podráždění. Poskytne Vierna Entrerimu další souboj, obzvláště když se v tunelech nacházejí mocní nepřátelé, kteří po Drizztovi rovněž pátrají? A i kdyby to udělala, Entrerimu muselo být jasné, že jejich bitva dopadne stejně jako ta nahoře, že Drizzta nikdy nepřinutí bojovat naplno, když jeho šance na svobodu budou ty tam.

Zabijákova následující slova však drowa přesto poněkud překvapila.

„Vzpomínáš si na duergary?"

Drowští vojáci se blížili a Entreri znovu zaútočil. Drizzt rychlá, ale nepříliš přesná seknutí snadno odrážel.

„Levé rameno," zašeptal Entreri. V následujícím okamžiku bodl mečem a zamířil Drizztovi na rameno. Záblesk sekl zprava, aby ránu odrazil, ale minul. Zabijákův meč pronikl drowovým pláštěm.

Regis vykřikl. Drizzt upustil scimitar a s tváří staženou v agónii zavrávoral do strany. Entreriho meč bodl sotva pět palců od jeho hrdla a Záblesk byl příliš daleko, než aby ránu odrazil.

„Vzdej se!" vykřikl zabiják. „Odhoď zbraň!"

Záblesk zazvonil o zem a Drizzt se ještě víc schoulil. Vypadal, že se každým okamžikem zhroutí. Regis za ním hlasitě zasténal a pokusil se odplazit, ale jeho vyčerpané, zhmožděné údy mu nedovolily ani to.

Temní elfové se opatrně přiblížili do pochodní osvětlených míst, hovořili mezi sebou a uznale kývali hlavami nad zabijákovou dokonalou prací.

„Odvedeme ho zpátky k Vierně," řekl jeden lámanou obecnou řečí.

Entreri začal souhlasně kývat, náhle se ale bleskurychle otočil a zabodl meč drowovi do hrudi.

Drizzt, který už dřepěl a nebyl vůbec zraněný, sebral ze země zbraně, otočil se a sekl po nejbližším drowovi jedním scimitarem, pak druhým po břiše. Zraněný temný elf se pokusil ucouvnout, ale Drizzt byl příliš rychlý. Změnil úchop druhé zbraně a bodl vzhůru, takže hrot pronikl temnému elfovi pod žebry do hrudního koše.

Entreri už v tu dobu bojoval se třetím drowem, který zběsile sekal meči, aby si udržel čepele od těla. Zabiják chtěl souboj co nejrychleji ukončit, proto jen útočil a cílem jeho manévrů bylo zabít. Ale tento drow byl dlouholetým vojákem Bregan D'aerthe, žádným nováčkem. Točil se v kruzích, uskočil saltem vzad a bušil meči v oslepující obraně.

Entreri podrážděně zavrčel, ale tlačil dál, protože doufal, že protivník udělá třeba i tu nejmenší chybu.

Drizzt se ocitl tváří v tvář dvěma drowům. Jeden z nich se zvrhle zasmál a zvedl volnou rukou malou kuš. Ale Drizzt se ukázal být rychlejší. Sekl scimitarem před kuší, takže když šíp vystřelil, sklouzl po čepeli a vylétl neškodně vzhůru.

Drow hodil kuší po Drizztovi a přinutil tak hraničáře ustoupit na dost dlouho, aby tasil dýku, kterou doplnil štíhlý meč.

Druhý drow využil zjevné výhody, která se mu naskytla, když se Drizzt přikrčil, a začal se ohánět dvěma meči, širokým a krátkým.

Kov řinčel o kov, jak Drizzt odrážel každý útok, i když se to zdálo nemožné. Pak se do šarvátky zapojil druhý drow a Drizzt, přestože byl velmi hbitý, měl co dělat, aby protivníkům stačil. Záblesk sekl napříč a zablokoval jeden meč, pak bodl dolů, aby srazil stranou hrot druhého meče a sekl opačným směrem, aby na poslední chvíli zastavil bodající dýku.

Tak to pokračovalo několik dlouhých, zběsilých okamžiků. Vojáci Bregan D'aerthe harmonicky spolupracovali, jejich útoky se

navzájem doplňovaly, a kdykoli se jeden ocitl v nebezpečí, druhý ho kryl.

Drizzt si nebyl jist, jestli dvojici porazí, a i kdyby to dokázal, věděl, že bude trvat hodně dlouho, než se bitva obrátí v jeho prospěch. Ohlédl se přes rameno a uviděl, že Entreri polevil v útoku na zkušeného protivníka a přešel do prostšího rytmu.

Zabiják si všiml Drizztova pohledu i jeho potíží. Kývl a Drizzt zahlédl, že změnil úchop dýky.

Drizzt se náhle vrhl vpřed, zatlačil zpátky bojovníka s mečem a dýkou, obrátil se k druhému, sekl meči zdola nahoru a přinutil tak drowa zvednout zbraň.

Drizzt však téměř ihned ustal v pohybu, strhl scimitar stranou a o dva kroky uskočil.

Nepřátelský drow nechápal, co se děje, proto nechal meč ještě chvíli zdvižený, než se vrhl do protiútoku. Váhal příliš dlouho.

Drahokamy na Entreriho dýce se pestrobarevně zatřpytily, jak zbraň prolétla vzduchem a zabodla se drowovi do žeber těsně pod zvednutou paží s mečem. Zachrčel, uskočil do strany a narazil na stěnu, ale udržel se na nohou, oba meče zvednuté před sebou.

Jeho kamarád se vrhl vpřed, protože věděl, co Drizzt udělá. Meč ťal nízko, vylétl vzhůru, zatočil se a znovu sekl.

Drizzt odrazil jeden útok, pak druhý, potom proklouzl pod předvídatelně vysokým třetím úderem, odtančil do strany a začal krátkými, prudkými seknutími bušit do choulícího se, zraněného drowa. Jeden scimitar našel mezeru v obraně a bodl těsně pod dýkou. Druhý následoval, bodl hlouběji a dokončil práci.

Drizzt instinktivně máchl čepelí, kterou vytrhl z rány, vzhůru nad sebe. Kov zařinčel o kov a zastavil padající meč druhého drowa.

Sotva se zabiják vzdal dýky, temný elf, jenž s Entrerim bojoval, přešel do útoku. Dva meče nutily Entreriho sekat vysoko a nízko, na jednu stranu a na druhou. Když dostal zabijáka tam, kam chtěl, bodl oběma meči vpřed, protože si myslel, že tím souboj ukončí.

Entreriho meč zasáhl bleskurychle jednu zbraň, pak druhou a obě srazil do strany. Pak obrátil meč v ruce dolů, udeřil podruhé do zbraně vpravo, takže ji drowovi málem vyrazil z ruky, a potřetí a zvedl nepřítelův meč vysoko.

Drizzt vytrhl scimitar z hrudi mrtvého drowa, ale neobrátil ho proti druhému protivníkovi. Místo toho zahákl hrotem za chránič dýky, a když uviděl, že se Entreri připravil, hodil mu ji.

Entreri zachytil nůž volnou rukou, změnil jeho směr a zabodl ho protivníkovi pod odhalená žebra. Zabiják uskočil. Umírající drow na něj nevěřícně zíral.

Jak ubohý pohled, pomyslel si Entreri a sledoval, jak se nepřítel pokouší zvednout meče rukama, které ho odmítly poslouchat. Lhostejně pokrčil rameny. Drow klesl na zem a zemřel.

Zbývající drow si uvědomil, že v souboji jeden na jednoho nemá proti Drizztu Do'Urdenovi šanci. Přešel do obrany a snažil se kolem Drizzta prosmýknout, potom se chopil zoufalé příležitosti. Bušil zběsile mečem, aby si udržel útočící scimitary od těla, a přehodil si dýku v ruce, jako by ji chtěl mrštit.

Drizzt ihned použil obranný manévr, jedním scimitarem kryl všechna citlivá místa, druhým na protivníka dál tlačil.

Ale nepřátelský válečník střelil pohledem po půlčíkovi, který ležel bezmocně na zemi nedaleko.

„Vzdej se, jinak zabiju půlčíka!" vykřikl temný elf drowský.

Drizztovy levandulové oči vztekle vzplály.

Scimitar zasáhl drowa do zápěstí a připravil ho o dýku. Druhým scimitarem srazil Drizzt nepřítelův meč na stranu a sekl ho do kolena. Záblesk modře zasvítil, odrazil padající meč a druhý scimitar se zabodl do drowova stehna.

Temný elf se zašklebil a zavrávoral, pokusil se ucouvnout, promluvit, vzdát se a útočníka zastavit. Když ale ohrozil Regise, zatlačil Drizzta za hranice zdravého rozumu.

Drizztův útok přišel pomalu a se smrtící vyrovnaností. Držel scimitary nízko u boků a snadno odrážel chabé útoky dřív, než se k němu vůbec přiblížily.

Nepřítel viděl jen jeho doutnající oči a nic z toho, co kdy v životě zahlédl, a to včetně hadích bičů bezcitných kněžek a vzteku Matrony matky, neslibovalo tak nevyhnutelnou smrt.

Sklonil hlavu, hlasitě vykřikl, odevzdal se hrůze a zoufale se vrhl vpřed.

Scimitary ho jeden po druhém zasáhly do hrudi. Záblesk se mu zapíchl do paže s mečem, takže zůstala bezmocně viset. Druhou čepel mu Drizzt zabodl pod bradu a zvedl mu hlavu, aby v okamžiku smrti mohl ještě jednou pohlédnout do jeho levandulových očí.

Drizzt lapal namáhavě po dechu, žilami mu koloval adrenalin a oči plály vnitřním ohněm. Odstrčil mrtvolu stranou a rozhlédl se, protože chtěl celou záležitost s Entrerim jednou provždy ukončit.

Zabiják ale zmizel.

19

OBĚŤ

Tibldorf Pwent stál na konci úzkého tunelu a infraviděním se rozhlížel po široké jeskyni před sebou. Vnímal změny v síle tepelného vyzařování, které mu pomáhaly lépe pochopit rozložení nebezpečného území. Rozeznal dlouhé, tenké stalaktity, které trčely ze stropu jako zuby, a také dvě chladnější čáry, které naznačovaly římsy vysoko na stěnách – jedna se táhla přímo před ním, druhá po jeho pravici. Na několika místech lemovaly stěny v úrovni podlahy tmavé díry. Pwent ihned poznal, že ta nalevo, dvě přímo naproti němu a další poněkud vpravo pod římsou pravděpodobně představují ústí dlouhých tunelů a ostatní asi vchody do bočních komnat nebo výklenky.

Po bojechtivcově boku stála Guenhwyvar. Uši měla přitisknuté k hlavě a téměř neznatelně vrčela. Pwent si uvědomil, že panter také vycítil nebezpečí. Pokynul kočce, aby ho následovala – najednou mu už nevadilo, že má tak podivnou společnici – vplížil se zpět do tunelu a vydal se vstříc blížícímu se světlu pochodně. Zastavil ostatní kousek od komnaty.

„Do jeskyně vedou další tři nebo čtyři cesty," řekl bojechtivec společníkům vážně, „a je to dost velký místo." Popsal jim, jak jeskyně vypadá, a obzvláštní pozornost věnoval mnoha očividným úkrytům.

Bruenor sdílel Pwentovy obavy. Kývl a pohlédl na ostatní. Také cítil, že nepřátelé jsou všude okolo, že se neustále blíží. Trpasličí král se ohlédl zpět směrem, ze kterého přišli, a ostatní pochopili, že se snaží najít způsob, jak se této oblasti vyhnout.

„Můžem obrátit jejich překvápko proti nim," nadhodila Catti, protože věděla, že žádná jiná cesta neexistuje. Společníci měli velmi málo času a jen pár tunelů mohlo ukrývat průchod do nižších úrovní nebo do širších chodeb, kde by mohli Drizzta najít.

V Bruenorových očích probleskla jiskra bojovnosti, zamračil se však, když si Guenhwyvar vzápětí lehla Catti těžce k nohám.

„Kočka tu je už příliš dlouho," vysvětlila mladá žena. „Brzy si bude muset odpočinout." Výrazy na tvářích Wulfgara a trpaslíků naznačily, že je zpráva nijak nepotěšila.

„To je další důvod, proč jít přímo," řekla Catti rozhodně. „Guen má v sobě furt dost bojovýho ducha, o tom nepochybujte!"

Bruenor se nad jejími slovy zamyslel, pak se plácl sekyrou do dlaně. „Musíme se dostat blíž k nepříteli," připomněl přátelům.

Pwent vytáhl hořký lektvar. „Dejte si ještě loka," nabídl Catti a Wulfgarovi. „Todle musíte mít čerstvý v břiše."

Catti sebou trhla, ale vzala si láhev, pak ji podala Wulfgarovi, který se také zamračil, avšak usrkl.

Bruenor s Pwentem si dřepli na zem mezi nimi a Pwent rychle načrtl hrubou mapu komnaty. Na podrobné plány neměli čas, ale Bruenor vybral každému určitou část komnaty, která nejlépe vyhovovala jeho bojovému stylu. Guenhwyvar nemohl dát podrobnější pokyny a Pwenta do rozhovoru nijak zvlášť nezapojoval, protože věděl, že jakmile se rozpoutá boj, bojechtivec se do něj pustí svým divokým, nedisciplinovaným způsobem. Catti s Wulfgarem také pochopili, jakou úlohu Pwent sehraje, a nestěžovali si. Tváří v tvář tak schopnému a obratnému protivníkovi, jako byli temní elfové, trochu zmatku neuškodí.

Nechali pochodeň hořet, dokonce zapálili druhou, a vydali se na cestu, aby následující bitvu vybojovali podle svého.

Svit pochodní pronikl do komnaty a kolem se mihla černá šmouha a zmizela ve tmě. Guenhwyvar zamířila doprava, pak doleva do středu komnaty a znovu doprava k zadní stěně.

Ozvalo se cvakání kuší, šípy však jen neškodně škrábaly o kámen, protože byly za běžícím a uskakujícím panterem o krok pozadu.

Guenhwyvar na poslední chvíli opět zahnula, skočila, obrátila se na bok a běžela kus po svislé stěně, než se musela vrátit zpět na zem. Její cíl, vysoká římsa po pravé straně, už byl na dohled a Guenhwyvar se k němu ze všech sil a nedbajíc na nebezpečí rozběhla.

Panter dorazil k patě stěny v plné rychlosti. Zdálo se, že čelní srážka je nevyhnutelná. Ale pak kočka mírně přesunula svalstvo a změnila směr, takže běžela téměř svisle. Vylétla k římse, která se nacházela dvacet stop nad zemí.

Tři temní elfové na římse nemohli neuvěřitelný manévr očekávat. Dva po Guenhwyvar vystřelili z kuší a ucouvli do tunelu. Třetí měl tu smůlu, že se ocitl panterovi přímo v cestě a sotva stačil zvednout paže, než na něm Guenhwyvar přistála.

Do jeskyně vlétly pochodně, za kterými vrazil dovnitř Bruenor. Po pravici ho následoval Wulfgar, po levici Tibldorf Pwent. Catti vklouzla do komnaty tiše za nimi a plížila se zhruba stejným směrem, jakým se vydala Guenhwyvar. Luk měla připravený v ruce.

Opět zacvakaly kuše neviditelných elfů a trojici útočících přátel zasáhly šípy. Wulfgar cítil, jak se mu nohou šíří uspávací jed, ale brnivé pálení Pwentova silného lektvaru potlačilo jeho účinky. Jednu z pochodní zahalila černá koule a uhasila tak její světlo, ale Wulfgar byl připraven, zažehl třetí a odhodil ji daleko do strany.

Pwent si všiml nepřátelského drowa v tunelu nalevo a přesně podle očekávání k němu s řevem vyrazil.

Bruenor a Wulfgar zpomalili, ale dál mířili přímo k ústí největšího tunelu na opačné straně jeskyně. Barbar zahlédl záblesk drowských očí na římse nad dvěma z tunelů. Zastavil se, roztočil a se jménem svého boha na rtech hodil kladivem. Aegisův tesák vylétl, zasáhl okraj římsy a rozdrtil ji. Jeden z temných elfů uskočil, ale druhý, kterému kladivo rozdrtilo nohu, se zřítil dolů a jen taktak se zachytil výstupku ve skále asi v půlce drolící se stěny.

Wulfgar se nevrhl vpřed. Ucítil zaštípání dalšího šípu a rozběhl se ke zbývajícímu tunelu vpravo, kde dřepěla dvojice temných elfů.

Bruenor už se nemohl dočkat, až se také zapojí do boje, proto barbara následoval. Ohlédl se však po tunelu, ke kterému na počátku mířili, a uviděl, jak se z něj vyplazil osminohý netvor, drider, za nímž následovaly další tmavé postavy.

Rozpálený trpaslík potěšeně zavýskl, vůbec nepřemýšlel o tom, jaké přesile s přáteli čelí, a vydal se původním směrem. Byl odhodlán postavit se nepříteli, bez ohledu na jeho počet, tváří v tvář.

~ ~ ~

Jen díky disciplíně zadržela Catti první výstřel. Neměla dobrý úhel, aby vypálila po Pwentových protivnicích ani po římse, k níž zamířila Guenhwyvar, a rozhodla se, že jí nestojí za námahu pálit po zraněném drowovi, který bezmocně visel pod roztříštěnou římsou, ještě ne.

Dychtivá mladá žena se proto zahleděla do míst mezi Bruenorem a Wulfgarem a našla si jiný cíl. Za asi čtyři stopy vysokým zubem ve skále, který se nacházel téměř přesně uprostřed mezi běžícími přáteli, dřepěl drow. Vyklonil se ven a zvedl kuš. Vystřelil, pak překvapeně ucukl, protože okolo prosvištěl stříbrný šíp, sklouzl po skále a zanechal po sobě kouřící škrábanec.

Catti během okamžiku znovu vypálila. Drow se ukryl za skálu, takže už ho neviděla, ale byla přesvědčená, že stěna, za kterou dřepí, není nijak silná.

Šíp zasáhl skalnatý výběžek asi dvě stopy od okraje a dvě stopy od místa, kde se napojoval na stěnu. Ozvalo se ostré prasknutí, jak se skála rozlomila, a zachroptění, neboť šíp se zarazil hluboko do drowovy lebky.

~ ~ ~

Temný elf, který ležel vysoko na římse, se vyškrábal na nohy a vykopl. Podařilo se mu udržet nad sebou jednou rukou štít a druhou tasit dýku. Jen pevná kroužková košile zastavila Guenhwyvařiny drápy, takže drow utrpěl sice vážná, ale nikoli smrtelná zranění.

Bodl pantera dýkou do boku, ale zbraň vypadala vedle takového nepřítele velmi malá a jen kočku ještě víc rozzuřila. Panter mu srazil paži se štítem stranou tak silně, až mu vykloubil rameno. Drow se pokusil ruku znovu zvednout, ale zjistil, že nereaguje. A tak zvedl v marné obraně alespoň druhou.

Guenhwyvar mu zaryla drápy do čela těsně pod vlasy. Drow znovu bodl a modlil se, aby kočku tentokrát zabil.

Panter mu rozsápal drápy tvář.

V tunelu v zadní části úzké římsy se ozvalo cvaknutí kuší. Panter seskočil z oběti a rozběhl se za kořistí.

Dva temní elfové vykouzlili mezi sebou a panterem koule temnoty a obrátili se na útěk.

Kdyby se ohlédli, možná by se znovu připojili k boji, protože Guenhwyvar je nepronásledovala nijak houževnatě. Rány dýkou a šípy, zákeřný uspávací jed a také prostá délka pobytu v této sféře Guenhwyvar zcela vyčerpaly. Kočka nechtěla odejít, toužila zůstat a bojovat po boku společníků, najít ztraceného pána.

Ale magie sošky odmítla přáním vyhovět. Po několika krocích potemnělým tunelem se Guenhwyvar zastavila. Sotva dokázala udržet rovnováhu. Panterovo tělo se rozplynulo v šedý dým a sférický tunel se vábivě otevřel.

~ ~ ~

Když Pwent opouštěl komnatu, utržil další zásah, ale drobná střela jen přiměla nejdivočejšího z bojechtivců roztáhnout zkřivenou tvář v úsměvu. Objevila se před ním temná koule, ale trpaslík pouze zařval a prohnal se jí. Usmíval se, i když na opačné straně narazil plnou rychlostí do stěny.

Temný elf chvíli užasle sledoval, jak se k němu zuřivý Pwent blíží, pak se obrátil, rozběhl se pryč tunelem a zabočil zprudka za roh. Pwent se hnal za ním, zbroj mu skřípala a ze silných rtů mu do hustého černého vousu stékaly sliny.

„Hlupáku!“ zařval, sklonil hlavu a zahnul za roh za prchajícím drowem. Očekával léčku.

Bodec na Pwentově přilbě zastavil seknutí meče a propíchl nepříteli předloktí. Bojechtivec nezpomalil, nýbrž vyskočil do vzduchu, vrhl se nepříteli na hruď a povalil ho na zem pod sebe.

Hřeby na rukavicích zabodl temnému elfovi do rozkroku a do tváře. Pwent se začal zběsile, křečovitě zmítat a zařezávat nabroušenou zbroj do tenké kroužkové košile. S každým pohybem, který bojechtivec udělal, vystřelovaly drowovou nabodnutou paží vlny agónie.

~ ~ ~

Bruenor si všiml, že se v ústí tunelu pohybuje štíhlá postava drowa s prapodivným, peřím ozdobeným širákem na hlavě. Pak světlem pochodně za driderem něco prolétlo a Bruenor zvedl paži se štítem k obraně. O kov zazvonily jedna, dvě, tři dýky. Čtvrtá letěla tak nízko, že škrábla trpaslíka do holeně. Instinktivně se sklonil a pátá dýka ho proto sekla do kůže těsně pod okrajem přilby.

Ale drobné ranky Bruenora nezastavily, stejně jako pohled na odulého dridera se dvěma sekyrami v rukách a osmi nohama cvakajícíma a škrábajícíma o zem. Trpaslík se vší silou vrhl vpřed, zachytil úder jedné sekyry štítem a druhou strhl stranou. Bruenor byl mnohem menší než jeho protivník, proto útočil nízko a bušil sekyrou do tvrdé skořápky driderových nohou. A po celou dobu se pohyboval až zběsile rychle, pevný štít držel nad sebou a odrážel jím rány zákeřně ostrých kouzelných zbraní.

Bruenor zasekl sekyru mezi dvě driderovy nohy, takže pronikla do masité části těla. Ale trpaslíkův úsměv trval jen krátce. Drider mu bušil do štítu tak tvrdě, až mu ho začal obracet na ruce. Netvor se ohnal nohou, nakopl Bruenora do břicha a odmrštil ho stranou dřív, než mohl trpaslík napáchat sekyrou nějakou skutečnou škodu.

Bruenor se vyškrábal na nohy, ale nemohl popadnout dech a paže ho bolela.

Z chodby za driderem vylétly další dýky a Bruenor ztratil rovnováhu. Jen taktak stačil zvednout štít, aby poslední čtyři odrazil. Pohlédl dolů na první z nich, která se mu zapíchla do zbroje a

způsobila mu drobnou, krvácející ranku. Věděl, že jen o vlásek unikl smrti.

A věděl také, že draze zaplatí, protože se nechal rozptýlit. Drider zaútočil.

~ ~ ~

Wulfgar mrštil kladivem do chodby. Jeho jediný hod se víc než vyrovnal šipkám, které temní elfové po řvoucím barbarovi vypálili. Zamířil vysoko, na stalaktitové zuby visící nad vstupem do tunelu. Mocné kladivo odvedlo dokonalou práci a rozdrtilo několik z nich.

Jeden z temných elfů uskočil, Wulfgar netušil, jestli ho padající balvany zasáhly, nebo ne, a druhý se vrhl vpřed. S taseným mečem a dýkou se postavil útoku neozbrojeného barbara.

Wulfgar se zastavil těsně před sekajícími čepelemi, uskočil do strany, vykopl a udeřil. Potřeboval nebezpečného a rychlého protivníka na několik vteřin zaměstnat.

Drow zjevně nevěděl o magických vlastnostech Aegisova tesáku, proto si dával na čas a nijak nepospíchal s tím, aby se k očividně silnému člověku přiblížil. Zaútočil odměřenou kombinací meče, dýky a opět dýky a posledním útokem škrábl barbara bolestivě do boku.

Drow se krutě usmál.

Aegisův tesák se objevil ve Wulfgarových čekajících rukou.

Wulfgar popadl válečné kladivo za konec topůrka a plynule ho před sebou roztočil. Drow pečlivě studoval rychlost zbraně a Wulfgar naopak bedlivě sledoval, jak ho drow pozoruje.

Kladivo máchlo a dýka bodla. Wulfgar popadl zbraň druhou rukou těsně pod hlavicí, zprudka změnil její směr a srazil drowův útok stranou.

Ale drow byl rychlý. I když mu ruka s dýkou odlétla do strany, bodl mečem dolů po Wulfgarově rameni. Barbarovo svalnaté předloktí se napjalo, jak znovu zastavil pohyb těžkého kladiva a švihl jím před sebou. Chytil Aegisův tesák uprostřed topůrka a uhodil šikmo vzhůru, takže zachytil meč a odklonil ho neškodně stranou.

Útok skončil tím, že drow zůstal stát s oběma rukama doširoka rozhozenýma, s jednou nahoře, druhou dole. Wulfgar stál před protivníkem v dokonalé rovnováze a oběma rukama svíral Aegisův tesák. Než stačil temný elf strhnout zbraně zpět nebo třeba jen přesunout nohy a uskočit, kladivo ho drtivou silou zasáhlo do podpaží a uhodilo dolů po odhaleném boku. Drow ustoupil, jako by si sílu úderu ani neuvědomil, automaticky uskočil a tvrdě narazil do stěny.

V tu chvíli se mu však podlomila noha a zkolabovala plíce. Drow před sebe zvedl meč v ubohé obraně. Wulfgar spustil ruce po topůrku až na konec, ohnal se a vší silou udeřil. Srazil stranou čepel a zasáhl drowa přímo do obličeje. Drowova lebka s odporným prasknutím vybuchla, jak ji tvrdý kov mocného Aegisova tesáku přirazil k tvrdé skále.

~ ~ ~

Driderův útok zastavil oslepující stříbrný záblesk, který zachránil Bruenorovi Válečnému kladivu život. Ale šíp dridera nezasáhl. Vylétl vzhůru a připíchl ke stěně zraněného drowa, který už skoro vyšplhal zpátky na římsu.

Ale okamžik rozptýlení stačil Bruenorovi k tomu, aby se vzpamatoval z útoku dýk. Znovu dridera tvrdě napadl, zatnul mu sekyru do nejbližší nohy a zvedl vysoko štít, aby odrazil náhle vratké sekání. Trpaslík na netvora tlačil a využíval jeho obrovské tělo k ochraně před nepřáteli v chodbě. Ucouvl však dřív, než se drider stačil vzchopit a zaútočit nohama.

Kolem prolétl další Cattin šíp a zajiskřil, jak škrtl o stěnu chodby.

Bruenor se zazubil a děkoval bohům za to, že ho obdarovali tak schopným spojencem a přítelkyní, jako byla Catti.

~ ~ ~

První dva šípy Viernu rozzuřily. Třetí vlétl do chodby a málem ji připravil o hlavu. Jarlaxl si za ní pospíšil od ústí tunelu.

„Impozantní,“ přiznal žoldák. „Několik mých vojáků už zemřelo.“

Vierna se rozběhla vpřed a soustředila se na trpaslíka, který bojoval s jejím zmutovaným bratrem. „Kde je Drizzt Do’Urden?“ obořila se na něj a vložila do slov magii, aby ji Bruenor slyšel i přes dridera.

„Napřed mě napadnete a teď si chcete povídat?“ zařval trpaslík a dodal slovům důraz sekyrou. Dinin přišel o nohu. Trpaslík se vrhl vpřed a napadl vrávorajícího dridera další sérií úderů.

Vierna začala pronášet zaklínadlo, ale Jarlaxl ji popadl a strhl na zem. Chystala se vybuchnout vzteky, ale zlost na žoldáka ji téměř ihned přešla, protože v místě, kde stála, udělal další stříbrný šíp do skály velkou díru.

Vierna si vzpomněla na Entreriho varování. Jak bitva pokračovala, na vlastní oči viděla, že měl pravdu. Jejich nepřítel byl skutečně mocný. Chvěla se zuřivostí a nesrozumitelně si pro sebe mumlala, protože si uvědomovala, co ji porážka bude stát. Obrátila se do sebe a vydala se po stezce k temné bohyni. Vykřikla Llothino jméno.

„Vierno!“ volal Jarlaxl odněkud z dálky.

Lloth nemohla dovolit, aby zklamala, musela jí s nečekanou překážkou pomoct, aby jí mohla přinést oběť.

„Vierno!“ Ucítila na sobě ruce žoldáckého velitele a dalšího drowa, který Jarlaxlovi pomohl postavit ji na nohy.

„*Wishya*!“ vykřikla bezděčně. Znenadání ji prostoupil klid, protože věděla, že Lloth odpověděla na zavolání.

Magická vlna, která z Vierny vyrazila, odhodila Jarlaxla a drowa na stěnu. Znepokojeně na ni pohlédli.

Výraz žoldákovy tváře se však uvolnil, když Vierna pokynula, ať ji následuje hlouběji do chodby a pryč od nebezpečí.

„Lloth nám pomůže dokončit, co jsme začali,“ vysvětlila kněžka.

~ ~ ~

Catti vystřelila do chodby pro jistotu další šíp, pak se rozhlédla po příhodnějším cíli. Zadívala se na Bruenora bojujícího s odporným

driderem, ale věděla, že by bylo příliš riskantní do zuřivé bitky zasahovat.

Wulfgar měl situaci zjevně pod kontrolou. U nohou mu ležel mrtvý drow. Prohlížel si suť zříceného tunelu a hledal nepřítele, který do jeskyně nevnikl. Pwenta nikde nezahlédla.

Catti se zadívala na roztříštěnou římsu nad Bruenorem a driderem, rozhlédla se po drowovi, který se z ní nezřítil, pak se otočila k druhé římse, na níž zmizela Guenhwyvar. V malém výklenku pod římsou spatřila podivný úkaz. Sbírala se tam mlha, jako když se objevuje panter. Oblak změnil barvu a nabyl oranžovou odstín, takže se nyní podobal spíše vířícím plamenům.

Catti vycítila sílící zlou auru, proto zvedla luk. Naježily se jí vlasy vzadu na krku. Něco ji pozorovalo.

Catti upustila Hledač srdcí, zprudka se otočila a tasila z pochvy krátký meč právě včas, aby odklonila stranou bodnutí drowa levitujícího od stropu.

Wulfgar si mlhy také všiml a věděl, že se musí soustředit na ni, že musí zaútočit, jen co zjistí, oč jde. Ale nedokázal ignorovat Cattin náhlý výkřik. Když k ní vzhlédl, uviděl, že se dostala do potíží. Skoro seděla na zemi a zběsile sekala krátkým mečem, aby si útočníka udržela od těla.

Ve stínech kousek za mladou ženou se od stropu začala snášet další tmavá postava.

~ ~ ~

Teplá krev roztrhaného protivníka se mísila se slinami, které Tibldorfu Pwentovi kapaly z vousu. Drow se přestal zmítat, ale Pwent si zabíjení užíval, proto se nezastavil.

Do ucha se mu zapíchla šípka. Zařval, zvedl hlavu a spolu s ní také paži mrtvého drowa, která zůstávala nabodnutá na bodci jeho přilby. Měl před sebou dalšího nepřítele, který postupoval jeho směrem.

Bojechtivec vyskočil a začal trhat hlavou ze strany na stranu. Škubal mrtvým drowem, až mu rozerval ebenovou kůži a osvobodil se od něj.

Temný elf zůstal stát a s pohledem upřeným na strašlivou scénu před sebou se snažil pochopit, co se tu stalo. Znovu se pohnul a začal ustupovat. Nezkrotný Pwent zařval a znovu se vrhl do útoku.

Drow užasl nad zběsilou rychlostí podsaditého trpaslíka a nad tím, že se mu nedaří nepříteli utéct. Ale neměl v plánu utíkat dlouho, chtěl jen nebezpečného protivníka odlákat pryč od hlavní bitvy.

Běželi klikatými chodbami a drow byl stále deset kroků před pronásledovatelem. Aniž by změnil krok, vyskočil, dopadl, otočil se a s taseným mečem v ruce se široce usmál.

Pwent nezpomalil. Jen sklonil hlavu a bodec na přilbě. S očima upřenýma na zem si až příliš pozdě uvědomil, jakou past na něj drow nastražil, až příliš pozdě uviděl okraj díry, kterou temný elf lehce přeskočil.

Bojechtivec padal, řítil se a poskakoval a jeho ostrá zbroj jiskřila, jak škrábala po skále. Cestou dolů narazil na zaoblený stalagmit, zlomil si žebro, odrazil se od něj, převrátil se a přistál na zádech v dolní komnatě.

Dlouhou dobu tam jen tak ležel a obdivoval nejen nepřítelovu lstivost, ale také podivný způsob, jakým se nad ním točily tuny kamení, které tvořily strop jeskyně.

~ ~ ~

Catti to s mečem uměla, obdivuhodně se jím oháněla a používala každou obranu, kterou ji Drizzt Do'Urden naučil, aby se dostala zpět do rovnocenného postavení. Byla si jista, že drowova výhoda polevuje, že se brzy postaví na nohy a protivníkovi tváří v tvář.

A najednou neměla s kým bojovat.

Prolétl kolem ní Aegisův tesák. Pocuchal jí vlasy, tvrdě zasáhl překvapeného drowa a srazil ho stranou.

Catti se obrátila, ale vděk za Wulfgarovu pomoc zmizel, když si uvědomila, jak ochranitelsky se zachoval. Mlha, která se poblíž barbara sbírala, se začala zhmotňovat do postavy netvora nějaké odporné nižší sféry. Byl to mnohem nebezpečnější nepřítel než elf, s nímž bojovala Catti.

Wulfgar jí pomohl, i když tím riskoval smrt, postavil její bezpečí nad své.

Catti si byla jistá, že by se o sebe dokázala postarat, proto jí jeho čin připadal spíše hloupý než nesobecký.

Catti se sehnula pro luk. Musela najít luk.

Ale ještě než se ho stačila dotknout, netvor se zcela zhmotnil. Byla to yochlol, beztvará příšera, která se podobala hroudě rozteklého vosku, z níž trčelo osm chapadlům podobných údů a ve středu zela tlama s dlouhými, ostrými zuby.

Catti za sebou vycítila nebezpečí dřív, než stačila zavolat na Wulfgara. S lukem v ruce se zprudka obrátila a vzhlédla k nepříteli. Drow ji sekl po hlavě.

Šíp zasáhl cíl jako první. Nadzvedl drowa několik palců ze země, prolétl jím a ve sprše jisker vybuchl u stropu. Když drow dopadl zpátky na zem, zůstal stát, v ruce stále svíral meč, a jeho výraz prozrazoval, že si není jist, co se právě stalo.

Catti k němu přiskočila a rozehnala se lukem jako kyjem. Tloukla do něj, dokud si neuvědomila, že je mrtvý.

Když se ohlédla, uviděla, jak yochlol popadla Wulfgara napřed jedním, pak dvěma chapadly. Ani barbarova obrovská síla nedokázala zabránit tomu, aby si ho netvor přitáhl k tlamě.

~ ~ ~

Bruenor neviděl nic než driderův černý trup. Bušil do něj a tlačil Dinina zpátky. Neslyšel nic než řinčení zbraní, kovu o kov, a praskání ulity, kdykoli jeho sekyra zasáhla cíl.

Ale instinktivně věděl, že Catti a Wulfgar, jeho děti, mají potíže.

Bruenorova sekyra se konečně zasekla hluboko do oběti a drider narazil na stěnu za sebou. Odpadla další pavoučí noha. Bruenor se zapřel nohama, vší silou se odrazil a uskočil vzad.

Dinin ztratil dvě nohy a stál proto podivně zkrouceně. Nepronásledoval trpaslíka, protože byl vděčný za chvíli odpočinku, ale zuřivý Bruenor ho znovu napadl a přemohl zraněného dridera divokostí. Bruenorův štít zastavil první sekyru, přilba druhou, úder, který ho měl srazit k zemi.

Trpaslík ťal napříč, těsně nad tvrdou ulitou, a zasadil driderovi do břicha rozeklanou ránu, ze které vyhřezly horké vnitřnosti. Tekly driderovi po nohách a Bruenorovi po napjatých pažích.

Bruenor zběsile, opakovaně a nepřetržitě sekal mezi driderovy přední nohy. Ulita praskla a z ran v mase se vyvalily další tekutiny.

Bruenorova sekyra opět tvrdě dopadla, ale trpaslík utržil ránu do paže se zbraní. Driderův podivný úhel připravil ránu o většinu síly a seknutí neproniklo Bruenorovou mitrilovou kroužkovou košilí, do trpaslíka se ale přesto zahryzla žhavá agónie.

Mysl na něj křičela, že ho Catti a Wulfgar potřebují!

Bruenor se zašklebil bolestí, zpětným úderem se ohnal sekyrou vzhůru a plochou stranou ostří zasadil driderovi ránu do lokte. Netvor zavyl. Bruenor sekl znovu vzhůru, zasáhl dridera do podpaží a usekl mu paži u těla.

Catti a Wulfgar ho potřebují!

Driderova sekyra pronikla díky delšímu dosahu za trpaslíkův štít a spodním koncem škrábla Bruenora do paže. Bruenor si přitáhl štít blíž a přirazil netvora ramenem ke stěně. Uskočil, ťal po netvorovi sekyrou a znovu do něj vrazil ramenem.

Trpaslík znovu uskočil, sekl, odrazil se podsaditýma nohama a vrhl se vpřed. Když Bruenor ucouvl tentokrát, driderova sekyra zazvonila o zem. Trpaslík divoce sekal, drtil dridera o skálu, trhal mu maso a lámal žebra.

Bruenor se otočil, uviděl, že Catti má situaci pod kontrolou a udělal krok směrem k Wulfgarovi.

„*Wishya*!“

Trpaslíka zasáhly vlny energie a zvedly ho ze země. Letěl tucet stop vzduchem, až narazil na stěnu.

Odrazil se, změnil směr, zařval vzteky a rozběhl se ke vzdálenému tunelu, odkud ho pozorovalo několika drowů.

„*Wishya*!“ ozval se další výkřik a Bruenor se opět pohnul vzad.

„Kolik jich ještě máš?“ zařval houževnatý trpaslík. Zase narazil na zeď, ale jen se otřásl.

Všechny oči se od něj odvrátily.

Zahalila ho černá koule a trpaslík za ni byl vděčný, protože mu poslední náraz ublížil víc, než byl ochotný přiznat.

~ ~ ~

Vierna, Jarlaxl a jejich strážce ucouvli do tunelu, kde se k nim připojil čtvrtý voják.

„Trpaslík po straně," vysvětlil. „Je šílený, zdivočel zuřivostí. Shodil jsem ho do jámy, ale obávám se, že ho to nezastaví!"

Vierna se chystala odpovědět, ale Jarlaxl ji přerušil a ukázal na boční průchod, odkud jim další drow dával zběsilá znamení znakovou řečí.

Ďábelská kočka! říkal. Kolem drowa se prohnala druhá postava a o několik vteřin později třetí. Jarlaxl rozuměl manévru svých mužů, věděl, že přežili dvě oddělené bitvy, což znamenalo, že římsa a průchod pod ní byly ztraceny.

Musíme jít, řekl Vierně. *Najdeme příhodnější místo pro boj.*

„Lloth odpověděla na mé zavolání!" zavrčela Vierna. „Dorazila její služebnice!"

„Už proto bychom měli zmizet," odvětil Jarlaxl nahlas. „Dokažte, že věříte moci Pavoučí královny. Vydejme se znovu po stopě vašeho bratra."

Vierna se na okamžik zamyslela, pak k úlevě světáckého žoldáka kývla na souhlas. Jarlaxl je rychle vedl pryč a přemýšlel, jestli skutečně přežilo jen pět vojáků Bregan D'aerthe, on a Vierna.

~ ~ ~

Wulfgar se divoce oháněl po komíhajících se chapadlech. Bušil holýma rukama do údů, které ho svíraly, a snažil se vyprostit ze železného sevření. Utočila na něj další chapadla a vynucovala si jeho pozornost.

Netvor s ním trhl a přitáhl si ho k velké tlamě. Wulfgar pochopil, že nejnovější útoky měly jen odvést pozornost. Do zad a žeber se mu zahryzly zuby ostré jako břitvy, prorvaly svaly a drhly o kosti.

Uhodil yochlol pěstí, sevřel její slizkou kůži, zakroutil a kus utrhl. Ale netvor nezareagoval, dál kousal a zarýval mu ostré zuby do trupu.

Do ruky se mu vrátil Aegisův tesák, ale protože byl Wulfgar nepříjemně zkroucený, nemohl nepřítele nijak vážně zasáhnout. Přesto se po něm ohnal a zasáhl cíl, ale masitá, pevná kůže zlého netvora jako by údery Aegisova tesáku absorbovala a hluboce se pod nimi prohýbala.

Wulfgar se znovu ohnal a navzdory ostré bolesti se otočil. Uviděl Catti. Stála stranou nepřátel, a u nohou jí ležela mrtvola druhého drowa. V hrůze zírala na Wulfgarova bílá, odhalená žebra.

Ale přesto se po Wulfgarově stažené tváři rozlil výraz zadostiučinění, když si uvědomil, že jeho láska je v bezpečí a nezraněná.

Kolem prosvištěl stříbrný záblesk, překvapil Wulfgara a zasáhl yochlol. Barbar si myslel, že je zachráněn, že jeho milovaná Catti, žena, kterou se odvážil podcenit, nepřítele zničí.

Jedno z chapadel se obtočilo Catti kolem kotníku a podrazilo jí nohy. Přistála tvrdě na skále a vzácný luk jí vypadl z ruky. Téměř se nebránila, když ji yochlol začala táhnout blíž.

„Ne!“ zařval Wulfgar a znovu a znovu tloukl do gumovitého netvora.

Zakřičel Bruenorovo jméno. Koutkem oka zahlédl, jak se trpaslík omámeně vypotácel z koule temnoty. Byl příliš daleko.

Barbarovy kosti pod nemilosrdným tlakem yochloliných zubů praskaly. Méně statečný muž už by se zhroutil.

Ale Wulfgar si nemohl dovolit zemřít, ne když byli Catti s Bruenorem v nebezpečí.

Začal ze srdce zpívat Tempovi, bohovi bitvy. Zpíval, i když se mu plíce plnily krví, zpíval hlasem, který tryskal ze srdce, jež mocně tlouklo víc než dvacet let.

Zpíval a díky zpěvu zapomněl na ochromující bolest. Zpíval a píseň se k němu vracela v ozvěně, která zněla jako chorál stoupenců chválícího boha. Zpíval a sevřel pevněji Aegisův tesák.

Wulfgar udeřil. Ne do netvora, nýbrž do nízkého stropu výklenku. Kladivo se zabořilo do hlíny a zaháklo o skálu.

Na barbara a jeho útočníka se začaly sypat oblázky a zemina. Wulfgar zpíval a znovu a znovu bušil do stropu.

Yochlol nebyla hloupá. Zakousla se ještě silněji a zatřásla obětí, ale Wulfgar už žádnou bolest necítil. Aegisův tesák udeřil vzhůru. Ze stropu se zřítil velký balvan.

Když se Catti vzpamatovala, pochopila, o co se barbar snaží. Yochlol už se o ni nezajímala, proto se Catti podařilo odplazit k luku.

„Ne, chlapče!“ vykřikl Bruenor na opačné straně komnaty. Catti vložila šíp do luku a otočila se. Aegisův tesák uhodil do stropu.

Cattin šíp zasyčel do yochlolina těla okamžik předtím, než se strop prolomil. Dolů padaly obrovské balvany. Prostor mezi nimi rychle plnily hromady kamení a hlíny a do vzduchu se vznesla oblaka prachu. Jeskyně se divoce otřásla a zával duněl tunely.

Catti ani Bruenor se neudrželi na nohou. Oba se choulili na podlaze, pažemi si zakrývali hlavy a čekali, až vše skončí. Ani jeden z nich v prachu a ve tmě neviděl. Nespatřili proto, jak netvor s Wulfgarem zmizel pod tunami kamení.

ČÁST PÁTÁ

KONEC HRY

Až zemřu…

Ztratil jsem přátele, otce, učitele. Připravilo mě o ně největší tajemství zvané smrt. Ode dne, kdy jsem opustil domovinu, kdy mi zvrácená Zlovůle oznámila, že obětovala Zaknafeina Pavoučí královně, jsem poznal žal. Je to zvláštní emoce, mění se. Truchlím pro Zaknafeina, Montolia a Wulfgara? Nebo truchlím sám pro sebe, pro ztrátu, kterou budu cítit už navždy?

Je to možná jedna z nejzákladnějších otázek smrtelné existence, ale přesto na ni není odpovědi…

Pokud ovšem neodpovíte vírou.

Pořád cítím smutek, když pomyslím na souboje s otcem, na procházky horami po boku Montolia nebo mi hlavou problesknou vzpomínky na Wulfgara, které jsou nejintenzivnější ze všech a zahrnují posledních několik let mého života. Vzpomínám si na den na Kelvinově mohyle, kdy jsme s mladým Wulfgarem hleděli na tundru a spatřili ohně jeho kočovného lidu. V tu chvíli jsme se s Wulfgarem stali skutečnými přáteli, protože jsme si uvědomili, že ať už budeme čelit jakýmkoli nejistotám, vždy budeme mít jeden druhého.

Pamatuji si na bílého draka jménem Smrtidech a na obra Biggrina. Kdyby nebylo Wulfgara, žádnou z těch bitev bych nepřežil. A vzpomínám si také, jak jsem s přítelem vítězství oslavil, jak jsme se sblížili a naše důvěra, naše pouto se prohloubilo. Nikdy nám to nebylo nepříjemné.

Nebyl jsem při tom, když padl, nemohl jsem mu pomoci, jako by on dozajista pomohl mně.

Nemohl jsem se rozloučit.

Zemřu sám? Pokud mě nezabijí zbraně netvorů nebo nemoc, jistojistě přežiji Catti, Regise, a dokonce i Bruenora. V tuto chvíli

jsem přesvědčen, že bez ohledu na to, kdo mi bude stát po boku, bez těchto tří zemřu skutečně sám.

Ale mé myšlenky nejsou úplně temné. V minulosti jsem se s Wulfgarem rozloučil už tisíckrát. Pokaždé jsem mu dal vědět, co pro mě znamená, slovy nebo činy. Živí se loučí každý den. Loučí se s láskou a přátelstvím, s tím, že vzpomínky přetrvají, i když tělo ne.

Wulfgar už našel jiné místo a jiný život. Musím tomu věřit, protože k čemu by nám jinak naše existence byla?

Proto truchlím především pro sebe, pro ztrátu, která mě neopustí až do konce mých dnů, ať už uběhne jakkoli mnoho století. Ale navzdory ztrátě se cítím rovněž nadpozemsky klidný, vyrovnaný. Bylo lepší Wulfgara poznat a sdílet s ním události, které nyní živí můj žal, než se s ním nikdy nesetkat, nekráčet vedle něj, nedívat se na svět jeho křišťálově modrýma očima.

Až zemřu… doufám, že budu mít přátele, kteří pro mě budou truchlit, vzpomínat na společné radosti a žaly, na mě.

To je nesmrtelnost ducha, přetrvávající odkaz, zdroj žalu.

Ale také víry.

Drizzt Do'Urden

20

ZNENADÁNÍ

Ve velké komnatě se dál usazoval prach a tlumil plápolající světlo. Jednu pochodeň uhasilo během okamžiku padající kamení. Uhasilo ji jako světlo ve Wulfgarových očích. Když dunění konečně ustalo, když se velké balvany usadily, Catti se posadila a obrátila se k zavalenému výklenku. Utřela si špínu z očí a chvíli mrkala do šera, než jí došla krutá pravda.

Netvorovo jediné viditelné chapadlo, to, které se mladé ženě omotalo kolem kotníku, bylo čistě useknuté a jeho zčernalý okraj sebou u sutě instinktivně cukal.

Za ním už ležela jen hromada kamení. Catti zmohla strašlivá skutečnost. Zavrávorala a téměř ztratila vědomí. Sílu sebrala jen díky vlně vzteku, která se v ní zvedla. Vytrhla nohu z chapadla a po čtyřech se plazila blíž. Pokusila se vstát, ale v hlavě jí tak bušilo, že to raději vzdala. Znovu ji sevřela mdloba a bezvědomí vábilo.

Wulfgar!

Catti lezla dál, odhodila stranou škubající chapadlo a holýma rukama začala hrabat. Rozdírala si kůži a bolestivě si utrhla nehet. Zával se tolik podobal tomu, který je v Mitrilové síni málem připravil o Drizzta. Ale tehdy to byla trpasličí past. Podlaha se propadla ve stejnou chvíli, kdy se do výklenku zřítil kamenný blok, takže Drizzt bezpečně sklouzl do nižší chodby.

Catti si připomněla, že tady o žádnou past nešlo. Neexistoval tu žádný komín, žádná dolní komora. Ze rtů jí uniklo tiché zasténání. Dál škrábala rukama po kamení, protože zoufale toužila dostat Wulfgara ven z drtivého závalu, a modlila se, aby se balvany zřítily pod úhlem, který barbarovi dovolil přežít.

Náhle se vedle ní objevil Bruenor, odhodil sekyru i štít a s vervou se pustil do práce. Silnější trpaslík odstranil několik velkých balvanů, ale když dosáhl okraje závalu, zastavil se a tupě se zahleděl na sesuv.

Catti pokračovala v hrabání. Nevšimla si otcova zamračeného výrazu.

Bruenor doloval už víc než dvě století, proto znal pravdu. Zával byl kompletní.

Chlapec zemřel.

Catti dál hrabala a popotahovala. Mysl jí začala našeptávat to, čemu srdce odmítalo uvěřit.

Bruenor jí položil ruku na paži, aby zastavil její marné snažení, a když na něj pohlédla, její výraz zlomil houževnatému trpaslíkovi srdce. Obličej měla špinavý. Na jedné tváři jí zaschla krev a vlasy měla přilepené k hlavě. Bruenor viděl jen Cattiny oči, oči laně v barvě nejhlubší modři, které se třpytily slzami.

Bruenor pomalu zavrtěl hlavou.

Catti se posadila na paty, krvácející ruce složila do klína a bez mrkání zírala před sebe. Přemýšlela, kolikrát už se s přáteli ocitla v podobné situaci. Kolikrát už v posledním okamžiku unikli ze spárů smrti?

Ale štěstí je nyní opustilo, opustilo Wulfgara. Teď a tady, znenadání a bez varování.

Mocný válečník, vůdce kmene a muž, kterého si Catti chtěla vzít za manžela, byl pryč. Ona, Bruenor, a dokonce ani mocný Drizzt Do'Urden to nemohli nijak změnit.

„Zachránil mě," zašeptala mladá žena.

Zdálo se, že ji Bruenor neslyší. Utíral si prach z očí, prach, který se nasbíral ve velkých slzách, jež mu stékaly dolů po špinavých tvářích. Bruenora považoval Wulfgara za syna. Houževnatý trpaslík přijal Wulfgara, který byl tehdy ještě chlapec, po bitvě do svého

domova. Tvrdil mu, že je otrok, ale ve skutečnosti toužil mladíka naučit, že existuje i lepší cesta. Bruenor vychoval z Wulfgara důvěryhodného, poctivého muže. Nejšťastnějším okamžikem v trpaslíkově životě nebyla chvíle, kdy znovu dobyl Mitrilovou síň, nýbrž den, kdy mu Wulfgar a Catti oznámili, že se budou brát.

Bruenor nakopl těžký kámen tak silně, až ho odsunul stranou.

Ležel pod ním Aegisův tesák.

Statečnému trpaslíkovi se podlomila kolena, když úžasné válečné kladivo, zbraň ozdobenou symboly Dumathoina, trpasličího boha a Strážce tajemství pod Horou, uviděl. Bruenor dlouho jen zhluboka dýchal, aby získal zpět sílu, pak se sehnul a vyprostil kladivo ze suti.

Bylo Bruenorovým nejlepším výtvorem, důkazem jeho obdivuhodného kovářského umu. Vložil do kladiva všechnu lásku, všechno umění. Vykoval ho pro Wulfgara.

Cattin vyrovnaný výraz se při pohledu na zbraň zhroutil jako strop jeskyně. Ramena se jí otřásala tichými vzlyky. V tlumeném, zaprášeném světle náhle vypadala drobná a křehká.

Při pohledu na její neštěstí v sobě Bruenor našel sílu. Připomněl si, že je osmý král Mitrilové síně a je zodpovědný za své poddané – a za dceru. Vsunul si vzácné kladivo za popruh na brašně, objal Catti kolem ramen a zvedl ji na nohy.

„Pro chlapce už nemůžem nic udělat," zašeptal Bruenor. Catti se od něj odtáhla, přistoupila zpět k hromadě a s vrčením odhodila několik dalších kamenů. Věděla, že je to marná práce, viděla, jak se do výklenku zřítily tuny hlíny a balvanů, z nichž některé byly příliš velké, než aby s nimi pohnuli. Ale hrabala dál, protože to prostě nedokázala vzdát. Byla to její jediná naděje.

Bruenor ji vzal něžně za nadloktí.

Mladá žena zavrčela, vytrhla se mu a pokračovala v práci.

„Ne!" zařval Bruenor, znovu ji popadl, silou ji zvedl ze země a odtáhl od hromady. Tvrdě ji posadil, napřímil široká ramena a postavil se mezi ní a zával. Ať už se ho Catti pokusila obejít z jakékoli strany, pokaždé jí zatarasil cestu.

„Nemůžeš nic dělat!" křičel jí do tváře.

„Musím to zkusit!" zaprosila nakonec, když pochopila, že jí Bruenor nedovolí dál kopat.

Bruenor zavrtěl hlavou. Jen slzy v tmavých očích, jediná známka žalu, zabránily Catti v tom, aby ho uhodila. Uklidnila se a přestala se pokoušet kolem tvrdohlavého trpaslíka projít.

„Je po všem," řekl Bruenor. „Chlapec… můj kluk, si todle vybral. Dal za nás za voba život. Jesli dovolíš, aby tě pitomá bolest přinutila zůstat tady, v nebezpečí, zneuctíš ho."

Catti se schoulila, protože věděla, že má pravdu. Bruenor se vydal pro štít a sekyru a Catti už se k hromadě, k Wulfgarově mohyle, nepřiblížila. Trpaslík se k ní vrátil a objal ji paží.

„Rozluč se," řekl. Chvíli počkal, pak zavedl Catti napřed k jejímu luku, pak k otvoru, kterým do jeskyně vstoupili.

Catti se zastavila a pohlédla zvědavě nejdříve na něj, pak na tunel, jako by se ptala, kam jdou.

„Pwent a kočka se budou muset dostat ven sami," odpověděl Bruenor, protože její zmatený pohled špatně pochopil.

Catti si nedělala starosti o Guenhwyvar. Věděla, že dokud má sošku u sebe, nic nemůže panterovi vážně ublížit. A o bojechtivce se už vůbec nebála.

„A co Drizzt?" zeptala se prostě.

„Myslím, že elf ještě žije," odpověděl Bruenor s jistotou. „Ta drowka chtěla vědět, kde je. Žije a řek bych, že jim utek. Drizzt má větší šanci se z těchdle tunelů dostat než my. Kočka je už možná s ním."

„Ale můžeme mu bejt potřebný," namítla Catti a vytrhla se z Bruenorova něžného objetí. Přehodila si luk přes rameno, založila si paže na hrudi a na obličeji se jí usadil ponurý, odhodlaný výraz.

„Jdem domů, děvče," rozkázal Bruenor přísně. „Nevíme, kde Drizzt je. Jenom hádám, doufám, že furt žije."

„Chceš to riskovat?" zeptala se Catti prostě. „Chceš riskovat, že nás nebude potřebovat? Ztratili jsme jednoho přítele, možná dva, jestli zabiják oddělal Regise. Neopustím Drizzta, za žádnou cenu." Trhla sebou, když jí myslí probleskla vzpomínka na to, jak se ztratila v Tartaru, v jiné sféře bytí, a jak se Drizzt Do'Urden odvážně postavil nevyslovitelným hrůzám, aby ji dostal domů.

„Vzpomínáš na Tartaros?" řekla Bruenorovi. Bezmocný trpaslík zamrkal a odvrátil se.

„Neopustím ho,“ zopakovala Catti. „Za nic na světě.“ Zadívala se na tunel na opačné straně komnaty, kterým zjevně unikli temní elfové. „Ani kvůli těm zatracenejm temnejm elfům a jejich pekelnejm přátelům!“

Bruenor se na okamžik odmlčel, přemýšlel o Wulfgarovi a o dceřiných odhodlaných slovech. Drizzt tady někde ještě pořád může být, může být zraněný, mohou ho znovu chytit. Kdyby Bruenor byl tam dole a Drizzt tady nahoře, trpaslík nepochyboval o tom, co by drow udělal.

Znovu pohlédl na Catti a na hromadu za ní. Právě ztratil Wulfgara. Jak by mohl riskovat, že ztratí i Catti?

Bruenor se na Catti zadíval pozorněji a všiml si odhodlání, které doutnalo v jejích očích. „To je moje děvče,“ řekl trpaslík tiše.

Sebrali zbývající pochodeň, opustili komnatu východem na opačné straně a zamířili hlouběji do tunelů, aby našli ztraceného přítele.

~ ~ ~

Ten, kdo nevyrostl ve věčné tmě Podzemních říší, by si asi nevšiml drobounké změny v temnotě, neucítil by mírný poryv čerstvějšího vzduchu. Ale Drizztovi připadaly změny stejně výrazné jako políček. Zrychlil krok a přitáhl si Regise pevněji k boku.

„Co se děje?“ zeptal se vyděšený půlčík a rozhlédl se, jako by očekával, že z nejbližšího stínu vyskočí Artemis Entreri a sežere ho.

Minuli široký, ale nízký tunel stoupající vzhůru. Drizzt zaváhal. Smysly na něj křičely, že právě minul správnou chodbu. Ignoroval však jejich tiché prosby a pokračoval v chůzi v naději, že otvor vedoucí ven bude dostatečně přístupný, aby se s Regisem nadechli čerstvého vzduchu.

Byl. Zahnuli za další zatáčku a ucítili na tvářích ledový dotyk větru. Před sebou uviděli světlejší otvor, hory a… hvězdy!

Půlčíkovo hluboké oddechnutí zrcadlilo Drizztovy pocity. Nesl Regise dál. Když opustili tunel, oba málem zmohla krása horské scenérie, která se táhla do dálky před nimi, nádhera povrchového světa pod hvězdami, který se v ničem nepodobal bezhvězdným

nocím v Temných říších. Vítr vanoucí okolo jim připadal jako živá bytost.

Ocitli se na úzké římse asi ve dvou třetinách prudkého, tisícistopého srázu. Zahlédli úzkou stezku, která vpravo stoupala vzhůru a vlevo dolů, klesala však tak mírně, že si nedělali velké naděje, že by byla dost dlouhá na to, aby se dostali nahoru na útes nebo dolů do údolí.

Drizzt se zadíval na skalnatou stěnu. Věděl, že by těch několik stovek stop dolů, nebo naopak nahoru, snadno překonal, ale Regise by asi s sebou vzít nedokázal. A kromě toho se mu nelíbilo, že by se ocitl v divočině, aniž by věděl, jak dlouho mu bude trvat, než se dostane zpět do Mitrilové síně.

Přátelé byli nedaleko a měli potíže.

„Tam nahoře je Strážcovo údolí," poznamenal Regis s nadějí v hlase, „je to odsud sotva několik mil."

Drizzt kývl, ale přesto odpověděl: „Musíme zpátky dovnitř."

Regise to nijak nepotěšilo, ale neprotestoval. Věděl, že by se ve svém stavu z římsy nedostal.

„Dobrá práce," ozval se Entreriho hlas zpoza zatáčky. Zabijákova temná postava se vynořila ze tmy a drahokamy na dýce u opasku se mu třpytily stejně jako na teplo citlivé oči. „Věděl jsem, že sem přijdeš," vysvětlil Drizztovi. „Věděl jsem, že ucítíš čistý vzduch a vydáš se za ním."

„Blahopřeješ sám sobě, nebo mně?" zeptal se drowský hraničář.

„Oběma!" Entreri se srdečně zasmál. Jeho zářivě bílý úsměv však nahradilo chladné zamračení. Blížil se. „Tunel, který jsi minul padesát yardů odsud, opravdu vede do vyššího patra. Asi tam najdeš přátele, i když už jsou bezpochyby mrtví."

Drizzt se nenechal vyprovokovat, nevrhl se vztekle do útoku.

„Ale nemůžeš za nimi, že?" vysmíval se Entreri. „Ty sám bys mi dokázal uniknout, vyhnout se boji, po kterém toužím. Ale bohužel máš s sebou zraněného přítele. Přemýšlej, Drizzte Do'Urdene. Nech půlčíka tady a uteč!"

Drizzt se na směšné prohlášení neobtěžoval odpovědět.

„Já bych ho tu nechal," poznamenal Entreri a ledově se na Regise zadíval. Půlčík zafňukal a schoulil se pod Drizztovou silnou paží.

Drizzt si snažil nepředstavovat, jaké hrůzy musel Regis v Entreriho zvrhlých rukou zažít.

„Neopustíš ho," pokračoval Entreri. „Oba to víme. To je rozdíl mezi námi, který ty nazýváš silou, já slabostí." Byl už vzdálen jen tucet kroků. Tasil štíhlý meč, takže ho ozářil jeho modrozelený svit. „A teď zpátky k našemu souboji," řekl. „K našemu osudu. Líbí se ti bojiště, které jsem zvolil? Z římsy vede jediná cesta, a to je tunel za tebou, takže odsud nemohu utéct ani já. Oba budeme bojovat až do konce." Zadíval se dolů z útesu. „Poraženého čeká smrtící pád," vysvětlil s úsměvem. „Boj bez milosti."

Drizzt nedokázal potlačit pocit, který ho přepadl, žár v hrudi a za očima. Nemohl popřít, že někde v hloubi srdce a duše po výzvě touží, chce Entrerimu dokázat, že se mýlí, že jeho existence je bezcenná. Nikdy by k boji nedošlo, kdyby měl Drizzt Do'Urden jinou, rozumnou možnost. Věděl, že touhy jeho ega, které chápal a přijímal, nejsou dost dobrým důvodem k boji na život a na smrt. Ale s bezmocným Regisem za zády a přáteli, kteří někde nad ním čelí temným elfům, musel na výzvu odpovědět.

Ucítil v rukou tvrdý kov jílců scimitarů a nechal zrak zcela přejít do normálního vidění, protože Záblesk se pronikavě modře rozzářil.

Entreri se zastavil a s dýkou v jedné ruce a s mečem v druhé Drizztovi pokynul.

Potřetí za méně než jeden den zařinčel Záblesk tvrdě o zabijákovu štíhlou čepel. Potřetí, a jak Drizzt s Entrerim také doufali, naposledy.

Začali zlehka, oba neobvyklé prostředí opatrně prozkoumávali. Římsa byla v těchto místech asi deset stop široká, ale těsně za Drizztem i za Entrerim se prudce zužovala.

Entreri sekl mečem, pak bodl dýkou.

Po dvou tvrdých odraženích sekl Drizzt scimitarem mezi Entreriho čepele, ale ten mezeru v obraně zpětným mávnutím meče v okamžení uzavřel a odklonil Drizztův úder neškodně stranou.

Kroužili kolem sebe. Drizzt se ocitl zády ke stěně a zabiják se lehce pohyboval kolem okraje útesu. Entreri sekl nízko, ale navzdory očekávání přitom použil dýku.

Drizzt před krátkým útokem uskočil a dvakrát ťal po zabijákově skloněné hlavě. Entreri bodl mečem vlevo, potom vpravo, mávnul jím vodorovně nad hlavou, aby údery zablokoval, poté změnil úhel a bodl vpřed, aby si udržel drowa od těla a získal zpět rovnováhu.

„Neskončí to tak rychle," slíbil Entreri se zlým úsměvem na rtech. Jako by však chtěl svá slova popřít, vrhl se s mečem před sebou vztekle vpřed.

Drizztovy ruce se bleskurychle míhaly a scimitary opakovaně odrážely hbitě útočící zbraně. Temný elf ustoupil do strany, aby ho protivník nemohl přitlačit zády ke stěně.

Drizzt se zabijákem souhlasil. Souboj nebude mít rychlý konec, ať už zvítězí kdokoli. Budou bojovat dlouhé minuty, možná i hodinu. A kvůli čemu? přemýšlel Drizzt. Co soubojem získá? Objeví se Vierna a její nohsledi a ukončí souboj dřív, než dospěje k závěru?

Drizzt s Regisem pak budou zranitelní. Nebudou mít kam utéct a jen několik palců za zády je bude čekat několikasetstopý pád!

Zabiják znovu tvrdě zaútočil a Drizzt opět předvedl přesnou a dokonale vyváženou obranu. Entreri se ani nepřiblížil zásahu.

V tu chvíli roztočil Entreri čepele jako závity vývrtky, stejně jako to udělal při předchozích soubojích Drizzt, a přinutil Drizzta ustoupit na užší část římsy.

Drizzta překvapilo, že se zabiják odvážný a složitý manévr naučil během dvou krátkých střetnutí, ale byl to útok, který Drizzt vymyslel, proto proti němu znal i obranu.

Také se roztočil a švihal scimitary nahoru a dolů. Jejich čepele na sebe s každým otočením narážely, někdy od nich odskakovaly jiskry, kov skřípal a zelená a modrá se mísily v nerozeznatelných šmouhách. Drizzt se pohnul k Entreriho pravici – zabiják se zničehonic roztočil opačným směrem, ale Drizzt si toho všiml, zastavil se a čepelemi zablokoval zpětné seknutí meče i dýky.

Drizzt se roztočil opačným směrem než Entreri, a když se zabiják chystal znovu změnit směr, drow to vycítil dlouho předem, takže se dokonce obrátil jako první.

Regis, jenž mohl pouze bezmocně přihlížet, protože se neodvažoval zasáhnout, ani žádné jiné noční stvoření, které by souboj pozorovalo, by nedokázalo popsat úžasný tanec, proplétající se barvy Záblesku a zabijákovy zářící čepele, fialové jiskry Drizztových očí a rudý žár Entreriho. Skřípání čepelí se stalo symfonií, záplavou tónů hrajících do tance, a vytvářelo mezi úhlavními nepřáteli zvláštní pocit harmonie.

Oba se najednou zastavili několik stop od sebe, protože pochopili, že točivý tanec neskončí, že žádný z hráčů jím nezíská navrch. Stáli proti sobě jako dvě stejně těžké zarážky na knihy.

Entreri se tomu přirovnání zasmál. Smál se a užíval si tohoto okamžiku, této hry o mnoha aktech, která možná spatří světlo úsvitu, možná nikdy nepozná rozuzlení.

Drizztovi to zábavné nepřipadalo. Jeho počáteční dychtivost vyprchala a zůstala jen tíha zodpovědnosti – za Regise a za přátele v tunelech.

Zabiják zaútočil nízko a tvrdě, meč sekal a bodal a stoupal s každým úderem, jak se Entreri postupně napřimoval a zkoušel Drizztovu obranu z mnoha lstivých úhlů.

Entreri drowa přiměl zapadnout do krycího rytmu, který pak přerušil zákeřným bodnutím dýkou. Zabiják zavýskl radostí, protože byl na okamžik přesvědčen, že pronikla k cíli.

Ale Záblesků jílec ji zachytil a zadržel sotva palec od Drizztova boku. Zabiják se zašklebil, když poznal pravdu, a tvrdohlavě na zbraň zatlačil.

Drizztův výraz ještě víc zchladl. Dýka se ani nepohnula.

Drow zkroutil zápěstí a zbraně se rozlétly do stran. Entreri moudře povolil, ucukl a otočil se zpět, aby počkal na další příležitost.

„Skoro jsem tě dostal," posmíval se. Potlačil zamračení, protože Drizzt nijak neodpověděl, slovy, pohybem, a dokonce ani výrazem kamenných rysů ebenové tváře.

Scimitar sekl napříč a hlasitě zazvonil, jak Entreri zvedl meč a zastavil ho.

Náhlý zvuk Drizztem otřásl a připomněl mu, že Vierna může být nedaleko. Představil si přátele ve velkém nebezpečí, zajaté nebo mrtvé, a obzvlášť velká lítost ho zalila při vzpomínce na Wulfgara,

přestože netušil proč. Zahleděl se Entrerimu do očí, připomněl si, že všechno způsobil tento muž, že tento nepřítel ho lstí vylákal do tunelů a oddělil ho od přátel.

A Drizzt je teď nemohl chránit.

Sekl jedním scimitarem napříč a druhým opačným směrem. Drizzt útok zopakoval podruhé a potřetí a s každým pohybem, s každým zařinčením kovu o kov, lépe soustředil myšlenky, emocionálně se připravoval a bystřil válečnické smysly.

Každý útok byl přesně namířený, každé krytí dokonale provedeno. Drizzt s Entrerim hleděli jeden druhému upřeně do očí, bojovali duševní bitvu a vůbec přitom nesledovali své ruce. Nezamrkali, ani když Drizzt vysokým seknutím pocuchal vlasy na zabijákově hlavě nebo odkloněné bodnutí Entreriho meče jen o vlásek minulo Drizztovo oko.

Drizzt cítil, jak se zrychluje jeho setrvačnost, bodání a sekání, útoky a krytí nabývaly na rychlosti. Entreri se nechal pohltit soubojem stejně jako hraničář a držel s ním krok.

Těla se začínala pohybovat stejně rychle jako ruce a zbraně. Entreri sklonil rameno a zaútočil mečem přímo vpřed. Drizzt se otočil dokola, odrazil útok za zády a uskočil z dosahu.

Hraničáře mučily představy Bruenora a Catti zajatých Viernou. Viděl Wulfgara, jak je raněn nebo umírá s drowským mečem zabodnutým do krku. Představil si barbara na pohřební hranici a z důvodu, který Drizzt nechápal, nedokázal obrázek vymazat z mysli. Drizzt představy přijal, soustředil se na tento mentální útok a dovolil, aby obavy o přátele živily jeho vášeň. To je rozdíl mezi mnou a zabijákem, řekl si a rozhodl se neposlouchat tu část sebe, která ho nabádala, aby si vyčistil mysl a dobře zvážil všechny pohyby.

Tak hrál tuto hru Entreri. Vždy se ovládal, nikdy nic necítil a soustředil se jen na nepřítele před sebou.

Z Drizztových rtů uniklo tiché zavrčení a levandulové oči mu žhnuly ve svitu hvězd. Catti v jeho mysli vykřikla bolestí.

Divoce na Entreriho zaútočil.

Zabiják se mu vysmál a zběsile mával mečem a dýkou, aby si scimitary udržel od těla. „Odevzdej se vzteku," nabádal. „Zapomeň na disciplínu!" Entreri nepochopil. Přesně o to šlo.

Záblesk sekl a podle očekávání ho zastavil Entreriho meč. Ale tentokrát to pro zabijáka nebude tak snadné. Drizzt se stáhl a znovu udeřil a znovu, opakovaně a vší silou tloukl čepelí do zabijákovy nastavené zbraně. Druhou čepelí sekl z boku a Entreri ji dýkou odklonil.

Drizztovy bleskurychlé útoky vypadaly jako čiré šílenství, ale udržovaly zabijáka na patách. Tucet zásahů, dva tucty, a zdálo se, že řinčení oceli neustává.

Entreriho výraz prozradil, že už mu není do smíchu. Tak divoký útok neočekával, nepočítal s tím, že Drizzt bude tolik riskovat. Kdyby se mu podařilo třeba jen na okamžik vyprostit jednu ze zbraní, Drizzt by byl zranitelný.

Ale Entreri nemohl osvobodit meč ani dýku. Rozpálený Drizzt se pohyboval neuvěřitelně rychle a plně se soustředil. Do Devíti pekel s mým životem, rozhodl se. Přátelé mě potřebují.

Útok neustával. Regis si zakryl uši, protože čepele strašlivě řinčely a skřípaly, ale navzdory hrůze nedokázal půlčík odtrhnout od bojujících mistrů oči. Regis neustále očekával, že se jeden nebo druhý zřítí přes okraj útesu. Tolikrát si myslel, že meč nebo scimitar zasáhly cíl! Ale souboj pokračoval, útoky míjely a obrany v posledním možném okamžiku zapadaly na místo.

Záblesk uhodil na meč. Drizztův následný útok ze strany nebyl odražen, minul, protože Entreri přesunul váhu a o krok ucouvl.

Zabijákova ruka s dýkou vystřelila vpřed. Entreri vyrazil primitivní, vítězoslavný výkřik, protože si myslel, že se Drizzt dopustil chyby.

Záblesk sekl dolů rychleji, než Entreri očekával, rychleji, než považoval za možné. Sekl ho do paže zlomek okamžiku předtím, než mohl zabiják zabodnout dýku do Drizztova odhaleného břicha. Scimitar odlétl dozadu a srazil stranou meč. Entreri skočil dopředu, aby se dostal blíž, protože si uvědomil, jak je zranitelný.

Nenadálý pohyb vpřed mu zachránil život. Drizzt sice nemohl bodnout volnou zbraní dolů a zabít ho, ale mohl ho uhodit jílcem tvrdě do obličeje a taky to udělal. Zabiják zavrávoral zpět.

Temný elf znovu zaútočil a jeho čepele se neochvějně blýskaly. Tlačil Entreriho zpátky, až se zabiják ocitl sotva palec od okraje

útesu. Entreri se pokusil ustoupit doprava, ale jeden scimitar srazil stranou jeho blokující meč, zatímco druhý udržoval Drizzta přímo před ním. Zabiják se obrátil doleva, ale věděl, že se zraněnou paží budou jeho pohyby pomalejší, že se nedostane z drowova dosahu včas. Entreri odmítal ustoupit, zuřivě se bránil a snažil se najít nějaký manévr, kterým by posedlého nepřítele zatlačil zpět.

Drizzt mělce, namáhavě dýchal, ale podařilo se mu najít ve zběsilé rychlosti rytmus. Oči mu nezdolně hořely a on si znovu a znovu připomínal, že jeho přátelé umírají – a že je nemůže ochránit!

Nechal se příliš ovládnout vztekem a sotva si všiml, když jeho směrem vylétla dýka. Na poslední chvíli ucukl do strany, ale ostří mu zanechalo na lícní kosti tři palce dlouhý šrám. Ale co bylo horší, vypadl z rytmu. Paže ho bolely námahou. Přišel o setrvačnost.

Vrčící zabiják se na něj vrhl, bodal mečem, a dokonce se mu podařilo Drizzta lehce zranit. Tlačil ho zpátky a dokola. Ve chvíli, kdy hraničář získal zpět alespoň trochu rovnováhy, stál tentokrát on na špičkách na okraji útesu a pod patami cítil horské vichry vanoucí prázdnotou.

„Jsem lepší!“ prohlásil Entreri a následující útok jeho slova téměř potvrdil. Sekl a bodl mečem a Drizztova pata sklouzla přes okraj.

Drizzt klesl na koleno, aby udržel váhu vpředu. Naléhavě cítil poryvy větru a slyšel, jak Regis křičí jeho jméno.

Entreri mohl uskočit a sebrat svoji dýku, ale vycítil, že konec je blízko, že už nikdy nedostane lepší šanci zvítězit. Zuřivě bušil mečem dolů. Zdálo se, že se Drizzt pod útokem prohýbá, že klouže blíž a blíž k propasti.

Drizzt sáhl hluboko do sebe, do vrozené magie… a vykouzlil tmu.

Překulil se do strany a postavil se o několik stop dál na římse za koulí temnoty, kterou vytvořil poblíž Regise.

Zdálo se to neuvěřitelné, ale Entreri byl stále před ním a strašlivě na něj dorážel.

„Znám všechny tvoje triky, drowe,“ prohlásil zkušený zabiják.

Jedna část Drizzta Do’Urdena si v tu chvíli přála se vzdát, prostě si lehnout a odevzdat se na milost horám, ale byl to jen kratičký

okamžik slabosti, ze kterého se Drizzt rychle vzpamatoval a který dodal sílu jeho nezlomnému duchu a unaveným pažím.

Ale také hladový Entreri načerpal nové síly.

Drizzt náhle uklouzl a musel se chytit římsy. Upustil však přitom čepel a Záblesk sklouzl přes útes a odskákal po kamení dolů.

Entreriho úder zablokoval jen jediný scimitar. Zabiják zavyl, uskočil a bodl.

Drizzt ho nemohl zastavit, Entreri to věděl a oči se mu rozšířily, když si uvědomil, že konečně zvítězil. Drizzt byl stočený a ve špatném úhlu. Neexistovala naděje, že by sklonil a obrátil zbývající zbraň správným směrem včas.

Nemohl útok zastavit!

Proto se o to ani nepokusil. Zapřel se jednou nohou, aby se odkulil stranou. Odrazil se a vrhl se vpřed, zrovna když meč bodl a o vlásek ho minul. Drizzt se obrátil, kopl Entreriho jednou nohou do kotníku, druhou mu zahákl za nohu a vrazil zezadu pod koleno.

Teprve tehdy si Entreri uvědomil, že drowovo uklouznutí a ztracený scimitar byly léčkou. V tu chvíli Artemis Entreri pochopil, že ho porazil jeho vlastní hlad po vítězství.

Setrvačnost nedočkavého bodnutí ho strhla k okraji římsy. Všechny svaly v těle se mu náhle napjaly. Zabodl štíhlý meč Drizztovi do nohy a nějak se mu podařilo zachytit jednou rukou drowovy boty.

Zabijákova setrvačnost však byla příliš velká, než aby je Drizzt, který stále ležel na boku na římse, dokázal oba udržet. Drow sklouzl přes okraj za Entrerim. Drhl o skálu a na bolest v noze úplně zapomněl, protože mu ostré kamení drásalo a hmoždilo kůži.

Drizzt vrazil jílec druhého scimitaru, který stále svíral pevně v ruce, do praskliny ve skále a druhou rukou se zachytil výstupku.

S trhnutím se zastavil a Entreri zůstal viset pod ním v místě, kde se skála klenula dovnitř, takže se neměl čeho chytit. Drizzt měl pocit, jako by mu rvali probodnutou nohou z těla vnitřnosti. Pohlédl dolů a uviděl, jak Entreri divoce mává rukou a druhou se zoufale drží jílce meče jako strašlivého, křehkého stébla.

Drizzt zasténal, zašklebil se a málem omdlel bolestí, jak čepel vyklouzla několik palců z rány.

„Ne!“ odmítl Entreri a ztuhl, protože zjevně pochopil, v jak ošidné situaci se ocitl.

Drizzt se zadíval dolů. Zabiják visel ve vzduchu a pod sebou měl stále víc než dvě stě stop volného prostoru.

„Takhle se nevítězí!“ vybuchl Entreri zoufale. „Popírá to smysl výzvy a zostuzuje tě to!“

Drizzt si vzpomněl na Catti a znovu ho přepadl zvláštní pocit, že Wulfgara už nikdy neuvidí.

„Nezvítězil jsi!“ vykřikl Entreri.

Drizzt za sebe nechal promluvit plameny v očích. Pevně se chytil, zatnul zuby a otočil nohu. Sevřela ho nádherná agónie, jak mu meč palec po palci vyklouzával z rány.

Entreri se zmítal a kopal a skoro už se Drizzta zachytil, když vtom se meč zcela vysmekl.

Zabiják se zřítil do černočerné noci a jeho výkřik pohltil truchlivý zpěv horského vichru.

21

VICHRY V HORSKÉM ÚDOLÍ

Drizzt se pomalu sehnul a dotkl se rukou roztržené boty, aby zastavil krvácení. Aspoň že rána byla čistá a po několika pokusech Drizzt zjistil, že může nohu stále použít, že unese jeho váhu, i když to bude bolet.

„Regisi?“ zavolal vzhůru. Přes okraj útesu vykoukl tmavý obrys půlčíkovy hlavy.

„Drizzte?“ zavolal Regis zdráhavě. „Já… já myslel…“

„Jsem v pořádku,“ ujistil ho drow. „Entreri je pryč.“ Drizzt z takové dálky nedokázal rozeznat Regisovy buclaté rysy, ale uměl si představit, jakou radost musela zpráva zmučenému příteli udělat. Entreri pronásledoval Regise mnoho let a dvakrát ho zajal, přičemž ani jednou to pro půlčíka nebyla zrovna příjemná zkušenost. Regis se bál Artemise Entreriho víc než čehokoli jiného na světě a nyní se zdálo, že se konečně bude moct přestat bát.

„Vidím Záblesk!“ zavolal půlčík vzrušeně a tmavý obrys jeho paže ukázal dolů. „Svítí na dně rokle po tvé pravici.“

Drizzt se zadíval dolů, ale patu útesu neviděl, protože stěna se přímo před ním vydouvala. Přeručkoval doprava a Regisova slova se potvrdila. Modrá záře magického scimitaru ostře vyvstávala na pozadí černé skály dna údolí. Proč scimitar tolik svítil, když už ho nedržel v ruce? Vždy si myslel, že zář čepele odráží jako magická empatie oheň v jeho nitru.

Trhl sebou při pomyšlení, že čepel možná sebral Artemis Entreri. Drizzt si představil, jak se na něj zabiják zubí a drží Záblesk jako ironickou návnadu.

Drizzt pochmurnou myšlenku ihned zapudil. Viděl Entreriho spadnout. Letěl dolů kolem skalnaté stěny, která se klenula stále hlouběji dovnitř a tudíž neposkytovala možnost zachytit se. To nejlepší, v co mohl zabiják doufat, bylo, že přistane po třiceti čtyřiceti stopách volného pádu. I kdyby nebyl mrtvý, rozhodně nestál na dně údolí.

Takže co měl Drizzt dělat? Napadlo ho, že by se měl vrátit k Regisovi a zjistit, co se stalo s přáteli. Až bude po všem, dostane se ze Strážcova údolí do rokle mnohem snadněji a s trochou štěstí čepel nesebere žádný goblin ani horský troll.

Ale když si uvědomil, že existuje dost dobrá šance, že se bude muset znovu postavit Vierně a jejím mužům, pochopil, že lepší šanci bude mít se Zábleskem v ruce. Znovu se zadíval dolů. Scimitar ho volal – slyšel ho v mysli, ale nebyl si jistý, jestli si to jen představuje, nebo Záblesk skutečně má nějaké schopnosti, kterým Drizzt ještě nerozumí. A vábilo ho ještě něco, připustil to aspoň sám sobě. Byl zvědavý, co se stalo s Entrerim. Bude se mu spát lehčeji, pokud najde zabijákovo tělo roztříštěné na dně rokle.

„Půjdu si pro zbraň," zakřičel na Regise. „Nebudu pryč dlouho. V případě potíží zakřič."

Uslyšel nad sebou tiché zafňukání, ale když na něj Regis zavolal, řekl jen: „Pospěš si!" Nehádal se.

Drizzt schoval zbývající scimitar do pochvy a opatrně šplhal kolem vyboulené části srázu. Pevně se chytal výstupků a snažil se nepřenášet váhu na zraněnou nohu. Po padesáti stopách se dostal k prudkému, i když ne úplně kolmému úseku uvolněného kamení. Nenašel žádné úchopy, ale ani je nepotřeboval. Lehl si na stěnu a sklouzl pomalu dolů.

Nebezpečí zahlédl koutkem oka. Postava s jakoby netopýřími křídly se nesla v ostrých úhlech na poryvech vichru. Netvor se k němu otočil a Drizzt se obrnil. V tu chvíli zahlédl povědomou zelenomodrou zář meče.

Entreri!

Zabiják se zachechtal, prolétl kolem a škrábl drowa mečem do ramene. Entreriho plášť se proměnil v netopýří křídla!

Drizzt konečně pochopil pravý důvod, proč si zrádný zabiják vybral k boji římsu.

Entreri podruhé prolétl kolem, udeřil Drizzta plochou stranou meče a kopl ho do zad.

Drizzt se přetočil, ale začal nebezpečně klouzat, jak se pod ním uvolnilo kamení. Tasil scimitar a nějak se mu podařilo odrazit další letmý útok.

„Máš podobný plášť?“ posmíval se Entreri. O kus dál se zprudka obrátil a zdálo se, že zůstal viset ve vzduchu. „Chudák malý drow, nemá se jak zachytit.“ Zabiják se znovu vesele zachechtal a přilétl blíž. Držel si ale odstup, protože věděl, že má výhodu na své straně a nesmí se nechat zradit dychtivostí.

Meč udeřil do Drizztova scimitaru setrvačností zabijákova rychlého letu, a přestože se hraničáři podařilo udržet si štíhlou čepel od těla, Entreri střet zjevně vyhrál.

Drizzt začal opět klouzat. Obrátil se tváří zpět ke skále, vsunul ruku pod sebe a opřel se o ni celou vahou, aby zabořil prsty hluboko do sutě a zpomalil tak sestup. Drizzt si připadal bezmocný. Musel se soustředit nejen na to, aby se udržel, ale také aby odrážel zabijákovy útoky.

Ještě několik průletů a zemře.

„Netušíš, kolik trumfů mám v rukávu!“ vykřikl zabiják vítězoslavně a znovu slétl ke kořisti.

Drizzt se přetočil tváří k Entrerimu. Jak se vrah přiblížil, zvedl drow volnou ruku, natáhl ji a držel v ní něco, co Entreri nečekal.

„To platí i o mně!“ odsekl Drizzt. Zabiják se najednou začal točit a uhýbat, protože Drizzt na něj mířil malou kuší, kterou sebral drowovi, jehož zabil pod komínem.

Entreri si připlácí ruku na krk a vytrhl šipku z kůže jen zlomek okamžiku potom, co se zabodla. „Ne!“ zavyl, když ucítil pálení jedu. „Proklínám tě! Proklínám tě, Drizzte Do’Urdene!“

Zamířil ke stěně, protože věděl, že by nebylo moudré letět ve spánku, ale zákeřný jed, který mu pronikl do tepny, mu už rozmazal zrak.

Odrazil se od skály asi dvacet stop po Drizztově pravici. Meč mu vypadl z ruky a jeho svit ihned pohasl.

Drizzt uslyšel zasténání a kletbu, kterou přerušilo mohutné zívnutí.

Netopýří křídla pláště se stále pohybovala a udržovala zabijáka ve vzduchu. Jeho vyčerpaná mysl však nedokázala udržet směr, takže poletoval sem a tam, nechal se unášet poryvy horského vichru a nakonec znovu a potřetí narazil do skály.

Drizzt uslyšel prasknutí kosti. Levá paže visela Entrerimu bezvládně před tělem a stejně ochablé byly i jeho nohy, z nichž jed vysál všechnu sílu.

„Do pekel s tebou," zopakoval omámeně. Očividně se propadal do bezvědomí a znovu se probouzel. Plášť v tu chvíli zachytil poryv větru a odnesl Entreriho dolů do údolí, kde ho tiše jako smrt spolkla tma.

Dál už se mrštnému drowovi šplhalo docela lehce a bez obtíží. Mohl přitom přemýšlet. Na několik okamžiků zapomněl na obranu a zvažoval obrovské důsledky toho, co se právě stalo. Jeho spor s Entrerim netrval dlouho, obzvláště podle drowského chápání času, ale byla to ta nejbrutálnější a nejosudovější věc, jakou kdy Drizzt zažil. Zabiják byl Drizztovým dokonalým protikladem, temným zrcadlovým odrazem Drizztovy duše, a ztělesňoval Drizztovy největší obavy o vlastní budoucnost.

Teď bylo po všem. Drizzt zrcadlo rozbil. Přemýšlel, jestli vůbec něco dokázal. Možná ne, ale aspoň zbavil svět nebezpečného, zlého muže.

Záblesk našel snadno. Když scimitar vzal do ruky, na okamžik oslnivě vzplál, pak jeho vnitřní zář pohasla, takže se ve stříbrné čepeli odráželo jen světlo hvězd. Drizzta to potěšilo a s úctou zasunul scimitar zpět do pochvy. Napadlo ho, že by se mohl pokusit najít Entreriho ztracený meč, ale pak si uvědomil, že nemá čas, že ho Regis a pravděpodobně i ostatní přátelé potřebují.

Během několika minut se dostal zpět k půlčíkovi, zvedl si ho k boku a zamířil zpět do tunelu.

„Entreri?" zeptal se Regis zdráhavě, jako by se nedokázal přimět uvěřit tomu, že zabiják je konečně mrtvý.

„Ztratil se v horském vichru,“ odvětil Drizzt jistě a klidně, ale bez povýšenosti. „Ztratil se ve vichru.“

~ ~ ~

Drizzt nemohl tušit, jak přesná jeho odpověď byla. Omámený Artemis Entreri se rychle propadal do bezvědomí a vznášel se na větrných proudech horského údolí. Nedokázal se soustředit a telepaticky vydat rozkaz oživlému plášti a bez rozkazu se magická křídla dál pohybovala.

Cítil, jak zrychluje, jak kolem čím dál ostřeji sviští vítr. Řítil se vpřed, ale let sotva vnímal.

Entreri potřásl divoce hlavou, aby se zbavil neutuchajícího sevření uspávacího jedu. Někde v koutku mysli věděl, že se musí probudit, převzít kontrolu a zpomalit.

Ale řičící vítr mu příjemně vanul do tváře. Zvuk větru mu dodával pocit svobody, vzbuzoval v něm dojem, že setřásl všechna smrtelná pouta.

Zamrkal a uviděl před sebou jen strašlivou, bezhvězdnou temnotu. Neuvědomoval si, že se přiblížil ke konci údolí, k horskému masivu.

Vítr ho vábil do snů. Narazil přímo do stěny. Hlava i tělo mu vzplály ohnivou bolestí, z plic mu v jediném poryvu unikl všechen vzduch.

Neuvědomoval si, že si při nárazu roztrhl magický plášť a zlomil tak kouzlo křídel, netušil, že svištění větru nyní ohlašuje jeho pád ani že je dvě stě stop nad zemí.

22

ÚTOK TĚŽKOODĚNCŮ

V čele průvodu kráčelo dvanáct obrněných trpaslíků a jejich propojené štíty tvořily pevnou kovovou stěnu, kterou nepřátelské zbraně nedokázaly proniknout. Štíty se daly zvláštním způsobem sklopit, takže trpaslíci na vnějších okrajích řady mohli ucouvnout za přední linii pokaždé, když se chodba zúžila.

Generál Dagna a jeho elitní kavalerie nepochodovali, nýbrž jeli v zástupech za přední linií. Každý válečník byl vyzbrojen těžkou kuší a zvláštními šípy se stříbřitě bílými, kovovými hroty. Mezi Dagnovými dvaceti jezdci na ořích s velkými kly se pohybovalo několik nosičů pochodní, z nichž každý nesl dvě, a to tak, aby k nim jezdci měli snadný přístup. Za jezdectvem pochodoval zbytek trpasličí armády. Vojáci se tvářili pochmurně a docela jinak, než když se sem dolů vydali, aby se postavili goblinské hordě.

Trpaslíci se přítomností temných elfů nebavili a také věděli, že jejich král má velké potíže.

Dorazili k boční chodbě. Křižovatka byla jasně viditelná, protože kouzlo temnoty už dávno vyprchalo. Kosti etinů ležely naproti nim. Bylo to zvláštní, ale předchozí chaotická bitka se jich nijak nedotkla.

„Klerik," zašeptal Dagna a tiché zavolání se neslo trpasličími liniemi. Těsně za Dagnovou elitní jednotkou pochodovalo šest trpasličích kněží. Byli oblečení do kovářských zástěr a vyzbrojení válečnými sekyrami z mitrilu. Pozvedli posvátné symboly a

soustředili se předem určenými směry: dva hleděli do stran, dva vpřed a dva nahoru.

„No," řekl Dagna štítonošům v přední linii, „ať maj na co pálit."

Štítová stěna se rozpadla a do široké křižovatky vpochodovalo dvanáct trpaslíků.

Nic se nestalo.

„Zatraceně," rozzlobil se Dagna, když se dlouhé okamžiky nic nedělo, protože si uvědomil, že se temní elfové přesunuli jinam. Během minuty se trpaslíci opět seskupili do bojové formace a vyrazili rychle vpřed. Do bočního průchodu pronikla jen malá jednotka, aby se ujistila, že jim nepřítel nevpadne do zad.

Řadami se šířilo nespokojené bručení. Trpaslíci dychtili po boji a zdržování je dráždilo.

O nějaký čas později zavrčel jeden z bojových psů, které vedli ve středu průvodu. Bylo to jediné varování, kterého se jim dostalo.

Vpředu zacvakaly kuše. Většina šípů se neškodně odrazila od propojených štítů, ale některé, ty, jež přilétly z větší výšky, zasáhly trpaslíky ve druhé a třetí řadě. K zemi klesl i jeden z nosičů pochodní a plameny napáchaly menší paseku mezi oři dvou nejbližších jezdců. Ale trpaslíci i zvířata byli dobře vycvičení, proto nevypukl zmatek.

Klerici se pustili do odříkávání magických zaklínadel. Dagna a jezdci přiložili hroty šípů k hořícím pochodním. Přední řada napočítala společně do deseti, potom padla k zemi a štíty držela nad sebou pro ochranu.

Kavalerie se vyřítila vpřed. Bojová prasata chrochtala a šípy smočené v hořčíku hořely prudkým bílým plamenem. Jezdci se při útoku rychle dostali z dosahu světla pochodní, ale zaklínadla kleriků okamžitě prozářila chodbu před nimi magickými světly.

Dagna a jeho dychtiví jezdci zavýskli nadšením, když uviděli, jak temní elfové prchají. Prudký, rychlý útok trpaslíků je zjevně zaskočil. Drowové si byli jistí, že trpaslíkům s krátkýma nohama snadno utečou, což byla pravda, ale statným ořům s kly uniknout nedokázali.

Dagna uviděl, jak se jeden temný elf otočil a napřáhl ruku, jako by se chystal něco hodit. Světaznalý, moudrý generál pochopil, že se drow snaží vykouzlit temnotu a zakrýt bodavé magické světlo.

Když však šíp s hořčíkovým hrotem rozsvítil drowovo břicho zevnitř, pozornost temného elfa se podle očekáváním přesunula jinam.

„U pískovce!“ zaklel jezdec těsně za Dagnem. Generál uviděl, jak se jeho společník zaklonil a namířil zbraň vzhůru. Trhl sebou – očividně utržil zásah – ale než se zřítil ze sedla na kamennou zem, ještě se mu podařilo vystřelit z kuše.

Hořící šíp minul, ale stejně přinesl drowovi vznášejícímu se u stropu zkázu, protože ho odhalil trpasličím pěšákům, kteří se hnali jezdcům v patách.

„Strop!“ zařval jeden z trpaslíků a dva tucty střelců padly na kolena a zvedly oči vzhůru. Trpaslíci zachytili pohyb mezi stalaktity a téměř najednou vystřelili.

Zatímco nabíjeli, kolem se prohnali další trpaslíci. Bojoví psi dychtivě štěkali. Dagnova jednotka pronásledovala kořist a jen pramálo se zajímala o to, že opustila osvětlenou oblast. Tunely byly docela rovné a drowové prchali těsně před nimi.

Jeden z kleriků se zastavil, aby pomohl klečícím střelcům. Ukázali mu, kde se asi jejich cíl nachází, a klerik místo kouzlem rozsvítil.

Mrtvý drow s trupem rozervaným dvacítkou těžkých střel visel nehybně ve vzduchu. Vypadalo to, jako by odhalující světlo jeho levitační kouzlo zrušilo, protože se v tu chvíli zřítil z dvaceti stop dolů na zem.

Trpaslíci si jej nevšímali. Světlo u stropu jim ukázalo drowovy ukryté společníky. Temní elfové se rychle pokusili potlačit svit vrozenými magickým schopnostmi, ale ani tma jim už nepomohla. Zkušení střelci snadno zasáhli cíl, který už ani nepotřebovali vidět.

Kuše zacvakaly, šípy sklouzly po kameni a odrazily se od stalaktitů. Ozvalo se sténání a bolestivé výkřiky a drowové spadli na zem. Jeden se stále zmítal, ještě nebyl mrtvý.

Zuřiví trpaslíci se na něj vrhli a utloukli ho tupými konci zbraní.

~ ~ ~

Hlavní tunel se rozvětvil, jak se jezdci, kteří dychtivě pronásledovali kořist, dostali do oblasti, kde chodby tvořily nepřehledný labyrint. Navzdory křivolakým tunelům a houstnoucí tmě však Dagna snadno zasáhl cíl. Šero trpaslíkovi naopak pomohlo, protože bíle hořící hořčíkový šíp, který se drowovi zabodl do ramene, útočícího trpaslíka vedl.

S každým krokem se blížil ke kořisti. Drow se k němu obrátil čelem a rameno mu zepředu rudě zářilo. Dagna odhodil kuš a popadl těžký palcát. Stočil divočáka tak, aby to vypadalo, že chce zaútočit na drowův zraněný bok.

Drow na to naletěl, natočil se bokem a zvedl zbývající zbraň.

Dagna však na poslední chvíli sklopil hlavu a strhl divočáka zpět. Drow vytřeštil oči, když si uvědomil, kam divoký trpaslík míří. Pokusil se uskočit, ale utržil tvrdý zásah. Divočák mu zabodl kly do nohy těsně nad kolenem a Dagna mu vrazil železnou přilbu do břicha. Drow vylétl do vzduchu a letěl by mnohem dál než pouhých patnáct stop, kdyby ho prudce nezastavila stěna tunelu.

Rozlámaný temný elf se zhroutil na zem u paty stěny a sotva vnímal, že před ním Dagna zastavil oře a zvedl palcát.

V hlavě mu vybuchlo stejně oslnivé světlo, jakým hořel šíp v jeho rameni. Potom ho pohltila tma.

~ ~ ~

Bojoví psi vedli velkou část trpasličí armády nalevo od hlavní komnaty, do oblasti, která byla protkaná řetězem přírodních jeskyní. Vojáci s kleriky vtrhli rovnou dovnitř, zatímco ostatní trpaslíci, kteří nebyli vyzbrojeni zbraněmi, nýbrž nářadím, se pustili do práce za nimi a v průchodech po stranách.

Dorazili na křižovatku se čtyřmi tunely a bojoví psi rvali za vodítka vpravo i vlevo. Lstiví trpaslíci však přinutili psy pokračovat přímo vpřed. Z bočních tunelů vklouzl do hlavní chodby za nimi asi tucet temných elfů, přesně jak předpokládali, a vystřelil po nich jedovaté šípy.

Armáda se obrátila, klerici rozsvítili oblast kouzly a drowové, kteří čelili přesile čtyři na jednoho, se moudře dali na útěk. Neměli důvod myslet si, že cesta před nimi je zatarasená, ne s tolika bočními průchody. Docela dobře odhadli, kolik trpaslíků je, a byli si jisti, že nepřátelé zablokovali sotva polovinu únikových cest.

Ale když zabočili do první chodby, pochopili, že se zmýlili. Narazili totiž na nové železné dveře, zavřené z opačné strany na závoru. Kolem dveří bylo vidět, protože trpaslíci neměli čas je do podivně tvarovaného tunelu dobře zasadit, ale nedalo se okolo nich protáhnout.

Další tunel už vypadal slibněji, v to alespoň prchající drowové doufali, protože trpasličí vojsko s divoce štěkajícími psy jim bylo v patách. Když ale temní elfové zatáčku oběhli, našli další dveře a slyšeli, jak za nimi buší trpaslíci kladivy a dokončují práci.

Zoufalí drowové zahalili trpaslíky na opačné straně dveří temnotou, aby jim znesnadnili práci. Našli největší otvory kolem veřejí, vypálili po dělnících naslepo z kuší a rozpoutali ještě větší zmatek. Jednomu z drowů se podařilo prostrčit ruku na opačnou stranu a nahmatat závoru.

Příliš pozdě. Psi oběhli zatáčku a na temné elfy se vrhlo trpasličí vojsko.

Bitvu zahalila temnota. Trpasličí klerik, jehož moc už byla skoro vyčerpaná, kouzlo zrušil, ale další drow oblast znovu zatemnil. Stateční trpaslíci bojovali poslepu a postavili se drowským dovednostem čirou zuřivostí.

Jeden z trpaslíků ucítil ostrou bolest, jak mu neviditelný nepřítel vrazil meč mezi žebra a probodl plíci. Trpaslík věděl, že zranění je smrtelné, cítil, jak mu krev naplňuje plíce a připravuje ho o dech. Mohl ustoupit v naději, že unikne ze zatemněné oblasti v blízkosti klerika, který mu ránu vyléčí kouzlem. Ale v kritickém okamžiku si uvědomil, že temný elf je nyní zranitelný. Pokud však ustoupí, může drowův krutý meč pocítit některý z jeho přátel. Skočil proto vpřed, nabodl se na nepřítelův meč ještě víc a máchl po protivníkovi kladivem. Zasáhl ho jednou, dvakrát.

Padl na tělo mrtvého drowa a zemřel se spokojeným úsměvem na vousatém obličeji.

Dva trpaslíci, kteří se bok po boku vrhli vpřed příliš prudce, ucítili, jak nepřítel proklouzl mezi nimi, ale zastavili se příliš pozdě, než aby se vyhnuli srážce se železnými dveřmi. Byli dezorientovaní, ale vycítili pohyb po straně. Sekli proto mocnými kladivy a zasáhli jeden druhého.

Klesli na zem a ucítili nad sebou poryv vzduchu, jak temného elfa přirazil k železným dveřím trpasličí oštěp. Zraněný drow spadl na trpaslíky a těm zůstalo dost zdravého rozumu a sil na to, aby nečekaný dar popadli. Kopali a kousali, tloukli ho jílci zbraní a pěstmi v kovových rukavicích. Během několika vteřin roztrhali nešťastného temného elfa na kusy.

V úzkém tunelu zemřelo drowskými zbraněmi víc než dvacet trpaslíků. Ale zahynulo zde také patnáct temných elfů, polovina jednotky, která blokovala vstup do nových chodeb.

~ ~ ~

Hrstce drowů se dařilo prchat před jezdci na prasatech dost dlouho na to, aby se dostali do jeskyně, ve které bojovali Drizzt s Entrerim pro pobavení Vierny a jejích nohsledů. Vyražené dveře a několik mrtvých společníků jim napověděly, že Viernina skupina utržila tvrdý zásah, ale přesto věřili, že spásu mají na dosah. První z nich se vrhl do komína – a přilepil se na pavučinu, kterou byl průchod uzavřen.

Uvězněný drow se bezmocně zmítal, protože si k pavučině přilepil obě paže. Jeho společníky ani nenapadlo, aby mu pomohli. Zaměřili se na druhé dveře v jeskyni, které představovaly záchranu.

Válečná prasata chrochtala. Tucet trpasličích jezdců zavýskl radostí, kopl oře do boků a prohnal se přes vyražené dveře.

Generál Dagna dorazil do komnaty sotva o pět minut později a našel zde na zemi pět temných elfů, dva trpaslíky a tři prasata. Byli mrtví.

Když se generál ujistil, že se poblíž neubývají žádní nepřátelé, rozkázal vojákům, aby podivnou oblast prozkoumali. Srdce se jim sevřela žalem, když našli Valounovo tělo rozdrcené pod vyčarovanou železnou stěnou, ale zároveň pocítili jistou naději. Bruenor se

společníky tu na nepřítele tvrdě udeřili a zdálo se, že až na ubohého Valouna přežili.

„Kde ste, Bruenore?“ zeptal se generál prázdné chodby. „Kde ste?“

~ ~ ~

Jedinými zdroji síly Catti a Bruenora byly čiré odhodlání a neschopnost vzdát se. Byli unavení, zranění a opírali se jeden o druhého, ale dál mířili klikatými chodbami hlouběji do přírodních tunelů. Bruenor držel ve volné ruce pochodeň. Catti měla připravený luk. Ani jeden nevěřil, že by měli šanci zvítězit, kdyby na temné elfy znovu narazili, ale jejich srdce nepřipouštěla porážku.

„Kde je ta zatracená kočka?“ zeptal se Bruenor. „A ten divokej?“

Catti zavrtěla hlavou, protože neznala odpověď. Kdo ví, kam Pwent zmizel? Vyrazil z komnaty v typické slepé zuřivosti a v tuhle chvíli už mohl být třeba až v Garumnově rokli. Guenhwyvar však byla něco jiného. Catti vsunula ruku do váčku a citlivými prsty přejížděla po jemných detailech sošky. Cítila, že kočka už není poblíž. Věřila instinktu, protože kdyby se Guenhwyvar stále nacházela v Materiální sféře, určitě už by se k nim připojila.

Catti se zastavila. Bruenor udělal ještě několik kroků, zvědavě se k ní otočil a také zůstal stát. Mladá žena klečela na koleni, v rukou držela sošku a bedlivě ji studovala. Luk odložila na zem vedle sebe.

„Je pryč?“ zeptal se Bruenor.

Catti pokrčila rameny, položila sošku na zem a tiše zavolala Guenhwyvařino jméno. Dlouho se nic nedělo, ale zrovna ve chvíli, kdy se Catti chystala figurku znovu schovat, začala se kolem ní sbírat známá šedá mlha a nabývat tvaru.

Guenhwyvar vypadala naprosto vyčerpaně! Panter byl schlíplý únavou a černou srst měl na rameni rozervanou, takže odhalovala svaly a šlachy.

„Ach, vrať se zpátky!“ zvolala Catti vyděšeně. Sebrala figurku a chystala se pantera propustit.

Guenhwyvar se pohnula rychleji, než by Catti a trpaslík považovali v jejím zubožením stavu za možné. Sekla tlapou po Catti, vyrazila jí sošku z ruky, přitiskla uši k hlavě a vztekle zavrčela.

„Nech tu kočku bejt," řekl Bruenor.

Catti střelila po trpaslíkovi nevěřícným pohledem.

„Není na tom vo nic hůř než my," vysvětlil Bruenor. Přistoupil k panterovi a něžně mu položil ruku na hlavu, aby zahnal napětí. Guenhwyvar nastražila uši a přestala vrčet. „A je stejně vodhodlaná."

Bruenor se zadíval na Catti a na chodbu za ní. „Takže sme tři," řekl, „zbití a připravený padnout – ale ty smradlavý drowy vezmem s sebou."

~ ~ ~

Drizzt cítil, že se blíží. Tasil Záblesk a soustředil se na to, aby jeho modrý svit nevzplál. Potěšilo ho, když scimitar poslechl. Drizzt sotva vnímal půlčíka, kterého nesl u boku. Zaměřil totiž smysly na okolí, aby zjistil, jestli se kolem nepohybuje nepřítel. Vstoupil nízkým vchodem do obyčejné komnaty, která vypadala spíše jako širší chodba. Uviděl v ní dva další východy, jeden po straně a v úrovni podlahy, druhý přímo před sebou a výš nad zemí.

Drizzt náhle strhl Regise k zemi, sám uskočil ke stěně a zbraně i pohled obrátil ke straně. Z bočního průchodu ale nevyrazil drow, nýbrž trpaslík. Ten nejpodivnější tvor, jakého kdy společníci spatřili.

Pwent byl už jen tři kroky od temného elfa a jeho hlasitý řev naznačoval, že je spokojený s výhodou, kterou momentem překvapení získal. Sklonil hlavu, bodcem na přilbě zamířil Drizztovi na břicho a uslyšel, jak prcek na zemi zděšeně vyjekl.

Drizzt rychle zvedl ruce a silnými, citlivými prsty nahmatal výstupky ve skále. Stále v rukou držel zbraně a neměl se za co pořádně chytit, ale mrštný drow mnoho nepotřeboval. Sebejistý bojechtivec se řítil bezhlavě vpřed a Drizztovi stačilo jen zvednout nohy.

Pwent nalétl přímo do skály a udělal do ní bodcem tři palce hlubokou díru. Drizzt spustil nohy po stranách bojechtivcovy hlavy a udeřil ho jílci scimitaru do odhaleného týla.

Bojechtivcův ohnutý bodec zaskřípal a zavrzal a trpaslík klesl se sténáním na zem.

Drizzt odskočil a nechal Zábleskovu dychtivou čepel vzplát. Okolí zalila modrá zář.

„Trpaslík," poznamenal Regis překvapeně.

Pwent zabručel a převrátil se. Drizzt si všiml, že mu na krku visí amulet s pěnícím džbánkem, znakem klanu Válečného kladiva.

Pwent potřásl hlavou a vyskočil na nohy.

„Todles vyhrál!" zařval a znovu vyrazil k Drizztovi.

„Nejsme nepřátelé," snažil se drowský hraničář vysvětlit. Regis vykřikl, protože Pwent se přiblížil a začal se ohánět pěstmi v ohřebených rukavicích.

Drizzt se krátkým úderům snadno vyhnul a všiml si mnoha naostřených hran na protivníkově zbroji.

Pwent se znovu ohnal a následoval svoji pěst, aby zvětšil její dosah. Drizzt moc dobře věděl, že je to úskok a trpaslík ho nemůže zasáhnout. Zkušený drow pochopil Pwentovu bojovou taktiku, poznal, že klamný úder slouží jen k tomu, aby strašlivý trpaslík mohl zacílit a vrhnout se na Drizzta. Scimitar se zableskl a zastavil úder. Drizzt pak trpaslíka překvapil tím, že mu druhou čepelí zatočil nad hlavou a udělal krok vpřed, což byla přesně opačná reakce, než s jakou Pwent počítal. Drow mávl zbraní v širokém oblouku dolů, ustoupil do strany a udeřil trpaslíka čepelí zezadu do kolena.

Pwent na okamžik zapomněl na to, že se chystal ke skoku, a instinktivně nechráněnou nohu pokrčil. Drizzt přitlačil a vložil do úderu dost síly na to, aby přinutil trpaslíka pokračovat v pohybu. Pwent vylétl do vzduchu a přistál tvrdě na zádech.

„Nech toho!" zakřičel Regis na tvrdohlavého trpaslíka, který se znovu snažil vstát. „Dost. Nejsme nepřátelé!"

„Říká pravdu," dodal Drizzt.

Pwent se zvedl na koleno a zvědavě přesunul pohled od Regise k Drizztovi. „Sme tu, abychom dostali půlčíka," řekl Drizztovi zmateně. „A až ho dostanem, stáhnem ho z kůže. A ty teďka říkáš, že mu mám věřit?"

„Je to jiný půlčík," poznamenal Drizzt a vrazil čepele do pochev.

Po trpaslíkově obličeji se bezděčně rozlil úsměv, protože ho napadlo, že mu nepřítel zjevně poskytuje výhodu.

„Nejsme nepřátelé," řekl Drizzt vyrovnaně a levandulové oči se mu zableskly. „Ale nemám čas hrát tvé pošetilé hry."

Pwent se naklonil vpřed. Svaly mu zacukaly touhou po drowovi skočit a roztrhat ho na kusy.

Drowovy oči se znovu zaleskly a Pwent se uvolnil, protože pochopil, že mu protivník čte myšlenky.

„Klidně zaútoč, ale měl bys vědět, že až příště padneš k zemi, už nevstaneš," varoval ho Drizzt.

Tibldorfem Pwentem otřáslo jen máloco, nyní však zvážil protivníkův pochmurný slib a uvolněný postoj a vzpomněl si, co mu o tomto drowovi řekla Catti – pokud to tedy skutečně byl legendární Drizzt Do'Urden. „Asi sme kamarádi," připustil zneklidněný trpaslík a pomalu se postavil.

23

ZTĚLESNĚNÝ VÁLEČNÍK

Pwent se vracel zpět po vlastní stopě a vedl je. Drizzt si byl nyní jist, že se brzy dozví, jaký osud potkal jeho přátele, a opět se postaví zlé sestře. Bojechtivec mu toho o Bruenorovi a ostatních řekl jen málo. Když je rozdělili, byli přátelé pod velkým tlakem.

To přimělo Drizzta ještě zrychlit. Myslí mu prolétly obrázky Catti, bezmocné zajatkyně mučené Viernou. Představil si, jak tvrdohlavý Bruenor plive Vierně do tváře, za což mu Vierna rozsápá obličej.

V této oblasti bylo jen málo jeskyní. Nacházely se zde hlavně dlouhé, úzké tunely, z nichž některé byly zcela přírodní, jiné opracované v místech, kde se goblini zjevně rozhodli je raději podepřít. Vstoupili do dlouhého, rovného tunelu vyztuženého cihlami. Stoupal mírně vzhůru a vybíhalo z něj několik bočních chodeb. Drizzt postavy temných elfů ve tmě před sebou neviděl, ale když Záblesk náhle prudce vzplál, nezpochybňoval jeho varování.

To se potvrdilo o chvíli později, když ze tmy vylétl šíp a zasáhl Regise do paže. Půlčík zasténal. Drizzt ho strhl zpátky a bezpečně ho uložil za roh bočního tunelu, který právě minuli. Ve chvíli, kdy se drow vrátil zpět do hlavní chodby, Pwent už zaútočil, divoce zpíval, a přestože ho zasahovala jedna otrávená šipka za druhou, bezstarostně jimi procházel.

Drizzt si pospíšil za ním a uviděl, jak se Pwent prohnal kolem temného ústí boční chodby. Instinkt mu napověděl, že trpaslík pravděpodobně vběhl přímo do pasti.

Drizzt ztratil bojechtivce na okamžik z očí, protože kolem trpaslíka prolétl šíp a zasáhl Drizzta. Díval se, jak mu bolestivě vězí v předloktí, a cítil pálivé mrazení Pwentova elixíru, který s jedem bojoval. Drizzta napadlo, že by mohl klesnout na zem a přilákat nepřátele blíž tím, že by předstíral, že ho jed skolil a je tedy snadnou kořistí.

Nemohl ale opustit Pwenta a byl také příliš rozzlobený, než aby na střet dál čekal. Nastal čas hrozbu ukončit.

Vklouzl do temného otvoru bočního tunelu a Záblesk držel kus za zády, aby ho zcela neprozradil. Z chodby před ním se ozvalo zařvání a záplava trpasličích nadávek, což Drizztovi prozradilo, že Pwentova oběť unikla.

Drizzt uslyšel zašoupání po straně a poznal, že bojechtivec přilákal něčí pozornost. Zhluboka se nadechl, v duchu napočítal do tří a skočil za roh. Záblesk oslnivě vzplál. Nejbližší elf ustoupil a vystřelil po Drizztovi z kuše. Šíp škrábl Drizzta v záhybu zbroje do ramene. Doufal, že Pwentův lektvar dokáže potlačit také účinek druhého šípu, a útěchu hledal ve skutečnosti, že Pwenta při útoku v chodbě zasáhli několikrát.

Drizzt ustupujícího střelce napadl a drow se zběsile snažil tasit zbraň. Rychle by se nepřítele zbavil, ale objevil se druhý drow, ozbrojený mečem a dýkou. Drizzt vstoupil do malé, okrouhlé komnaty, z níž po pravici vybíhal druhý tunel, který se pravděpodobně o kus dál napojoval na hlavní chodbu. Drizzt si však vzhledu komory sotva všiml, stejně jako útoků, které snadno bezmyšlenkovitými údery odrazil. Hleděl totiž do zadní části komnaty, kde stáli Vierna a žoldák Jarlaxl.

„Způsobil jsi mi velké potíže, ztracený bratře,“ zavrčela Vierna, „ale teď jsi se mi vrátil a odměna bude stát za to.“

Drizzt se na ni tak soustředil, že málem dovolil, aby jeho obranou pronikl meč. Na poslední chvíli ho srazil stranou, rychle zaútočil, zatočil scimitary a sekl křížem dolů.

Drowští vojáci však dobře spolupracovali. Odrazili ho, přešli do protiútoku a přinutili Drizzta zhoupnout se na patách.

„Ráda se dívám, jak bojuješ," pokračovala Vierna a samolibě se culila, „ale nemohu riskovat, že tě zabijí – ještě ne." Začala odříkávat zaklínadlo a Drizzt věděl, že zamíří na něj, pravděpodobně na jeho mysl. Zatnul zuby, zrychlil pohyby a vyvolal si v mysli obrázek zmučené Catti, což ještě posílilo jeho vztek.

Vierna kouzlo s vítězoslavným výkřikem vypustila a přes Drizzta se přelily vlny energie. Utočily na něj a vybízely jeho tělo i mysl, aby se zastavily a nechaly se zajmout.

V drowském hraničáři se vzedmula primitivní, divoká osobnost, kterou nevypustil na povrch ode dne, kdy opustil Temné říše. Znovu se z něj stal lovec, osvobodil se od emocí a od duševní zranitelnosti. Setřásl ze sebe kouzlo, jeho scimitary řinčely o nepřátelské čepele a tvrdě tlačily na protivníky.

Vierna vytřeštila oči překvapením. Jarlaxl po jejím boku nedokázal potlačit uculení.

„Síly, které ti dala Lloth, na mě nepůsobí," prohlásil Drizzt. „Odmítám Pavoučí královnu!"

„Daruji jí tě!" zakřičela Vierna a zdálo se, že má opět navrch, protože z tunelu po Drizztově pravici vyrazil další drowský voják. „Zabijte ho!" poručila kněžka. „Obětujeme ho teď a tady. Nedovolím, aby se odpadlík dál rouhal!"

Drizzt bojoval naprosto úžasně a nutil nepřátele ustupovat na patách. Ale pokud se k boji připojí třetí zkušený válečník…

Nikdy k tomu nedošlo. Tunelem napravo se rozlehl řev a ven se v typicky zběsilém útoku se skloněnou hlavou vyřítil Tibldorf Pwent. Zasáhl překvapeného drowského vojáka do štíhlého boku a zkrouceným bodcem na přilbici mu rozerval břicho.

Pwent se mocně valil vpřed, až zakopl o nohy nabodnutého drowa a oba bojovníci se zřítili na zem před užaslou Viernu.

Drow se zběsile, bezmocně zmítal a Pwent do něj nemilosrdně bušil.

Drizzt pochopil, že se musí ke spolubojovníkovi co nejrychleji dostat, protože věděl, jakému nebezpečí Pwent tváří v tvář Vierně a žoldákovi čelí. Sekl Zábleskem dolů a napříč a srazil meče

protivníků stranou, pak postoupil vpřed a druhou čepelí zaútočil na nejbližšího nepřítele, který ho zasáhl šípem z kuše a žádné další zbraně neměl.

Druhý drow mávl paží, zastavil scimitar dýkou a zabránil Drizztovi společníka zabít. Tomu se alespoň podařilo říznout protivníka do obličeje.

Viernina tvář se stáhla vzteky. Práskla hadím bičem a začala bojechtivce tlouct do zad. Živé hadí hlavy se točily a hledaly otvory ve zbroji, kterými by se zakously do silné kůže.

Pwent vyprostil přilbu, vrazil umírajícímu temnému elfovi hřeb na rukavici do tváře a obrátil pozornost k útočnici a její zákeřné zbrani.

Prásk!

Hadí hlava se mu zakousla do ramene. Další dvě pak do krku. Pwent se otočil a zvedl paži, ale hlavy se mu zahryzly do ruky a paže mu ihned zchromla. Cítil, jak mocný lektvar s jedem bojuje, ale přesto zaváhal a téměř zavrávoral.

Prásk!

Vierna ho znovu uhodila a všech pět hlav si vybralo za cíl trpaslíkovu ruku a tvář. Pwent na Viernu chvíli hleděl, pokusil se zaklít, ale padl na kámen a házel sebou jako ryba na suchu. Téměř celé tělo mu zchromlo, nervy a svaly nedokázaly pracovat koordinovaným způsobem.

Vierna se zadívala Drizztovým směrem a oči jí hořely nenávistí. „Teď jsou po smrti všichni tví ubozí přátelé, ztracený bratře!“ zavrčela, protože tomu skutečně věřila. Udělala krok vpřed, zvedla bič do výše, ale zaváhala, protože bratrovy rysy zkroutila čirá, bezuzdná zuřivost.

Všichni tví ubozí přátelé jsou po smrti!

Slova pálila Drizzta v krvi a měnila mu srdce v kámen.

Všichni tví ubozí přátelé jsou po smrti!

Catti, Wulfgar, Bruenor, vše, co bylo Drizztu Do’Urdenovi drahé, mu sebral původ, kterému nedokázal uniknout.

Pohyby protivníků sotva viděl, přesto věděl, že scimitary dokonale blokují každý útok a pohybují se v rozmazaných šmouhách, které nepřátelům neposkytují žádné možnosti.

Všichni tví ubozí přátelé jsou mrtví!

Opět se z něj stal lovec přežívající v divočině Temných říší. Byl víc než lovcem, byl ztělesněním válečníka bojujícího dokonalými instinkty.

Meč bodl ze strany. Drizztův scimitar po něm plesknul a srazil hrot k zemi. Drizzt převrátil čepel přes meč, zvedl protivníkovu zbraň vysoko a přinutil drowa ustoupit, to vše tak rychle, že mrštný drow nestačil zareagovat.

Scimitar sekl napříč a přeťal šermíři svaly na paži. Drow bolestivě vykřikl, ale nějak se mu podařilo udržet zbraň v ruce. K ničemu mu to však nebylo. Scimitar padl dolů, se zaskřípáním rozsekl kroužkovou košili a zanechal na drowové hrudi krvavou ránu.

Drizzt si během okamžení přehodil čepel v ruce a ťal mečem opačným směrem vzhůru. Znovu si zbraň přehodil a mávl jí počtvrté. Minul jen proto, že drowova hlava, na kterou mířil, mezitím odlétla stranou.

A po celou dobu Drizzt druhým scimitarem odrážel útoky dalšího protivníka.

Vierna zalapala po dechu stejně jako zbývající voják, který Drizztovi čelil. Drizzt by se ho zbavil stejně lehce, ale všiml si, že Jarlaxl pohnul rukou a využil mezery, kterou po sobě zanechal padlý protivník.

Drizztův následný tanec pramenil z čirého, vzteklého zoufalství. Scimitar zařinčel, jak do něj narazilo něco kovového. Záblesk sekl napříč a srazil stranou druhou dýku.

Během vteřiny bylo po všem. Temný elf odrazil pět dýk, které ani pořádně neviděl.

Jarlaxl se zhoupl na patách. Začal kolem Drizzta kroužit, smál se a žasl, protože ho obdivuhodná ukázka bojového umění a pokračující bitva nadchly.

Ale Drizztovy potíže neskončily. Vierna vykřikla Llothino jméno a vrhla se vpřed, aby vojákovi pomohla. Její hadí bič představoval větší problém než meč mrtvého drowa.

~ ~ ~

Regis se schoulil do co nejmenšího klubíčka, protože uviděl, jak se kolem ústí chodby plíží temné postavy. Uvolnil se, až když skupina tunel minula. Sebral odvahu, připlazil se blíž ke vchodu a použil infravidění, aby se podíval, jestli jsou to další zlí temní elfové.

Prozradily ho rudě zářící oči. Všiml si jich šestý voják, který šel kus za skupinou.

Regis s vyjeknutím ucouvl. Kyprou rukou popadl kámen a zvedl ho před sebe. Proti drowímu elfovi to byla skutečně ubohá zbraň!

Temný elf se na půlčíka zadíval, pak si bedlivě prohlédl tunel a opatrně do něj vstoupil. Po tváři se mu rozlil úsměv, když si uvědomil, že Regis je zjevně bezmocný.

„Už zraněný?“ zeptal se obecnou řečí.

Regisovi chvíli trvalo, než slova pronesená s těžkým, neznámým přízvukem rozluštil. Zvedl hrozivě kámen, protože drow se přiblížil a klekl si před Regisem. V rukou držel meč a dýku.

Drow se zasmál nahlas. „Chceš mě praštit oblázkem?“ posmíval se a rozpřáhl paže, aby ze své hrudi udělal snadný cíl. „Tak mě uhoď, malý půlčíku. Pobav mě, než ti podříznu hrdlo.“

Chvějící se Regis trhl paží, jako by chtěl na drowovu nabídku přistoupit. Ale udeřil druhou rukou, v níž držel dýku, která vypadla Artemisi Entrerimu.

Drahokamy na smrtící čepeli se dychtivě zablýskly, jako by zbraň žila a hladověla. Dýka protrhla kroužkovou zbroj a zabodla se překvapenému temnému elfovi do měkké kůže.

Regis zamrkal užasle nad tím, jak snadno se dýka zabodla. Vypadalo to, jako by byl nepřítel oděn do pergamenu místo kroužkové zbroje. Dýka půlčíkovi málem vyklouzla z ruky, protože se mu z ní do paže začala vlévat moc. Drow se pokusil promluvit. Kdyby jakkoli zaútočil, Regis by se neměl jak bránit.

Ale drow ho z nějakého důvodu nenapadl. Nemohl. Oči měl vytřeštěné šokem a jeho tělo sebou křečovitě trhalo. Regisovi se zdálo, jako by z temného elfa něco vysávalo život. S otevřenými ústy hleděl na nejstrašlivější výraz hrůzy, jaký kdy spatřil.

Do půlčíkovi paže se dál vlévala životodárná energie. Slyšel, jak drowovy zbraně dopadly na kámen. Regis si vzpomněl na staré příběhy, které mu otec vyprávěl o děsivých nočních tvorech. Přelévalo se přes něj nepřirozené teplo a on si představoval, že tak nějak se musí cítit upír vysávající krev oběti.

Jeho rány se hojily!

Drow klesl bez života na zem. Regis seděl a prázdným pohledem zíral na magickou dýku. Zachvěl se, protože si vzpomněl, kolikrát málem padl strašlivé zbrani za oběť on sám.

~ ~ ~

Dva drowové se tiše, ale rychle pohybovali křivolakými tunely, které je měly zavést zpět k Vierně a Jarlaxlovi. Byli si jisti, že prapodivnému trpaslíkovi unikli. Netušili, že je Pwent obešel a dostal se k Vierně jako první.

A netušili ani to, že do tunelů vstoupil další trpaslík, rudovousý, jehož uplakané oči přísahaly smrt všem nepřátelům, na které narazí.

Temní elfové zabočili do tunelu vedoucího do boční komnaty, která ležela vedle hlavní chodby. Viděli, jak se k nim ve vzdálenosti několika kroků otočila malá, podsaditá postava. Trpaslík nebojácně, divoce zaútočil.

Mezi trojicí bojovníků se rozpoutala zmatená bitva. Bruenor se oháněl štítem a sekal kolem sebe slepě sekyrou.

„Zabili ste mýho chlapce!“ zařval trpaslík, a přestože žádný z protivníků obecné řeči nerozuměl, moc dobře si uvědomili, jak strašně Bruenor zuří. Jeden z drowů získal zpět rovnováhu, sekl mečem po zdobeném štítu a zasáhl trpaslíka do ramene tak silně, že ho musel připravit o veškerý cit v paži.

Pokud si Bruenor zásahu vůbec všiml, nedal to nijak najevo.

„Mýho chlapce!“ zavrčel a mocným seknutí odklonil stranou meč druhého drowa. Drow tedy na trpaslíka zaútočil druhým mečem a tvrdě na něj přitlačil. Ale Bruenor ránu přijal a ani sebou netrhl. Soustředil se jen na zabíjení.

Ťal sekyrou v nízkém oblouku. Drow zbraň přeskočil, ale Bruenor ji uprostřed pohybu obrátil zpět. Drow se pokusil znovu

vyskočit, ale Bruenor se pohyboval příliš rychle. Trpaslík zahákl sekyru drowovi za kotník a vší silou trhl, takže nepříteli podrazil nohy.

Druhý temný elf se na trpaslíka vrhl a snažil se padlého společníka ochránit. Sekl Bruenorovi po tváři a oslepil mu jedno oko. Bruenor pálivou agónii opět ignoroval a skočil vpřed, aby se ocitl na dosah.

„Mýho chlapce!“ vykřikl znovu a vší silou ťal. Zarazil sekyru drowovi, který se škrábal na nohy, do páteře.

Bruenor zvedl v poslední chvíli štít a zastavil tak bodnutí stojícího drowa.

Trpaslík ztratil rovnováhu, zavrávoral a musel několikrát škubnout zbraní, aby ji z oběti vyprostil.

~ ~ ~

Zdálo se, že hadí hlavy útočí nezávisle na sobě. Napadaly Drizzta z různých úhlů, chňapaly, svíjely se a znovu chňapaly. Skutečnost, že Vierna bojuje po jeho boku, temného elfa vybičovala. Zběsile po Drizztovi sekal mečem i dýkou v naději, že ho pro kněžku, pro slávu zvrácené Pavoučí královny zabije.

Drizzt si zachoval chladnou hlavu. Oháněl se scimitary, využíval rychlých nohou a blokoval údery nebo jím unikal, aby si protivníky, a především Viernu, udržel od těla.

Poznal však, že je v pasti, obzvláště když se zákeřný Jarlaxl objevil za jeho protivníky a našel si mezeru mezi Viernou a drowem. Drizzt každým okamžikem očekával další salvu dýk, ale opravdu nevěděl, jak jí unikne, protože Viernin bič vyžadoval všechnu jeho pozornost.

Jeho strach ještě zesílil, když uviděl, že na něj žoldák nemíří dýkami, nýbrž kouzelnou hůlkou.

„Škoda, Drizzte Do’Urdene,“ řekl žoldák. „Obětoval bych spoustu životů, abych si mohl přivlastnit válečníka tvých dovedností.“ Začal odříkávat zaklínadlo v drowštině. Drizzt se pokusil ustoupit do strany, ale Vierna a drowský bojovník ho drželi na místě.

Ostře se zablesklo. Blesk se zhmotnil těsně před přikrčenou Viernou a drowským vojákem. Ale ve stejnou chvíli, kdy žoldák zaklínadlo dokončil, se zpoza Drizzta vyřítilo něco černého. Zasáhlo to drowského hraničáře do ramene a vlétlo mezi Viernu a jejího spojence.

Guenhwyvar zachytila plnou sílu blesku a pohltila jeho energii dřív, než stačil vylétnout. Panter proskočil magickou stěnou, vrazil do překvapeného žoldáka a povalil ho na zem.

Náhlý záblesk a panterovo zjevení zkušeného Drizzta nerozptýlily. A ani Viernu, která byla tak plná nenávisti, tolik ho toužila zabít, že se ani na okamžik nepřestala na zuřivou bitvu soustředit. Ale druhý drow zamžoural a ohlédl se přes rameno.

Ve chvíli, kdy se otočil zpět, zjistil, že mu Záblesk pronikl zbrojí a našel si cestu k jeho srdci.

~ ~ ~

Zablesknutí trvalo jen zlomek vteřiny a nevydalo mnoho světla, ale Catti, která dřepěla v tunelu a sledovala Guenhwyvar, si přesto všimla blížících se štíhlých postav tlupy temných elfů.

Vypustila šíp a využila jeho svitu k tomu, aby zjistila, kde přesně se temní elfové ukrývají. Tvář se jí stáhla do nemilosrdné masky. Potlučená mladá žena vstala, vložila do luku další šíp a začala nepřátele pronásledovat.

Ovládla ji touha pomstít se za Wulfgara. Neznala strach a ani sebou netrhla, když uslyšela cvakání ručních kuší. Do těla se jí zabodly dvě šipky.

Vystřelila další šíp, zasáhla temného elfa do ramene a srazila ho k zemi. Než se svit šípu rozplynul, vypálila třetí, který hlasitě zaskřípal, jak se odrazil od opracované stěny tunelu.

Mladá žena kráčela dál. Věděla, že ji drowové dobře vidí, zatímco ona zahlédla jejich hrubé obrysy, jen když kolem proletěl šíp.

Instinkt jí napověděl, aby vystřelila vzhůru. Ponuře se usmála, když zasáhla levitujícího drowa přímo do obličeje a utrhla mu hlavu. Síla zásahu tělo, které zůstalo nehybně viset ve vzduchu, obrátila.

Catti znovu vystřelila, ale tentokrát žádný záblesk nezahlédla. Teprve v tu chvíli si všimla, že ji temní elfové zahalili koulí temnoty. Hlupáci! pomyslela si. Teď neviděli ani oni ji.

Ale šla dál, opustila kouli, vypálila a zabila dalšího z nepřátel.

Šíp z kuše ji zasáhl do tváře a bolestivěji škrábl do čelisti.

Catti zatnula zuby a šla dál. Viděla, jak se k ní blíží rudě zářící oči zbývajících dvou drowů. Pochopila, že tasili meče a útočí. Zvedla luk, aby využila svítících očí jako terčů.

Obklopila ji temná koule.

V mladé ženě se vzedmula vlna hrůzy, ale tvrdohlavě ji potlačila a její výraz se vůbec nezměnil. Věděla, že jí zbývá jen okamžik, než se do ní zabodne drowský meč. Vybavila si, kde nepřátele naposledy viděla, pod jakým úhlem musí vystřelit.

Vložila do luku další šíp, a když před sebou uslyšela tiché zašoupání, obrátila se doleva a vystřelila. Vypustila třetí a čtvrtý šíp a nechala se vést jen instinkty. Doufala, že útočící temné elfy alespoň zraní a zpomalí. Padla na zem, vystřelila bokem a trhla sebou, protože šíp zjevně vylétl do tmy, aniž by zasáhl cíl.

Znovu uposlechla instinkt, převrátila se na záda a vystřelila nad sebe. Uslyšela tupou ránu a ostré prasknutí, jak střela prolétla levitujícím drowem a zabodla se do stropu. Zasypaly ji kusy kamene a Catti se schoulila.

Dlouho ležela stočená do klubíčka, protože očekávala, že se na ni každým okamžikem zřítí strop, že ji každým okamžikem rozseká drow na kusy.

~ ~ ~

Temný elf pronikl mečem do trpaslíkovy blízkosti mnohem častěji, než se trpaslík přiblížil sekyrou k němu, ale osamělý drow přesto věděl, že nezvítězí, že rozzuřeného nepřítele nezastaví. Použil vrozenou magii a zahalil trpaslíka neškodnými modrými plameny. Kouzelným ohněm tak zřetelně vykreslil Bruenorovu postavu a udělal z něj snadnější cíl. Bruenor sebou ani netrhl.

Drow zákeřně bodl, aby trpaslíka udržel na patách, pak se obrátil a dal se na útěk. Chtěl ustoupit jen o několik stop, znovu se otočit a zahalit trpaslíka koulí temnoty.

Bruenor se nepokusil dlouhonohého drowa dohonit. Popadl sekyru oběma rukama a zvedl ji nad hlavu.

„Mýho chlapce!“ zařval trpaslík vztekle a vší silou hodil. Byl to riskantní manévr, který pramenil ze zoufalství otce, který přišel o dítě. Bruenorova sekyra se k němu nevrátí jako Aegisův tesák k Wulfgarovi. Pokud sekyra nezasáhne cíl…

Zasáhla drowa právě ve chvíli, kdy se chystal zabočit do bočního tunelu. Zasekla se mu do boku a do zad a mrštila jím o protější roh. Snažil se vzpamatovat, zmítal se chvíli na podlaze a pokoušel se popadnout ztracený meč a vyražený dech.

Ale když se jeho ruka přiblížila ke zbrani, dupla mu na ni trpasličí noha a rozdrtila mu prsty.

Bruenor se zadíval na sekyru a na krev, která se řinula z drowovy rány. „Seš mrtvej,“ řekl temnému elfovi chladně a se strašlivým prasknutím zbraň vytrhl.

Drow slyšel jeho slova jakoby z dálky, jeho mysl však už přestávala pracovat a myšlenky z něj odtékaly jako krev z rány.

~ ~ ~

Vierna nepolevila v útoku, ani když její společník padl k zemi mrtvý. Nedala najevo, že by ji náhlý zvrat v bitvě zajímal. Drizztovi se převrátil žaludek, když se na sestru zadíval. Tvář měla staženou nenávistí, kterou Pavoučí královna rozsévala, a nesmyslnou zuřivostí neznající zdravý rozum ani svědomí.

Drizzt však nedovolil, aby vnitřní rozpolcenost ovlivnila jeho šermířské umění, ne poté, co sestra prohlásila, že jeho přátelé jsou mrtví. Častokrát hadí hlavy zasáhl, ale nikdy natolik silně, aby napáchal nějaké škody.

Jedna hlava se mu zakousla do paže. Drizzt ucítil ochromující mravenčení a sekl po hadovi druhou čepelí.

Ale tím si odkryl druhý bok a další hlava se mu zahryzla do ramene. Třetí mu zaútočila z boku na tvář.

Sekl po nejbližší zmiji a druhého útočícího hada zatlačil zpátky.

Vierninu biči zůstaly už jen tři hlavy, ale kousnutí Drizzta omámila. Zapotácel se vzad a opřel se o stěnu vedle ústí tunelu. Podíval se na své rameno a zalila ho hrůza, když si uvědomil, že useknutá hlava zůstala pevně vězet v jeho rameni.

Teprve v tu chvíli si Drizzt všiml známých stříbrných záblesků Cattina Taulmarilu. Guenhwyvar tady byla taky a živá. Catti bojovala venku v chodbě. A odněkud z druhého tunelu, který se táhl napravo souběžně s komorou, k němu doléhal nezaměnitelný vzteklý řev Bruenora Válečného kladiva.

„Mýho chlapce!“

„Tvrdila jsi, že jsou mrtví,“ poznamenal Drizzt. Chytil se stěny, aby nabyl zpět rovnováhu.

„Nezáleží na nich!“ zaječela Vierna, kterou odhalení očividně také šokovalo. „Záleží jen na tobě a na slávě, kterou mi přinese tvá smrt!“ Vrhla se na zraněného bratra s třemi hadími hlavami před sebou.

Drizzt načerpal novou sílu. Dodala mu ji přítomnost přátel, vědomí, že rovněž bojují a budou potřebovat, aby zvítězil.

Místo aby zaútočil nebo sekl napříč, dovolil Drizzt hadím hlavám, aby se k němu přiblížily. Kously ho jednou, dvakrát, ale jemu se podařilo rozseknout Zábleskem jednu zmijí hlavu v půli. Hadí tělo se jen bezmocně svíjelo.

Drizzt se odrazil od stěny a zatlačil překvapenou Viernu zpátky. Sekal čepelemi tvrdě a rychle a mířil jen na hlavy Viernina biče, i když měl víc než jednou pocit, že by dokázal proniknout sestřinou obranou a zasáhnout i ji.

Další hadí hlava dopadla na zem.

Vierna se ohnala zubožením bičem, ale scimitar se jí zařízl hluboko do paže dřív, než jím stačila prásknout. Zbraň spadla na zem. Sotva vypadla Vierně z ruky, ze živého hada se stal obyčejný kus provazu.

Vierna zasyčela na Drizzta jako zvíře a prázdnýma rukama hrabala do vzduchu.

Drizzt nezaútočil ihned. Nemusel, protože hrot Záblesku mířil sestře na zranitelnou hruď.

Vierna cukla rukou k opasku, u kterého jí visely palcáty ozdobené spletitými runami pavoučích sítí. Drizzt uhádl, jakou moc zbraně mají, a z vlastních zkušeností věděl, jak obratně s nimi dokáže Vierna zacházet.

„Nedělej to," poručil a ukázal na zbraně.

„Oba nás vycvičil Zaknafein," připomněla Vierna. Zmínka o otci Drizzta zabolela. „Bojíš se zjistit, kdo se naučil víc?"

„Oba nás zplodil," opáčil Drizzt a ostře zářícím Zábleskem srazil Vierninu ruku pryč od opasku. „Nech toho a už ho dál nezahanbuj. Existuje lepší cesta, sestro, světlo, o jakém se ti ani nesnilo."

Vierna se mu vysmála. Opravdu si myslel, že by ji, Llothinu kněžku, mohl obrátit na jinou víru?

„Nech toho!" přikázal Drizzt důrazněji, když Vierna znovu přiblížila ruku k palcátu.

Hmátla po zbrani. Záblesk jí lehce probodl hruď i srdce. Zakrvácený hrot jí pronikl ven zády.

Když se jí podlomila kolena, Drizzt k ní přiskočil a pevně ji sevřel v pažích.

Bez mrkání na sebe hleděli, zatímco Vierna pomalu klesala k zemi. Její vztek a posedlost zmizely a nahradil je výraz klidu a míru, který se ve tvářích drowů objevuje jen vzácně.

„Je mi to líto," pronesl Drizzt bezhlesně.

Vierna zavrtěla hlavou. Odmítla jeho omluvu, ale Drizztovi se zdálo, že její pohřbená část, ta, která z ní dělala dceru Zaknafeina Do'Urdena, s takovým koncem souhlasí.

Vierniny oči se zavřely navždy.

24

DLOUHÁ CESTA DOMŮ

„Dobrá práce.“ Drizzt sebou překvapeně trhl, protože si uvědomil, že i když je Vierna mrtvá, bitva možná ještě neskončila. Uskočil stranou a zvedl scimitary v obraně. Když však uviděl Jarlaxla, sklonil zbraně. Žoldák seděl opřený o protější stěnu komnaty a jedna noha mu trčela do strany v podivném úhlu.

„Panter,“ vysvětlil žoldák. Hovořil obecnou řečí tak plynule, jako by strávil celý život na povrchu. „Myslel jsem, že mě zabije. Srazil mě na zem.“ Jarlaxl pokrčil rameny. „Možná ho můj blesk zranil.“

Zmínka o blesku Drizztovi připomněla kouzelnou hůlku a skutečnost, že tento drow je stále nebezpečný. Podřepl a začal kolem něj kroužit v obranném manévru.

Jarlaxl sebou trhl bolestí a zvedl prázdnou ruku, aby ostražitého hraničáře uklidnil. „Hůlku jsem schoval,“ ujistil Drizzta. „I kdybys byl bezbranný, jak si myslíš, že teď jsem já, nepoužil bych ji.“

„Chtěl jsi mě zabít,“ odvětil Drizzt chladně.

Žoldák znovu pokrčil rameny a zazubil se. „Kdyby Vierna zvítězila a já jí nepomohl, zabila by mě,“ vysvětlil klidně. „A i když jsi dobrý bojovník, byl jsem si jist, že vyhraje.“

Bylo to logické vysvětlení a Drizzt věděl, že pragmatičnost je mezi temnými elfy běžným rysem. „Lloth by tě za moji smrt i přesto odměnila,“ namítl Drizzt.

„Nejsem otrok Pavoučí královny,“ odvětil Jarlaxl. „Jsem pragmatik.“

„Vyhrožuješ mi?“

Žoldák se rozesmál, ale trhl sebou, jak ho zabolela zlomená noha.

Do komnaty vrazil z boční chodby Bruenor. Střelil pohledem po Drizztovi, pak se soustředil na Jarlaxla, protože si ještě nevybil vztek.

„Zadrž!“ zvolal Drizzt, když se trpaslík ke zjevně bezmocnému žoldákovi vydal.

Bruenor se zprudka zastavil a obrátil studený pohled k Drizztovi. Díky zraněné tváři, ošklivě rozseknutému oku a krvavé stružce, která mu stékala z čela po levé tváři dolů, vypadal velmi hrozivě. „Zajatce neberem,“ zavrčel Bruenor.

Drizzt si všiml Bruenorova jedovatého tónu a uvědomil si, že nikde nezahlédl Wulfgara. „Kde jsou ostatní?“

„Já sem tady,“ odvětila Catti a vstoupila do komory z hlavního tunelu za Drizztem.

Drizzt se k ní otočil. Její špinavá tvář s děsivě pochmurným výrazem prozrazovala mnohé. „Wulf…“ začal se ptát, ale Catti zavrtěla vážně hlavou, jako by nesnesla slyšet jeho jméno nahlas. Přiblížila se k němu a Drizzt sebou trhl, protože si všiml, že jí v ráně na čelisti stále vězí šipka z malé kuše.

Drizzt pohladil Catti něžně po tváři, pak sevřel odpornou střelu prsty a vytrhl ji z rány. Ihned vzal mladou ženu za ramena, protože ji zachvátila mdloba a bolest.

„Doufám, že jsem panterovi neublížil,“ vyrušil je Jarlaxl. „Je to skutečně úžasné zvíře!“

Drizzt se obrátil a v levandulových očích se mu zablesklo.

„Dráždí tě,“ poznamenal Bruenor. Prsty dychtivě přejel po topůrku zakrvácené sekyry. „Žebrá vo milost bez žebrání.“

Drizzt si tím nebyl tak jist. Věděl, jak strašný je život v Menzoberranzanu a jak daleko jsou někteří drowové ochotni zajít, aby přežili. Jeho vlastní otec Zaknafein, drow, kterého měl Drizzt nejradši ze všech, byl zabiják a sloužil Matroně Zlovůli, jen aby

zůstal naživu. Je možné, že by tento žoldák zastával stejně pragmatické názory?

Drizzt tomu chtěl uvěřit. Vierna mu ležela mrtvá u nohou, jeho rodina, pouto s národem, už neexistovala. Chtěl uvěřit, že není na světě sám.

„Zab toho psa, nebo ho vodtáhnem zpátky," zavrčel Bruenor, kterému už došla trpělivost.

„Jaké je tvé rozhodnutí, Drizzte Do'Urdene?" zeptal se Jarlaxl klidně.

Drizzt se na Jarlaxla znovu pozorně zadíval. Tento elf není jako Zaknafein, uvědomil si, protože si vzpomněl, jak otec zuřil, když se doslechl, že Drizzt zabíjel povrchové elfy. Zaknafein a Jarlaxl se od sebe rozhodně lišili. Zaknafein zabíjel jen ty, kdo si podle něj smrt zasloužili, Llothiny služebníky nebo jiné zlé přisluhovače. Nevydal by se s Viernou na tento lov.

Drizzta náhle popadla taková zuřivost, že na žoldáka málem zaútočil. Ale potlačil nutkání, protože si znovu vzpomněl na nátlak Menzoberranzanu, na břemeno všudypřítomného zla, jež ohnulo hřbet i temným elfům s netypickým názory. Zaknafein Drizztovi přiznal, že častokrát málem propadl Lloth, a Drizzt sám se během putování Temnými říšemi často bál toho, co se z něj stalo nebo teprve stane.

Jak mohl temného elfa soudit? Vrátil scimitary do pochev. „Zabil mýho chlapce!" zařval Bruenor, který očividně pochopil, co se Drizzt chystá udělat.

Drizzt rozhodně zavrtěl hlavou.

„Milosrdenství je zvláštní věc, Drizzte Do'Urdene," poznamenal Jarlaxl. „Síla, nebo slabost?"

„Síla," odvětil Drizzt rychle.

„Může zachránit duši, nebo zatratit tělo," odpověděl Jarlaxl. Dotkl se okraje širáku v pozdravu, pak se zprudka pohnul, vytrhl ruku z pláště a mrštil něčím malým o zem před sebou. Ozval se výbuch a komnatu naplnil kouř.

„Do pekel s ním!" zavrčela Catti, vystřelila šíp, který prořízl dým a zaduněl o skalnatou stěnu. Bruenor se vrhl vpřed a divoce se ohnal sekyrou, ale neměl co zasáhnout. Žoldák zmizel.

Když Bruenor konečně vyšel z kouře ven, Drizzt a Catti už stáli nad tělem Tibldorfa Pwenta.

„Je mrtvej?“ zeptal se král.

Drizzt se nad bojechtivcem sklonil a vzpomněl si, že Pwenta krutě zasáhl Viernin hadí bič. „Ne,“ odpověděl. „Bič nemá zabít, jen ochromit.“

Bystrým sluchem zachytil Bruenorovo zamumlání. „Škoda,“ zabručel si trpaslík pod vousy.

Chvíli trvalo, než bojechtivce probudili. Pwent vyskočil, ihned ale spadl zpět na zem. Znovu se vyškrábal na nohy a tvářil se zahanbeně, dokud Drizzt neudělal tu chybu, že mu poděkoval za cennou pomoc.

V hlavním tunelu našli pět mrtvých drowů, z nichž jeden stále visel u stropu v místě, kde bývala koule temnoty. Drizzt se otřásl, když mu Catti vysvětlila, odkud se skupina drowů vzala.

„Regis,“ vydechl, rozběhl se chodbou a zahnul do bočního tunelu, v němž půlčíka zanechal.

Regis tam vyděšeně seděl napůl pohřbený pod mrtvým drowem a v ruce pevně svíral drahokamy posázenou dýku.

„Pojď, příteli,“ řekl Drizzt, kterému se nesmírně ulevilo. „Je na čase vrátit se domů.“

~ ~ ~

Potlučení společníci podpírali jeden druhého a pomalu a tiše procházeli tunely. Drizzt se po rozedraném průvodu rozhlédl. Zadíval se na Bruenora s rozseknutým okem a na Pwenta, který stále zcela neovládal svalstvo. Drizztovi bolestivě tepalo v noze. Adrenalin, který ho během bitvy zalil, vyprchával, proto ránu vnímal stále víc. Ale tyhle problémy drowského hraničáře tolik neděsily. Všechny společníky konečně naplno zasáhla Wulfgarova smrt.

Dokáže Catti znovu sebrat vztek, ignorovat muka a bojovat celým srdcem? Dokáže se Bruenor, který byl tak vážně zraněn, že si Drizzt nebyl jist, jestli se do Mitrilové síně vůbec dostane živý, vzchopit a vybojovat další bitvu?

Drizzt netušil, a upřímně si proto oddychl, když zpoza vzdálené zatáčky v tunelu vystoupil generál Dagna v čele trpasličí kavalerie na chrochtajících ořích.

Bruenorovi se při pohledu na ně podlomila kolena. Trpaslíci neztráceli čas, přivázali zraněného krále a Regise na prasata a co nejrychleji opustili divočinu jeskynního komplexu. Pwent je rovněž doprovodil a s radostí přijal otěže jednoho z prasat. Drizzt a Catti se ale nevydali do Mitrilové síně přímou cestou. Tři trpasličí jezdci bez ořů, byl mezi nimi i sám generál Dagna, doprovodili Drizzta a mladou ženu do osudné jeskyně.

Sotva Drizzt zavalený výklenek spatřil, uvědomil si, že není žádných pochyb, žádné záchrany v poslední vteřině. Jeho přítel odešel navždy.

Catti mu bitvu do detailu popsala. Musela se ale na dlouhou dobu odmlčet, aby našla hlas a mohla mu vypovědět o Wulfgarově statečném konci.

Nakonec se zadívala na hromadu suti, zašeptala „sbohem“ a opustila s trpaslíky jeskyni.

Drizzt tam mnoho minut stál o samotě a jen bezmocně hleděl. Sotva dokázal uvěřit tomu, že mocný Wulfgar skončil pod hromadou balvanů. Připadalo mu to neskutečné, protiřečilo to zdravému rozumu.

Ale byla to skutečnost.

A Drizzt nemohl nic dělat.

Drowa přepadl pocit viny, protože si uvědomil, že to kvůli němu vyrazila sestra na lov a přivodila Wulfgarovi smrt. Ihned však takové myšlenky potlačil a rozhodl se o podobných věcech už nikdy nepřemýšlet.

Nadešel čas rozloučit se s věrným společníkem a drahým přítelem. Toužil být s Wulfgarem, stát mladému barbarovi po boku, utěšit ho, vést ho a sdílet ještě jedno potměšilé mrknutí, odvážně se s ním postavit tajemství, které jim smrt předkládala.

„Sbohem, příteli,“ zašeptal Drizzt a marně se snažil zabránit tomu, aby se mu zlomil hlas. „Na tuto cestu se vydáš sám.“

~ ~ ~

Návrat do Mitrilové síně nebyl pro vyčerpané, potlučené přátele důvodem k oslavám. Nemohli tvrdit, že v nižších tunelech zvítězili. Každý z nich, Drizzt, Bruenor, Catti i Regis, pohlíželi na Wulfgarovu smrt jinak, protože každý z nich měl k němu jiný vztah – pro Bruenora to byl syn, pro Catti snoubenec, pro Drizzta kamarád, pro Regise ochránce.

Nejvážnější zranění utrpěl Bruenor. Trpasličí král přišel o oko a navždy mu na tváři, od čela po čelist, zůstane výrazná, rudomodrá jizva. Ale fyzická bolest byla nejmenším z Bruenorových problémů.

Během následujících dní si podsaditý trpaslík mnohokrát zničehonic vzpomněl, že potřebuje něco vyřídit se svatým klerikem, jen aby si vzápětí uvědomil, že Valoun už není, že mu nepomůže vše vyřešit a rozhlásit, že se v Mitrilové síni žádná svatba konat nebude.

Drizzt viděl prudký žal, který se vryl trpaslíkovi do tváře. Poprvé za dlouhé roky, co hraničář trpaslíka znal, mu připadalo, že Bruenor vypadá starý a unavený. Drizzt se na něj sotva dokázal podívat, ale srdce mu pukalo ještě víc, kdykoli pohlédl na Catti.

Byla mladá a ohnivá, cítila se plná života a nesmrtelná. Ale nyní se její pohled na svět roztříštil.

Dlouhé hodiny se nekonečně plazily a přátelé zůstávali povětšinou o samotě. Drizzt, Bruenor a Catti se vídali jen zřídka a žádný z nich ani jednou nezahlédl Regise.

Netušili, že půlčík opustil Mitrilovou síň západním východem a vydal se do Strážcova údolí.

Regis opatrně vyšplhal na skalnatý výběžek asi padesát stop nad rozeklaným dnem jižního konce dlouhého, úzkého údolí. Našel tam ochablé tělo visící za potrhaný plášť na skále. Půlčík si lehl na látku pláště a pevně se chytil kamene, protože vítr tu ostře svištěl. Užasl, když se muž pod ním pohnul.

„Žiješ?“ zašeptal půlčík potěšeně. Polámaný a potrhaný Entreri visel na skále už víc než den. „Žiješ ještě?“ Regis byl vždy opatrný, obzvláště když jednal s Artemisem Entrerim, proto vytáhl drahokamy zdobenou dýku a přiložil její ostří pod poslední pevný

šev pláště. Stačilo jen škubnout zápěstím a nebezpečný zabiják se zřítí dolů.

Entreri naklonil hlavu na stranu a slabě zasténal, nedokázal však najít dost sil na to, aby promluvil.

„Máš něco, co patří mně," řekl mu Regis.

Zabiják se pootočil, aby na Regise pohlédl, a půlčík sebou trhl a ucukl, když spatřil mužův rozdrcený obličej. Lícní kost měl roztříštěnou, kůži servanou z tváře a na oko, které k Regisovi obrátil, neviděl.

Regis si byl jist, že muž, který má zlámané kosti a trpí agónií strašlivých ran, si ani neuvědomuje, že nevidí.

„Rubínový přívěsek," řekl Regis naléhavěji. Hypnotizující drahokam visel na řetízku pod Entreriho tělem.

Entreri zjevně pochopil, protože pohnul rukou k drahokamu, ale pak ji nechal vyčerpaně klesnout. Byl příliš zesláblý.

Regis zavrtěl hlavou a popadl svoji hůl. S dýkou pevně přitisknutou k zabijákovu plášti se natáhl a šťouchl do Entreriho.

Muž nezareagoval.

Regis do něj znovu strčil, mnohem silněji, a ještě několikrát, aby se ujistil, že zabiják je skutečně bezmocný. Se širokým úsměvem na tváři vsunul Regis hůl pod řetízek na Entreriho krku a opatrně mu ho sundal.

„Jaké to je?" zeptal se Regis, když sevřel vzácný rubín v ruce. Natáhl se a uhodil Entreriho holí po hlavě.

„Jaké to je být bezmocným vězněm vydaným na milost a nemilost někomu jinému? Kolik lidí jsi dostal do stejné situace, v jaké jsi teď ty sám?" Regis ho znovu uhodil. „Sto?"

Půlčík se chystal zabijáka znovu praštit, ale pak si všiml, že na provázku u Entreriho opasku visí další cenný předmět. Získat ho bude mnohem těžší než sebrat přívěsek, ale Regis byl koneckonců zloděj a byl na své dovednosti jaksepatří hrdý (potají, samozřejmě). Přehodil hedvábné lano přes výběžek, spustil se dolů a zapřel se Entrerimu nohou o záda, aby zachoval rovnováhu.

Maska byla jeho.

Návdavkem prohrabal zlodějský půlčík zabijákovi kapsy a sebral mu malý měšec a docela cenný drahokam.

Entreri zasténal a pokusil se obrátit. Pohyb Regise vyděsil a během okamžení byl zpátky na výběžku. Znovu přitiskl dýku ke švu potrhaného pláště.

„Mohl bych se nad tebou slitovat," poznamenal půlčík a vzhlédl k supům, kteří mu kroužili nad hlavou a ukázali mu cestu k Entrerimu. „Mohl bych zajít pro Bruenora a Drizzta a nechat je, aby tě snesli dolů. Možná víš něco, co by se nám mohlo hodit."

Regisovu mysl ale zaplavily vzpomínky na Entreriho mučení. Zadíval se na svoji ruku, na níž mu chyběly dva prsty. Zabiják mu je usekl dýkou, kterou teď svíral Regis. Jak krásná ironie, pomyslel si Regis.

„Ne," rozhodl se. „Dneska se nějak necítím milosrdný." Znovu vzhlédl. „Nechám tě tu viset, ať si s tebou poradí supi," řekl.

Entreri nezareagoval.

Regis zavrtěl hlavou. Byl chladnokrevný, ale ne tak chladnokrevný jako Artemis Entreri. „Když tě Drizzt nechal spadnout, zachránila tě kouzelná křídla," řekl. „Ale už neexistují!"

Regis trhl zápěstím a přeřízl poslední šev pláště. Zabijákova váha se postarala o zbytek.

Půlčík se odplazil zpátky po výběžku. Entreri ještě stále visel na skále, ale plášť se začal trhat.

Artemisi Entrerimu triky došly.

25

NA DLANI

Matrona Baenre se opřela v polstrovaném křesle a seschlými prsty netrpělivě klepala do tvrdých kamenných podniček. Podobné křeslo, jediný další kus nábytku v audienční komnatě, stálo naproti ní a seděl v něm neobvyklý žoldák.

Jarlaxl se právě vrátil z Mitrilové síně s hlášením, které Matrona Baenre očekávala.

„Drizzt Do'Urden je stále volný," zamumlala si pro sebe. I když se to zdálo divné, Jarlaxlovi připadalo, že to lstivou Matronu matku nijak nerozzlobilo. Žoldák přemýšlel, co má Baenre za lubem tentokrát.

„Na vině je Vierna," řekl Jarlaxl klidně. „Podcenila mladšího bratra." Prohnaně se zachechtal. „A zaplatila za svoji chybu životem."

„Já obviňuji tebe," odsekla Matrona Baenre. „Jak zaplatíš ty?"

Jarlaxl se neusmál. Oplatil jí výhrůžku tvrdým pohledem. Znal Baenre natolik dobře, aby věděl, že je jako zvíře. Vycítí strach a podle toho jedná.

Matrona Baenre jeho strohý pohled opětovala a dál klepala prsty.

„Trpaslíci sebrali vojsko rychleji, než jsme považovali za možné," pokračoval žoldák po několika okamžicích nepříjemného ticha. „Jejich obrana je stejně silná jako jejich odhodlání a zjevně také věrnost Drizztu Do'Urdenovi. Můj plán," zdůraznil, „fungoval

dokonale. Bez problémů jsme Drizzta Do'Urdena zajali. Ale Vierna se navzdory mým přáním rozhodla splnit slib, který lidskému zvědovi dala, nebezpečně blízko Mitrilové síně. Nepochopila věrnost přátel Drizzta Do'Urdena."

„Tvým úkolem bylo přivést Drizzta Do'Urdena," řekla Matrona Baenre až příliš tiše. „Drizzt tady není. Takže jsi selhal."

Jarlaxl opět zmlkl. Bylo zbytečné se s Matronou Baenre přít, nepotřebovala ani, aby s čímkoli souhlasil. Byli v Menzoberranzanu a v drowském městě neměla Matrona Baenre sobě rovného.

Ale Jarlaxl se přesto nebál, že by ho seschlá Matrona matka zabila. Dál ho plísnila a ve chvíli, kdy s nadávkami skončila, už doslova vřískala. Po celou dobu však měl Jarlaxl zvláštní pocit, že se dobře baví. Hra koneckonců pokračovala. Drizzt Do'Urden zůstával na svobodě a čekal na polapení a Jarlaxl věděl, že Matrona Baenre nebude považovat smrt několika tuctů vojáků a Vierny Do'Urden za velkou ztrátu.

Matrona Baenre začala Jarlaxlovi hrozit mučením. Oblíbila si drowské „kradení kůže", při němž se oběť palec po palci stahovala pomocí kyselin a zvláštních zubatých nožů z kůže.

Jarlaxl sotva dokázal potlačit smích.

Matrona Baenre náhle zmlkla a Jarlaxl se lekl, že poznala, že ji nebere vážně. Věděl, že by to mohla být smrtící chyba. Vierna a mrtví muži Baenre nezajímali – očividně ji potěšilo, že je Drizzt stále volný – kdyby ale zranil její pýchu, jistě by si přivodil pomalou, bolestivou smrt.

Baenre dlouho mlčela, a dokonce se odvrátila. Když se opět otočila k Jarlaxlovi, upřímně si oddychl, protože se tvářila klidně a zubila se, jako by ji něco napadlo.

„Nemám radost," řekla, i když to byla očividná lež, „ale tentokrát ti odpustím. Přinesl jsi zpět cenné informace." Jarlaxl věděl, o čem mluví. „Odejdi," řekla a mávla s nezájmem rukou.

Jarlaxl by raději zůstal a zjistil, co nádherně lstivá Matrona matka plánuje. Ale věděl, že když má Baenre tak podivnou naládu je lepší se jí neprotivit. Jarlaxl přežil jako odpadlík celá staletí díky tomu, že věděl, kdy odejít.

Vstal z křesla a přenesl váhu na zlomenou nohu. Trhl sebou a málem spadl Baenre do klína. Zavrtěl hlavou a zvedl hůl.

„Triel nedokončila léčení," omluvil se žoldák. „Ošetřila mě, jak jste rozkázala, ale cítil jsem, že do kouzla nevložila všechnu sílu."

„Určitě sis to zasloužil," odsekla Matrona Baenre chladně a znovu na Jarlaxla mávla. Pravděpodobně dceři poručila, aby ho nechala trpět, a nyní se radovala z toho, jak kulhá pryč.

Jakmile se za žoldákem zavřely dveře, Matrona Baenre se ze srdce rozesmála. Dala sice k lovu na Drizzta Do'Urdena svolení, ale neznamenalo to, že si přála, aby byl úspěšný. Ve skutečnosti doufala, že vše dopadne víceméně tak, jak to nakonec dopadlo.

„Nejsi blázen, Jarlaxle. A proto tě nechávám žít," pronesla do prázdné komnaty. „Už sis musel uvědomit, že tady o Drizzta Do'Urdena nejde. Obtěžuje jako bahenní komáři, ale nestojí mi ani za myšlenku.

Je ale příhodnou výmluvou," pokračovala Matrona Baenre a pohrávala si s velkým trpasličím zubem opracovaným do kroužku, který jí visel na krku. Natáhla se, rozepnula si řetízek a podržela předmět na dlani. Potom se pustila do zaříkávání v prastarém trpasličím jazyce.

Všem trpaslíkům ve všech Říších
s přilbami zářícími a těžkými štíty,
zvonění bušících kladiv slyšte!
Vážený, zmučený králi, předstupte!

Na špičce trpasličího zubu se objevil vír namodralého kouře. Jak vteřiny ubíhaly, dým se točil stále rychleji a rozrůstal se. Brzy vířilo na dlani Matrony Baenre malé tornádo. Na mentální rozkaz se od ní odklonilo, zvýšilo rychlost a zesílilo svit a začalo se roztahovat. Po několika okamžicích se od zubu odtrhlo zcela, točilo se ve středu komnaty a pronikavě modře svítilo.

Postupně se uprostřed víru objevil obraz. Stál v něm nehybně starý, šedovousý trpaslík a zvednuté ruce svíral pevně v pěst.

Vítr utichl, modré světlo pohaslo a zůstal jen duch starého trpaslíka. Byl průsvitný, ale jednotlivé detaily, jako třeba šedý vous s rusým odstínem a ocelově šedé oči, byly zřetelně viditelné.

„Gandalugu Válečné kladivo," oslovila ho Matrona Baenre ihned a spoutala tak ducha pravým jménem. Stál před ní První král Mitrilové síně, patron klanu Válečného kladiva.

Starý trpaslík se zadíval na pradávnou nemesis a přimhouřil oči nenávistí.

„Už je to dlouho," posmívala se Baenre.

„Raději bych strávil celou věčnost v mukách, jen kdybych si byl jistej, že ty u toho nebudeš, drowská čarodějnice!" odpověděl duch drsným hlasem. „Raději…"

Matrona Baenre mávnutím rukou rozzlobeného trpaslíka umlčela. „Nepovolala jsem tě, abych poslouchala tvoje stížnosti," odpověděla. „Chci ti nabídnout informace, které by tě mohly zajímat."

Duch se natočil do strany, naklonil vlasatou hlavu, významně se od Baenre odvrátil a zahleděl se přes rameno. Gandalug se snažil tvářit, že ho nezaujala, že ho to nezajímá, ale jako většina trpaslíků nedokázal skrýt skutečné pocity.

„No tak, drahý Gandalugu," škádlila ho Baenre. „Čekání pro tebe musí být tak nudné! Sedíš ve vězení už celá staletí. Určitě tě zajímá, jak se vede tvým potomkům."

Gandalug se trudnomyslně zadíval přes druhé rameno zpět na Matronu Baenre. Jak tu starou seschlou drowku nenáviděl! Ale její řeči o potomcích ho polekaly, to nemohl popřít. Odkaz byl pro každého úctyhodného trpaslíka to nejpodstatnější, dokonce důležitější než drahokamy a klenoty, a Gandalug byl patronem svého klanu, proto považoval každého trpaslíka, který se s klanem Válečného kladiva spojí, za jedno ze svých dětí.

Nedokázal starost ukrýt.

„Doufal jsi, že na Mitrilovou síň zapomenu?" zeptala se Baenre škádlivě. „Uplynuly teprve dva tisíce let, starý králi."

„Dva tisíce let," odplivl si Gandalug znechuceně. „Proč už konečně neumřeš, ty stará čarodějnice?"

„Brzy,“ odpověděla Baenre a kývla, „ale napřed skončím to, co jsem před dvěma tisíci lety začala.

Vzpomínáš si na ten osudný den, starý králi?“ pokračovala a Gandalug sebou trhl. Pochopil, že chce, aby vše znovu prožil, chce otevřít staré rány a probudit v něm hluboké zoufalství.

Když síně byly nové a žíly silné,
stěny se leskly třpytivým stříbrem,
když král byl mladý a dobrodružství nová,
a národ jedním hlasem zpíval,
když Gandalug z mitrilového trůnu vládl,
tehdy založen byl klan Válečného kladiva.

Zlákán magií v zaklínadle Matrony Baenre, Gandalug Válečné kladivo se v myšlenkách vrátil zpět do vzdálené minulosti, zpět do času, kdy byla založena Mitrilová síň a on hleděl do budoucnosti s nadějí pro své děti a děti jejich dětí.

Zpět do doby, než potkal Yvonnel Baenre.

~ ~ ~

Gandalug sledoval, jak pilní trpaslíci klanu Válečného kladiva otesávají svažující se stěny velké jeskyně do stupňů, z nichž se jednoho dne stane Podzemní město Mitrilové síně. Taková byla vize Bruenora, Gandalugova třetího syna a největšího hrdiny klanu, který vedl výpravu, jež na toto místo přivedla tisíc trpaslíků.

„Udělals dobře, žes to tu dal Bruenorovi,“ prohlásil špinavý trpaslík, stojící vedle starého krále. Mluvil o Gandalugově rozhodnutí postoupit trůn Bruenorovi, a ne jednomu z jeho starších bratrů. Na rozdíl od ostatních národů nepředávali trpaslíci dědictví ani tituly automaticky nejstarším dětem. Volili raději pragmatický přístup a vybrali si nejvhodnějšího dědice.

Gandalug spokojeně kývl. Byl starý, už mu bylo hodně přes čtyři století, a unavený. Cílem jeho života bylo založit vlastní klan, klan Válečného kladiva, a dobře dvě stě let hledal vhodné místo pro vybudování království. Krátce poté, co klan Válečného kladiva ovládl

Mitrilovou síň a usadil se v ní, Gandalug poznal, že jeho čas pominul a úkol byl splněn. Ukojil ctižádost, byl spokojený a zjistil, že nedokáže sesbírat energii potřebnou ke splnění plánů, které mu synové a mladší trpaslíci předložili. Týkaly se velkého Podzemního města, mostu, který by se tyčil nad obrovskou propastí ve východní části komplexu, a města nad zemí jižně od hor, které by sloužilo jako obchodní spojení s okolními královstvími.

Ano, znělo to dobře, ale Gandalug necítil potřebu vidět výsledky na vlastní oči.

Starý šedovousý trpaslík, jehož vlasy a knír stále prozrazovaly dřívější ohnivou barvu, obrátil vděčný pohled k drahému příteli. Po dvě staletí si Gandalug nedokázal představit lepšího společníka než Drtiče Pwenta. Nyní ho čekala poslední cesta a odstupující král mu byl za jeho společnost skutečně vděčný.

Na rozdíl od vznešeného Gandaluga byl Drtič špinavý. Jeho vous byl stále černý, ale hlavu měl vyholenou, aby na ni lépe padla obrovská špičatá přilba. „Nemůžupřece vrážet do věcí s helmou na stranu, že ne?“ říkával. A Drtič Pwent do věcí skutečně rád narážel. Byl bojechtivec, trpaslík s prostým názorem na svět. Pokud něco ohrožovalo krále nebo uráželo bohy, prostě to zabil. Sklonil hlavu a nepřítele napíchl nebo utloukl hřeby na rukavicích, loktech nebo na kolenou. Ukousl nepříteli nos nebo jazyk, a kdyby mohl, tak třeba celou hlavu. Škrábal, drásal, kopal a plival, ale hlavně vítězil.

Gandalug, jehož život v nezkrocené části světa nebyl nijak jednoduchý, si Drtiče vážil víc než kteréhokoli jiného člena klanu, a to včetně milovaných, věrných dětí. Klan jeho názor nesdílel. Někteří trpaslíci nedokázali navzdory statné postavě snést Drtičův zápach ani vrzání jeho vroubkované zbroje, které připomínalo skřípání drápů po kusu břidlice.

Ale po dvou staletích poutí a bojů, často skutečně zoufalých, bylo snadné podobné drobnosti přejít.

„Pojď, příteli,“ řekl starý Gandalug. S dětmi, s Bruenorem, novým králem Mitrilové síně, i se zbytkem klanu už se rozloučil. Nastal čas vydat se znovu na cesty po Drtičově boku, jak tomu bylo po mnoho let. „Chcu posunout hranice Mitrilový síně,“ prohlásil Gandalug, „a najít větší poklady pro klan.“ Trpaslíci jásali, ale

málokteré oko zůstalo toho dne suché, protože všichni věděli, že Gandalug už se domů nevrátí.

„Myslíš, že si i zabojujem?“ zeptal se Drtič dychtivě, poskakoval vedle milovaného krále a zbroj mu s každým krokem skřípala.

Starý trpaslík se zasmál.

Dvojice strávila mnoho dní prozkoumáváním tunelů přímo pod Mitrilovou síní a na západ od ní. Ale našli jen velmi málo stříbrného mitrilu, rozhodně nic, co by mohlo soupeřit s velkými zásobami kovu v samotném komplexu. Ale poutníci se nenechali zastrašit a sešli ještě níž, do jeskyní, které trpasličím smyslům připadaly cizí, kde tisíce tun skály vytlačovaly krystaly v oslnivých vzorech ze zdí chodeb, do nádherně zabarvených tunelů, kde mech strašidelně zářil.

Do Temných říší.

Dlouho potom, co spotřebovali olej v lampách a jejich pochodně vyhořely, se Drtič Pwent konečně dočkal boje.

Došlo k němu ve chvíli, kdy se barevné vzorce, které odhalovalo jejich na teplo citlivé infračervené vidění, rozmazaly v šeď a nakonec zmizely v inkoustově černé temnotě.

„Králi!“ zvolal Drtič divoce. „Přišel sem vo zrak!“

„Já taky!“ ujistil Gandalug páchnoucího bojechtivce, který podle očekávání zařval a nedočkavě zašoupal nohama. Drtič se vrhl vpřed, aby našel nepřítele, kterého by mohl probodnout.

Gandalug běžel a nechal se vést hlukem, který bojechtivec dělal. Znal magii natolik dobře, aby pochopil, že je nějaký kouzelník nebo klerik zahalil koulí temnoty a že se pravděpodobně jedná jen o začátek přímějšího útoku.

Drtičovo bručení a řinčení dovolilo Gandalugovi dostat se ven ze tmy jen s několika modřinami. Na okamžik zahlédl nepřítele, pak ho opět obklopila neproniknutelná tma.

„Drowové, Drtiči!“ vykřikl Gandalug. V hlase mu zaznívala hrůza, protože už tehdy mrazilo z pověsti bezcitných temných elfů i nejodvážnější obyvatele povrchu u páteře.

„Viděl sem je,“ odvětil Drtič překvapivě lehce. „Měli bychom těch hubeňourů voddělat aspoň padesát, rozložit je na zem s rukama nad hlavou, a až by ztuhli, použít je jako okenice!“

Pohled na drowy a jejich magii Gandalugovi prozradil, že se ocitli v nebezpečné situaci, přesto se rozesmál a z přítelova sebejistého chování čerpal vlastní sebejistotu.

Vyřítili se z druhé černé koule, jen aby je zahalila třetí. Tentokrát se ozvalo cvakání příručních kuší.

„Necháte toho?“ křičel Drtič na tajemné nepřátele. „Jak vás mám – ouva, vy špinaví neřádi – jak vás mám napíchnout, když nic nevidím?“

Vyběhli z další koule a ocitli se v širším tunelu plném stalagmitových hrud a visících stalaktitů. Gandalug si všiml, že si Drtič vytrhl z krku malou šipku.

Se sklouznutím se zastavili. Neobklopila je černá koule a nikde neviděli ani žádné drowy, přesto zkušení válečníci věděli, že stalagmity mohou nepříteli poskytnout dobrý úkryt.

„Byl votrávenej?“ zeptal se Gandalug ustaraně, protože věděl, co se o drowských šipkách povídá.

Drtič se na malý šíp zvědavě zadíval, vložil si ho do úst a ocucal ho. Stáhl zamyšleně huňaté obočí a mlaskal rty, zatímco zvažoval příchuť.

„Jo,“ oznámil a odhodil šipku přes rameno.

„Nepřátelé sou blízko,“ řekl Gandalug a rozhlédl se.

„Pcha, spíše utekli,“ zachechtal se Drtič. „Škoda. Rezaví mi helma. Potřebovala by namazat krví vyzáblýho elfa. Au!“ Bojechtivec náhle zavrčel a chytil druhý šíp, který se mu tentokrát zabodl do ramene. Gandalug sledoval jeho dráhu a pochopil, do jaké pasti padli – drowové se neschovávali za stalagmity, nýbrž levitovali mezi stalaktity nad jejich hlavami!

„Vod sebe!“ vykřikl bojechtivec. Popadl Gandaluga a odmrštil ho stranou. Trpaslíci by obvykle zůstali pospolu a bojovali zády k sobě, ale Gandalug Drtičovo rozhodnutí chápal a souhlasil s ním. Když divokého bojechtivce ovládla krvežíznivost, nejeden trpaslík utržil ránu bodcem na koleni nebo hřebem na rukavici.

K zemi se rychle sneslo několik temných elfů s tasenými zbraněmi a Drtič Pwent jako obvykle zešílel prudkou touhou po boji. Poskakoval kolem, tloukl do elfů i do stalagmitů, jednoho elfa propíchl bodcem na přilbě a zaklel, když mu na ní umírající drow

uvízl. Skloněný Drtič utržil několik ran mečem do zad, ale to ho jen ještě víc rozzuřilo. Zařval, napnul mocné svaly, napřímil se a nešťastného nabodnutého drowa vzal s sebou.

Drtičovo šílenství zaměstnalo velkou část nepřátelských sil, proto si Gandalug zpočátku vedl velmi dobře. Postavil se dvěma drowkám. Starého trpaslíka uchvátila krása těchto zlých tvorů. Rysy drowek byly hranaté, ale ne ostré, vlasy měly lesklejší než vous upravené trpaslice a v očích prudký výraz. Ale ani to nezmenšilo Gandalugovu touhu servat jim kůži z tváří.

Oháněl se bojovou sekyrou, bušil do štítů, odrážel zbraně a nutil ženy ustupovat.

Ale pak se Gandalug zašklebil bolestí, protože mu neviditelné střely jednou, podruhé, potřetí sežehly záda. Jeho plátovou zbrojí pronikla magie a zahryzla se mu do kůže. O chvíli později uslyšel starý šedovous, jak Drtič vztekle zavrčel a vyplivl nadávku: „Zatracenej kouzelník!“ Poznal, že přítel čelí podobnému útoku.

Drtič zahlédl mága přes nohy mrtvého drowa, který stále visel nabodnutý na jeho přilbě. „Nenávidím kouzelníky,“ zabručel a začal si razit cestu ke vzdálenému drowovi.

Kouzelník pronesl něco jazykem, kterému Drtič nerozuměl, ale mělo mu dojít, že se něco děje, když se šest temných elfů, s nimiž bojoval, najednou rozestoupilo a uvolnilo přímou cestu mezi Drtičem a kouzelníkem.

Ale Drtič nebyl při smyslech, protože ho ovládla krvežíznivost. Myslel jen na to, aby se dostal ke kouzelníkovi a mohl na něj udeřit. Sklonil proto hlavu a mrtvý drow se mu zakymácel na přilbě. Bojechtivec si nevšímal zaklínadla, které kouzelník odříkával, ani kovové hůlky, kterou držel před sebou.

Oslepující záblesk zvedl Drtiče do vzduchu a odmrštil ho zpět. Narazil do stalagmitu a sklouzl na zadek.

„Nenávidím kouzelníky,“ zabručel trpaslík podruhé. Strhl si mrtvého drowa z přilby, vyskočil a znovu zaútočil, i když se z něj kouřilo a funěl.

Sklonil hlavu a vyrovnal hrot na přilbě. Vztekle bodal a odrážel se od pahrbků, zatímco jeho zbroj skřípala a vrzala. Temní elfové, s nimiž předtím bojoval, se na něj znovu vrhli, tentokrát ze strany, a

bušili do něj meči a kouzelnými palcáty, ale bojechtivec se hnal dál. Z několika ran mu prýštila krev.

Drtič řval. Pokud rány vůbec cítil, nedával to najevo. Pohltila ho zlost, kterou soustředil jen na drowského kouzelníka.

Kouzelník si v tu chvíli uvědomil, že jeho válečníci šíleného tvora nezastaví. Využil proto vrozenou magii, začal levitovat a jen doufal, že přišerný trpaslík neumí létat.

Gandalug slyšel rámus a trhl sebou pokaždé, když to znělo, jako by Drtič utržil ránu. Ale starý šedovous nemohl příteli nijak pomoct. Drowky byly překvapivě dobré bojovnice. Dokonale spolupracovaly, odrážely jeho útoky, a dokonce zasadily několik vlastních ran. Jedna bojovala zákeřně ostrým mečem, druhá ohnivě planoucím palcátem. Gandalug na několika místech krvácel, ale žádná z ran nebyla nijak vážná.

Trojice zapadla do téměř tanečního rytmu, ale žena s palcátem náhle ustoupila a pustila se do odříkávání zaklínadla.

„Tak to ne," zašeptal Gandalug, tvrdě udeřil na šermířku a sevřel ji. Štíhlá drowka se silou nemohla statnému trpaslíkovi vyrovnat. Gandalug ji zvedl a odhodil na její společnici, čímž kouzlo přerušil.

Starý šedovous, První král Mitrilové síně, na drowky skočil a tloukl je štítem ozdobeným pěnícím džbánkem klanu, který založil.

Vzadu v chodbě se Drtič otočil do strany, doslova vyběhl po stalagmitu, vyskočil a vrazil bodec na přilbě levitujícímu kouzelníkovi do kolene. Roztříštil mu čéšku a hrot bodce pronikl drowovi zadní částí kolena ven.

Kouzelník zavřískl v agónii. Levitační kouzlo bylo dost silné na to, aby je udrželo ve vzduchu oba, a strašlivě zraněný drow cítil takovou bolest, že ho ani nenapadlo kouzlo zrušit. Viseli ve vzduchu, kouzelník se rukama ochablýma bolestí držel za nohu a Drtič se zmítal ze strany na stranu, trhal drowovu nohu a bodal ho hřeby na rukavicích. Usmál se, když je kouzelníkovi zaryl hluboko do stehna.

Na bojechtivce pršela teplá krev a živila jeho zběsilost.

Ale ostatní drowové čekali přímo pod Drtičem a on nebyl nijak vysoko nad zemí. Sekli mu meči po chodidlech a trpaslík se pokusil přitáhnout nohy k hrudi. Jeden z drowů popadl dlouhé kopí a vrazil

ho bojechtivci do ledvin. Drtič pochopil, že bojuje svoji poslední bitvu.

Žena s palcátem uskočila za roh a Gandalug rychle napadl šermířku. Pohnul se, jako by ji chtěl znovu udeřit štítem a zvednout ji. Ale zkušený starý trpaslík se náhle zastavil, sklonil se, zákeřně ji ťal sekyrou po nohách a podrazil jí je. Gandalug se na ni v okamžení vrhl, přijal ošklivé bodnutí mečem a výměnou jí zasadil ránu sekyrou do hlavy.

Vzhlédl právě včas, aby uviděl, jak se před ním zničehonic objevilo magické kladivo. Udeřilo ho do tváře. Gandalug silným jazykem prozkoumal svá ústa, vyplivl zub a nevěřícně se na velmi mladou drowku zadíval.

„Děláš si srandu?“ poznamenal starý šedovous. Sotva si všiml, že žena použila druhé kouzlo a magií si přitáhla jeho zub k čekajícím prstům.

Magické kladivo znovu zaútočilo, a když se Gandalug napřímil nad padlou drowkou, zasáhlo ho podruhé ze strany do hlavy. „Seš mrtvá,“ přísahal mladé ženě a krutě se zazubil. Ale o veselí ho připravil pronikavý výkřik. Gandalug zažil už mnoho lítých bitev. Věděl, jak zní smrtící výkřik, a tenhle patřil trpaslíkovi.

Chvíli mu trvalo, než se vzchopil a připomněl si, že oba s Drtičem věděli, že tohle bude jejich poslední cesta. Když se znovu soustředil, uviděl, že mladá žena ustoupila dál za roh, a slyšel, jak tiše pronáší zaklínadlo. Gandalug věděl, že ho temní elfové brzy napadnou zezadu, ale byl odhodlaný docílit toho, že najdou své dvě společnice mrtvé. Tvrdohlavý trpaslík vyrazil vpřed bez ohledu na kouzlo, které si na něj mladá drowka přichystala.

Když obešel roh, uviděl, že temná elfka stojí s očima zavřenýma a s rukama u boků ve středu chodby. Starý šedovous zaútočil. Ale do cesty se mu náhle postavil cyklon, větrný vír, který ho obklíčil, zastavil a držel na místě.

„Co to má bejt?“ zařval Gandalug. Divoce se lstivé magii vzpíral, ale nemohl se z tvrdohlavého sevření vysvobodit, nedokázal ani pohnout nohama.

Znenadání přepadl Gandaluga hluboko v hrudi strašný pocit. Už nevnímal vichry cyklonu, i když dál vířily, jako by si našly cestu jeho kůží. Něco Gandaluga rvalo za duši, jako by mu trhali vnitřnosti.

„Co to…?“ začal se znovu ptát, ale jeho slova se proměnila v nesmyslné plácání, protože ztratil kontrolu nad rty, nad celým tělem. Bezmocně se nesl k drowce, k její natažené ruce a k podivnému předmětu – přemýšlel, co to je. Co to drží?

Jeho zub.

Obklopila ho bílá prázdnota. Z velké dálky uslyšel hlasy temných elfů. Naposledy se ohlédl. Tělo – jeho tělo! – leželo na podlaze, obklíčené několika drowy.

Jeho tělo…

~ ~ ~

Duch trpaslíka se slabě zapotácel, jak opustil sen, noční můru, kterou mu krutá Yvonnel Baenre, zvrácená mladá drowka, opět vnutila. Baenre moc dobře věděla, že tyto vzpomínky jsou ta nejstrašnější muka, jakým může tvrdohlavého trpaslíka vystavit, a dělala to často.

Gandalug na ni zíral s čirou nenávistí. I o dva tisíce let později si stáli tváří v tváři, dva tisíce let, během nichž nepoznal nic než prázdné bílé vězení a strašlivé vzpomínky, kterým nemohl uniknout.

„Když jsi opouštěl Mitrilovou síň, předal jsi trůn synovi,“ prohlásila Baenre. Znala celý příběh, protože už před několika staletími přinutila zmučeného vězně, aby jí ho povyprávěl. „Nový král Mitrilové síně se jmenuje Bruenor – tak se jmenoval tvůj syn, že ano?“

Duch se nepohnul. Hleděl na ni pevně a odhodlaně.

Matrona Baenre se rozesmála. „Ve tvých vzpomínkách jsou ukryty plány obrany Mitrilové síně,“ řekla. „Pokud dobře chápu zvyky trpaslíků, ani během tolika let se moc nezměnily. Není to ironické, že ty, velký Gandalug, zakladatel Mitrilové síně a patron klanu Válečného kladiva, mi pomůžeš síň i klan zničit?“

Trpasličí král zavyl vzteky, narostl do výšky a natáhl obrovské ruce po drowčině vyzáblém, seschlém hrdle. Matrona matka se mu znovu vysmála.

Zvedla zub a vír uposlechl rozkaz, popadl Gandaluga a odnesl ho zpět do bílého vězení.

„Takže Drizzt Do'Urden unikl," zapředla Matrona Baenre. Vůbec jí to nevadilo. „Je jen šťastná výmluva, nic víc!"

Baenre se opřela pohodlněji a po tváři se jí rozlil zlý úsměv. Přemýšlela o tom, jak jí Drizzt Do'Urden pomůže stmelit alianci, kterou tolik potřebovala, o tom, že jí náhoda a osud poskytly prostředky a metodu, jak získat to, po čem toužila skoro dva tisíce let.

EPILOG

Drizzt Do'Urden seděl ve svých soukromých komnatách a přemýšlel o všem, co se stalo. Jeho mysl ovládaly vzpomínky na Wulfgara, ale nebyly to temné obrázky, pohled na výklenek, ve kterém byl Wulfgar pohřben. Drizzt vzpomínal na vzrušující a nebezpečná dobrodružství, která s obrovitým mužem zažil. Rozhodl se držet víry a umístit Wulfgara do stejného koutku srdce, v němž ukryl vzpomínky na svého otce Zaknafeina. Nemohl a ani nechtěl popřít, že ho Wulfgarova smrt rozesmutnila, ale dobré vzpomínky na čestného mladého barbara dokázaly se smutkem bojovat a vnesly na klidnou tvář Drizzta Do'Urdena hořkosladký úsměv.

Věděl, že i Catti dospěje k podobně smířlivému rozpoložení. Byla mladá, silná a toužila po dobrodružství, ať už jakkoli nebezpečných, stejně jako Drizzt a Wulfgar. Catti se naučí usmívat i se slzami v očích.

Drizzt se bál jen o Bruenora. Trpasličí král už nebyl nejmladší, nebyl tak připravený hledět do budoucna s očekáváním, co nadcházející roky přinesou. Ale Bruenor se během dlouhého, tvrdého života vypořádal s mnoha tragédiemi a stoičtí trpaslíci obvykle přijímali smrt jako přirozenou součást života. Drizzt musel věřit, že je Bruenor dost silný na to, aby žil dál.

Teprve ve chvíli, kdy se v myšlenkách dostal k Regisovi, zvážil Drizzt ostatní věci, k nimž došlo. Entreri, zlý muž, který ublížil tolika obětem, zemřel. Kolik lidí ve Faerunu se nad tou zprávou zaraduje?

A rod Do'Urden, Drizztovo pouto s temným světem jeho národa, už také neexistoval. Unikl Drizzt konečně z dosahu Menzoberranzanu? Mohou si s Bruenorem, Catti a ostatními obyvateli Mitrilové síně konečně klidně odpočinout, když zničili hrozbu, kterou temní elfové představovali?

Drizzt litoval, že to neví jistě. Podle všech popisů bitvy, v níž Wulfgar zahynul, se v jeskyni zjevila yochlol, Llothina služebnice. Pokud nájezd a hon na něj vyprovokovalo pouze Viernino zoufalství, odkud se v jejich středu vzal tak mocný netvor?

Ta myšlenka se Drizztovi nelíbila. A jak tak seděl ve svém pokoji, musel přemýšlet, jestli drowská hrozba skutečně pominula, jestli konečně pozná mír a oprostí se od města, které opustil.

~ ~ ~

„Jsou tu vyslanci z Kamenice," řekla Catti Bruenorovi, když bez zaklepání vstoupila do jeho soukromých komnat.

„No a?" odsekl trpasličí král hrubě.

Catti k němu přistoupila, popadla ho za široké rameno a otočila ho. Přiměla ho, aby na ni pohlédl. Sdíleli spolu tichý okamžik žalu a pochopení. Pokud nebudou žít dál, Wulfgarova smrt ztratí veškerý smysl.

Když nebudou žít svůj život, nezemřel nadarmo?

Bruenor popadl dceru kolem štíhlého pasu a sevřel ji v drtivém objetí. Catti ho rovněž objala a po tvářích se jí z modrých očí kutálely slzy. Ale zároveň se mladé ženě, která byla stále plná života, rozlil po tváři úsměv. Bruenorova ramena se sice otřásala nezadržitelným pláčem, ale Catti věděla, že i on brzy najde mír.

Navzdory všemu byl Bruenor stále Osmým králem Mitrilové síně, a i přes všechna dobrodružství, radosti i strasti, kterými Catti prošla, jí bylo teprve dvacet let.

Pořád měli spoustu práce.

R. A. SALVATORE
O ODKAZU

Mnoho autorů se za celou kariéru nemůže pochlubit tím, že by se jejich kniha objevila na zbožňovaném seznamu bestsellerů New York Times. Jaké to bylo pro vás a jaký význam to ve skutečnosti má?

Musím asi začít přídavným jménem, které jsi použil, a dojmem, který vyvolává: zbožňovaný seznam bestsellerů New York Times. Nechápej mě špatně, rád vidím své knihy na seznamu bestsellerů, na jakémkoli seznamu bestsellerů. Dosvědčuje to, že dělám něco správně, že se dotýkám lidí, kteří půjčují mé knihy přátelům a nyní i svým dětem. V tomto smyslu poskytují tyto seznamy vždy pocit zadostiučinění.

Ale to je něco úplně jiného než být zbožňovaný. Ale o tom se zmíním později.

Vzpomínám si, když jsem se poprvé ocitl na seznamu *New York Times*. V roce 1990 se na něj dostal *Rubínový klenot*. A bylo to důležité pro mě i pro moji kariéru. Pracoval jsem tehdy ve finančnictví a svoji práci už jsem dávno emocionálně přerostl. Nebyla to nejlepší doba ani okolnosti. Podnik procházel bolestivými změnami. Neustále jsem sváděl bitvy s managementem, psal jsem a staral se o mladou a rozrůstající se rodinu, takže jsem byl dost vystresovaný. Vzrušení z publikování samozřejmě pomohlo, ale zároveň jsem věděl, že jsem se dostal do slepé uličky a nemůžu dál dělat dvě věci najednou. Nebylo možné udržet si psaní, práci i rodinu nadlouho. A tak když se *Rubínový klenot* dostal na seznam *Timesů*, byl to pro mě první záblesk světla na konci tunelu.

Tehdy měl seznam *Timesů* větší dopad na prodej než dnes. Neexistovaly stovky soupeřících národních seznamů ani systém

BookScan, kde se dají snadno vyhledat skutečné počty prodaných knih. Mnoho menších prodejců, od supermarketů a lékáren po K-Mart, automaticky objednávalo všechny knihy, které se na seznamu v *Timesech* objevily. Sotva se na něj *Rubínový klenot* dostal, začaly se valit objednávky. Spisovatelův příjem vychází z prodeje, a otcova zodpovědnost naopak z nemalé části z příjmu. V tomto ohledu to pro mě tedy bylo nesmírně významné.

Stejná věc se stala i s *Odkazem*, s mým prvním hardcoverem, který se na seznam dostal o několik let později. V té době už jsem opustil zaměstnání (popravdě jsem to udělal už několik měsíců po publikování *Rubínového klenotu*, v červnu 1990) a doufal jsem, že si nebudu muset hledat jiné, proto mě velmi potěšilo, když se *Odkaz* na seznam dostal – a do první desítky. Pokud si dobře vzpomínám, jeden týden jsem byl dokonce před Stephenem Kingem! To bylo skutečně úžasné, protože jsem velký fanda jeho děl! Místní zprávy ho vždycky ukazovaly ve Fenway Parku na zápase Red Sox a já doufal (a ještě stále doufám), že se jednou podívám na zápas společně s ním.

Takže ano, zpočátku bylo skutečně vzrušující vidět své jméno na seznamu bestsellerů *New York Times*, stejně jako spatřit svoji první knížku na pultech knihkupectví.

Ale to není a nikdy nebyl důvod, proč zbožňuji psaní. Nejde mi o seznamy ani o ceny. Vzpomínám si, že mi Jim Lowder jednou řekl: „Převzal jsem za tebe cenu GAMA na Origins (conu) minulý týden. Mám ti ji poslat, nebo počkáš do Gen Conu?“

Moje odpověď byla: „Já vyhrál cenu?“ Vůbec jsem nevěděl, že mě nominovali.

Ne, já zbožňuji dopisy, které začínají slovy: „Nikdy jsem nepřečetl knížku, dokud…“ Nebo ty od rodičů, které říkají: „Nedokázal jsem přimět své dítě číst, dokud jsem mu nedal vaši knihu.“

To mi dělá největší radost a připomíná mi, proč publikuji. Víte, když jsem byl hodně malý, tak ve školce, byl jsem nenasytný čtenář. Miloval jsem Charlieho Browna a Snoopyho. Ještě pořád mám polici plnou prvních vydání *Peanuts* od Charlese Schultze, a čím jsem starší, tím víc si jich cením, protože si uvědomuji, že pan Schultz měl

v tolika věcech pravdu. Chodil jsem za školu – odkašlání – zůstával doma a navštěvoval Charlieho Browna a další přátele.

Ale jak jsem dospíval, změnilo se to. Dostával jsem knihy, které mi připadaly zbytečné a nudné. Čtení se stalo prací, a ne zábavou. Bylo to tak zlé, že když jsem dokončil střední školu, četl jsem a psal jen tak, abych si udržel známky. Bylo to natolik strašné, že jsem na univerzitě začal studovat matematiku a počítače.

Ale když jsem byl v roce 1977 v prváku, dostal jsem na Vánoce od sestry Susan knihy. Někdo si možná ještě vzpomene na to, jak se v sedmdesátých letech prodávalo bílé pouzdro se čtyřmi paperbacky: s *Hobitem* a trilogií *Pán prstenů*. No, já neměl zájem je číst nebo s nimi cokoli dělat, proto jsem je prostě odložil stranou. Ale o několik měsíců později, v únoru 1978, zasáhla Novou Anglii strašlivá sněhová bouře. Myslím, že přišla v pondělí v noci a až do konce týdne jsme neměli školu. Zaváté byly i cesty. Nedalo se vyjít z domu. Představte si devatenáctiletého kluka uvězněného v domě rodičů – nebyly to zrovna šťastné časy!

Ale já unikl. Vydal jsem se s hobitem Bilbo Pytlíkem do Středozemě. Četl jsem a říkal si: „Proč mi tohle někdo nedal ke čtení v osmé třídě místo *Silase Marném* nebo *Ethana Fromma*?“

Protože čtení znovu prodchla magie. Znenadání jsem na stránkách knihy opět objevil přátele. Vzpomněl jsem si na Charlieho Browna a Snoopyho. Našel jsem fantazii. Tyto knihy mi změnily život, a když jsem o několik let později, v roce 1982, začal psát, byl jsem odhodlaný napsat díla, která by mladé lidi přiměla vzpomenout si nebo objevit, že čtení může být taky zábava. To je můj důvod, o to mi jde především, a žádný z dopisů se slovy „Nikdy jsem nepřečetl knížku, dokud…“ bych nevyměnil ani za všechny seznamy bestsellerů světa.

Trilogie Planina ledového větru

Již vyšlo

Více na

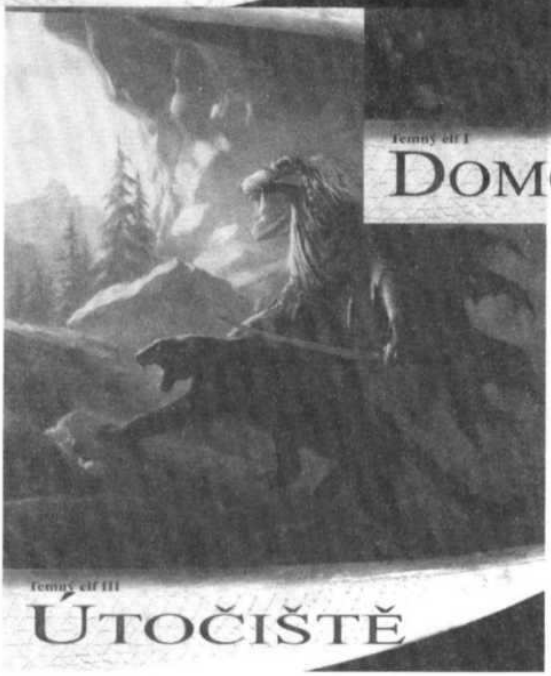
WWW.FANTOMPRINT.CZ

nebo

WWW.FANTASYA.CZ

Trilogie
Temný elf

Již vyšlo

Více na
www.fantomprint.cz
nebo
www.fantasya.cz

R. A. Salvatore
Odkaz

1. vydání
Anglický originál The Legacy
vydaný Wizards of the Coast, Inc.
Překlad Kateřina Niklová
Obálka Todd Lockwood
Grafická úprava obálky René Balický
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství **FANTOM *Print***
jako svou 121. publikaci
Ostrava 2008
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 239 Kč
www.fantomprint.cz